

BAABELIN VANKEUDESSA?
JUUDALAISET BABYLONIASSA
500–400-LUVUILLA EKR.

Tero Alstola
Vanhan testamentin eksegetiikan pro gradu -tutkielma
Helmikuu 2012

HELSINGIN YLIOPISTO – HELSINGFORS UNIVERSITET		
Tiedekunta/Osasto – Fakultet/Sektion Teologinen tiedekunta / Eksegetiikan osasto		Laitos – Institution
Tekijä – Författare Tero Alstola		
Työn nimi – Arbetets titel Babelin vankeudessa? Juudalaiset Babyloniassa 500–400-luvuilla eKr.		
Oppiaine – Läroämne Vanhan testamentin eksegetiikka		
Työn laji – Arbetets art Pro gradu -tutkielma	Aika – Datum Helmikuu 2012	Sivumäärä – Sidoantal vi + 127
Tiivistelmä – Referat <p>Kuningas Nebukadnessar II siirretti 500-luvun alussa eKr. väestöä Juudasta Babylonian ydinalueille. Hebrealainen Raamattu kuvaa seikkaperäisesti pakkosiirtoon johtaneita tapahtumia, mutta se kertoo hyvin vähän pakkosiirretyn väestön oloista ja elämästä. 1800-luvun lopulta lähtien julkaistut nuolenpäättekstit kuitenkin mahdollistavat Babylonian juudalaisyhteisöön kohdistuvan tutkimuksen.</p> <p>Tarkastelen pro gradu -tutkielmassani Babyloniaan pakkosiirretyn juudalaisväestön sosioekonomista asemaa 500–400-luvuilla eKr. ja käytän heitä tapausmerkkinä babylonialaisesta pakkosiirtopolitiikasta. Käytän lähteinäni kolmea babylonialaista savitaulukokoelmaa, joihin kuuluvat tekstit ovat hallinnollisia listoja, talouselämän kuitteja ja sopimuksia sekä yksityisoikeuden asiakirjoja. Juudalaisväestön tunnistaminen asiakirjoista perustuu ensisijaisesti nimistöön, sillä henkilöiden etninen alkuperä ilmoitetaan dokumenteissa harvoin.</p> <p>Ensimmäinen lähdeaineistoistani on Nebukadnessar II:n palatsiarkisto Babylonin hovista 500-luvun alusta eKr. Arkiston öljyannoslistat osoittavat Juudan kuninkaan Jojakinin, kuninkaan poikien ja juudalaisten palvelijoiden ja käsityöläisten oleskelleen Babylonin hovissa ja saaneen elatuksensa hovin varoista. Heidän lisäksi palatsissa eli myös muita kuninkaallisia Nebukadnessar II:n valloittamilta alueilta ja runsaasti ulkomaalaisia käsityöläisiä ja sotilaita. Tapa pitää valloitetujen alueiden kuninkaallisia panttivankeina valloittajakuninkaan hovissa tunnetaan hyvin Mesopotamiasta, ja Jojakinin ja tämän poikien avulla pyrittiin hillitsemään Juudan kapinointia. Ulkomaalaisia käsityöläisiä taas käytettiin suurvallan loiston rakentamiseen.</p> <p>Kaksi muuta lähdeaineistoani ovat peräisin Nippurin ympäristöstä: Āl-Jāhūdun ja Bīt-Našarin tekstit on laadittu alueella 500–400-luvuilla ja Murašūn arkiston asiakirjat 400-luvun lopulla eKr. Tekstit ovat pääasiassa maatalouteen liittyviä kuitteja ja sopimuksia. Teksteissä esiintyy runsaasti juudalaisia henkilöitä, minkä lisäksi Āl-Jāhūdu tarkoittaa Juudan kaupunkia. On ilmeistä, että merkittävä osa pakkosiirretyistä juudalaisista asutettiin Nippurin ympäristöön, missä heidät liitettiin alueella toimineeseen läänityslaitokseen. Siirtolaiset saivat käyttöönsä viljelysmaata, jonka käytön he korvasivat maksamalla kruunulle veroja sekä suorittamalla työ- ja asepalvelusta. Läänitysmaiden viljelijöistä tuli näin puolivapaita talonpoikia, jotka eivät voineet luopua maastaan tai siihen sidotuista velvoitteista. Heidän taloudellinen asemansa oli kuitenkin tyydyttävä, eikä asiakirjoissa ole mitään merkkejä laajamittaisesta köyhyydestä tai orjuudesta.</p> <p>Babylonia pyrki asuttamaan pakkosiirtolaiset omiksi yhteisöikseen, jotka nimettiin usein väestön kotipaikan mukaan. Valtakunnan harjoittama deportaatiopolitiikka oli integroivaa: Siirtolaisten sallittiin säilyttää ryhmäidentiteettinsä ja asua omissa yhteisöissään, mutta samalla he saattoivat osallistua talouselämään ja kanssakäymiseen ympäröivän yhteiskunnan kanssa. Pakkosiirtojen tavoitteet eivät olleet ideologisia vaan valtapoliittisia, ja siirtolaiset olivat Babylonialle ennen kaikkea taloudellinen resurssi.</p>		
Avainsanat – Nyckelord Babylonia--historia, pakkosiirtolaisuuden aika, siirtolaiset--sosioekonominen asema--Babylonia		
Säilytyspaikka – Förvaringställe Helsingin yliopiston kirjasto, Keskustakampuksen kirjasto, Teologia		
Muita tietoja		

Sisällys

1. Johdanto	1
1.1. Tutkimuskohde ja tutkimuskysymykset	1
1.2. Lähteet ja menetelmät	4
1.3. Tutkimushistoriaa	16
2. Suurvaltapolitiikka, väestönsiirrot ja babylonialainen yhteiskunta	19
2.1. Lähi-idän imperiumit ja Palestiinan pikkuvaltiot – yleiskatsaus 700–400-lukujen poliittiseen historiaan	19
2.2. Väestönsiirrot ja siirtolaisyhteisöt	25
2.2.1. Assyrian deportaatiopolitiikka	25
2.2.2. Assyrian pakkosiirrot Israelista ja Juudasta	28
2.2.3. Babylonian pakkosiirrot Juudasta	33
2.2.4. Näkökulmia Babylonian deportaatiopolitiikkaan	37
2.3. Babylonian talous- ja sosiaalishistoriaa 500–400-luvuilla	40
3. Nebukadnessar II:n palatsiarkisto	49
3.1. Löytökontekstin ja aineiston esittely	49
3.2. Analyysi	55
3.3. Johtopäätökset	64
4. Murašûn arkisto	67
4.1. Löytökontekstin ja aineiston esittely	67
4.2. Analyysi	72
4.3. Johtopäätökset	88
5. Āl-Jāḥūdun ja Bīt-Našarin tekstit	92
5.1. Löytökontekstin ja aineiston esittely	92
5.2. Analyysi	93
5.3. Johtopäätökset	106
6. Johtopäätökset	108
Kirjallisuus	113
Apuneuvot	113
Lähteet ja tutkimuskirjallisuus	113
Kirjallisuusluettelon lyhenteet	127

Kuvat

Kuva 1. Babylonin Pohjois- ja Eteläpalatsit. Pedersén 2005a, 110.	54
Kuva 2. Nippurin topografinen kartta. Cole 1996, 107.	72
Kuva 3. Velkakirja. EE 98 (CBS 5170). Stolper 1985, 218.	75
Kuva 4. Vuokrasopimus. EE 92 (CBS 5510). Stolper 1985, 216.	79
Kuva 5. Verokuitti. Joannès & Lemaire 1999, 34, asiakirja 2.	98
Kuva 6. Perinnönjakokirja. Abraham 2007, 221.	101

1. Johdanto

1.1. Tutkimuskohde ja tutkimuskysymykset

Virtojen varsilla Babyioniassa
me istuimme ja itkimme,
kun muistimme Siionia.
Rannan pajuihin
me ripustimme lyyramme.
Ne, jotka meidät olivat sinne vieneet,
vaativat meitä laulamaan,
ne, joiden orjuudessa me vaikeroimme,
käskivät meidän iloita ja sanoivat:
”Laulakaa meille Siionin lauluja!”
Kuinka voisimme laulaa Herran lauluja vieraalla maalla?¹

Psalmin 137 antama kuva Babylonian pakkosiirtolaisuudesta on lohduton: siirretty väestö elää vankeudessa orjan asemassa ja kaipaa takaisin kaukaiseen kotimaahansa. Heprealaisen Raamatun mukaan Jumalastaan luopunut kansa karkotettiin 70 vuodeksi vieraalle maalle kärsimään rangaistusta synneistään, mutta Jumala armahti kansaansa ja päästi sen lopulta palaamaan takaisin Juudaan rakentamaan uutta temppeliä tuhotun tilalle.² Puhuttaessa pakkosiirtolaisuuden ajasta tai eksiilistä kyseessä on ennen kaikkea historiassa tapahtuneiden väestönsiirtojen, paluumuuton ja niiden seurausten teologinen ja ideologinen tulkintaprosessi.³

1800–1900-luvuilla suoritettuihin tekstilöytöihin asti käsitykset pakkosiirtolaisuuteen johtaneista tapahtumista ja pakkosiirtolaisten oloista Babyioniassa perustuivat yksinomaan heprealaisen Raamatun antamiin tietoihin. Toisen kuninkaiden kirjan luvuissa 24 ja 25 kerrotaan yksityiskohtaisesti Juudan kuningaskunnan viimeisistä vuosikymmenistä Babylonian laajentuvan suurvallan puristuksissa.⁴ Kuningas Nebukadnessar II kukistaa Jerusalemin vastarinnan kahdesti ja siirättää kaupungin eliitin ja käsityöläiset Babyloniaan. Maata viljelemään kerrotaan jääneen vain köyhiä, jotka hekin pakenevat pian Egyptiin babylonialaisten mielivallan pelossa. Kertomus kansan vaiheista jatkuu seuraavan kerran vasta Esran ja Nehemian kirjoissa, jotka kuvaavat pakkosiirtolaisten

¹ Psalmi 137:1–4.

² Ajatus on muotoiltu erityisen selkeästi Jeremian kirjassa (29:10–14) ja Toisessa aikakirjassa (36:21–23).

³ Davies 1998, 128–134.

⁴ Toisen kuninkaiden kirjan kuva Juudan kuningaskunnan loppuvaiheista on historiallisesti varsin tarkka: katso Grabbe 1998, 87–90. Tarkastelen kysymystä lähemmin luvussa 2.

paluuta Juudaan kuningas Kyyroksen antaman dekreetin turvin. Siirtolaisten elämästä ja oloista Babyloniassa voidaan heprealaisen Raamatun perusteella tietää hyvin vähän, sillä sen maininnat yhteisöstä ovat yksittäisiä ja hajanaisia. Babylonialaiset tekstilöydöt mahdollistavat tämän kuvan monipuolistamisen ja tarkentamisen, mutta niiden vaikutus historiankirjoitukseen on ollut yllättävän vähäistä. Yhtäältä tekstejä on julkaistu vaihtelevasti, ja merkittävä osa niistä odottaa edelleen julkaisuaan. Toisaalta tarjolla olevaa heprealaisen Raamatun ulkopuolista lähdemateriaalia on hyödynnetty tutkimuksessa vaihtelevasti, kuten luvussa 1.3. osoitan. Aineiston perusteella on kuitenkin ilmeistä, että Babyloniassa asui 500–400-luvuilla eKr. elävä juudalaisyhteisö, jonka tuottamia dokumentteja on säilynyt runsaasti 2000-luvun tutkijoiden käyttöön. Kertakaikkisesta joukkopaluusta Juudaan kuningas Kyyroksen aikana ei voida puhua.⁵

Pyrin pro gradu -tutkielmassani tarkentamaan kuvaa Babylonian juudalaissiirtolaisten oloista käyttämällä lähdeaineistonani kolmea babylonialaista savitaulukokoelmaa. En kiinnitä huomiota eksiiliajan ideologisiin ulottuvuuksiin tai sen myöhempiin vaikutuksiin juutalaisuuden muotoutumisessa vaan tarkastelen muinaisuudessa tapahtuneita väestönsiirtoja ja niiden vaikutuksia kohteisiinsa. Tavoitteenani on vastata kysymykseen siitä, mikä juudalaissiirtolaisten yhteiskunnallinen ja sosioekonominen asema oli 500–400-lukujen Babyloniassa.⁶ Täsmennän tutkimuskysymystäni edelleen jatkokysymyksillä: Pyrkikö Babylonian harjoittama politiikka integroimaan vai assimiloimaan siirtolaiset ympäröivään yhteiskuntaan, ja muuttuiko politiikka Persian vallan aikana? Miten pakkosiirtoja ja pakkosiirtolaisten työvoimaa käytettiin imperiumin rakentamiseen? Lähestyn tutkimuskohdettani tapausesimerkkinä babylonialaisista pakkosiirroista ja pohdin, voisiko tekemäni havainnot yleistää koskemaan valtakunnan politiikkaa laajemminkin.

Suomenkielisessä tutkimuksessa ei ole vakiintunutta termiä kuvaamaan Juudan asukkaita tai heidän siirtolaisuudessa eläneitä jälkeläisiään. Käsitteet *Juudan asukkaat* tai *Juudan pakkosiirtolaiset* ovat kömpelöitä, eikä niiden käyttö

⁵ Juudalaisten ja myöhempien juutalaisten vuosituhansia kestänyt läsnäolo Babyloniassa on tunnettu tosiasia. Alueen yhteisöt olivat ajanlaskumme ensivuosisatoina juutalaisen oppineisuuden keskuksia, ja vielä 1900-luvun alussa juutalaiset olivat merkittävä vähemmistöryhmä Irakissa. Joannès & Lemaire 1999, 25–26; Barstad 2008, 139–140.

⁶ Historialliseen tilanteeseen viittaavat vuosiluvut ovat tutkielmassani muotoa eKr., ellei toisin ole mainittu. Kuninkaiden hallitusajoissa olen noudattanut J.A. Brinkmanin kronologiaa teoksessa Oppenheim 1977, 335–348.

adjektiivisesti tai yhdyssanan alkuosana ole mahdollista. Babyloniassa elävän väestön nimittäminen Juudan asukkaiksi ei ole järkevää perusteltua, enkä koe mielekkääksi puhua kaikissa yhteyksissä pakkosiirtolaisista.

Englanninkielinen tutkimuskirjallisuus käyttää varsin säännönmukaisesti sanaa *Judeans*, jolla pyritään erottamaan toisistaan hepreankielisen sanan *jēhūdīm*

(יְהוּדִים) etnis-maantieteellinen ja etnis-uskonnollinen merkitys. Joseph

Blenkinsoppin mukaan nimi *jēhūdīm* syntyi kuvaamaan Juudan maantieteellisellä alueella asunutta heimoa, ja Juudan kuningaskunnan synnyttyä sen merkitys laajeni alkuperäisen heimokontekstin ulkopuolelle mutta oli yhä sidottu Juudan maantieteelliseen alueeseen.⁷ Bob Becking toteaa, että vielä pakkosiirtolaisten jälkeläisiäkään ei kutsuttu juutalaisiksi, ja Blenkinsopp ajoittaa varsinaisen juutalaisuuden syntyprosessin ja sanan *jēhūdīm* etnis-uskonnollisen käytön muotoutumisen persialaisaikaan.⁸ Mary Joan Winn Leith tekee samanlaisia havaintoja termin käytöstä, ja hänen mukaansa sanalla kuvataan kulttiyhteisöä ensimmäisen kerran vasta Esterin kirjassa.⁹ Kun vertaillaan sanan *jēhūdīm* erilaisia käännösvastineita, suomalainen vuoden 1992 raamatunkäännös näyttää seuraavan edellä kuvattua sanan merkityksen kehitystä varsin johdonmukaisesti. Teksteissä, jotka kuvaavat pakkosiirtolaisuutta edeltänyttä aikaa, *jēhūdīm* on käännetty esimerkiksi sanoin ”Juudan heimoon kuuluvat” tai ”Juudan miehet”. Käännös ”juutalainen” esiintyy vain Esran, Nehemian, Esterin ja Danielin kirjoissa.

Mielekkäin käännösvastine sanalle *Judeans* on nähdäkseni *juudalaiset*. Termi ottaa huomioon henkilöiden maantieteellisen alkuperän Juudan kuningaskunnan alueelta, erottaa heidät myöhemmistä juutalaisista ja taipuu notkeasti tieteellisen kirjoittamisen tarpeisiin. Viittaa tutkielmassani tällä käsitteellä niin Juudan asukkaisiin kuin Juudasta 500-luvulla Babyloniaan vietyihin pakkosiirtolaisiin. Tutkimuskirjallisuudessa täsmällisempien ilmaisujen etsiminen on jatkuva prosessi: tämä on nähtävissä esimerkiksi Ran Zadokin juudalaisista käyttämän terminologian kehityksessä.¹⁰

⁷ Blenkinsopp 2009, 19–21, 25.

⁸ Becking 2006, 10–11; Blenkinsopp 2009, 25–28.

⁹ Winn Leith 1998, 368.

¹⁰ Zadokin käyttämän terminologian kehitys käy ilmeiseksi jo hänen teostensa nimistä. Varhainen *The Jews in Babylonia during the Chaldean and Achaemenian Periods according to the Babylonian Sources* (1979) puhui vielä juutalaisista, mutta *The Earliest Diaspora. Israelites and Judeans in Pre-Hellenistic Mesopotamia* (2002) seuraa muuta 2000-luvun tutkimuskirjallisuutta. Zadok ei valitettavasti kuvaa terminologian kehitykseen liittyviä ratkaisujaan.

1.2. Lähteet ja menetelmät

Tutkimukseni onnistumisen välttämätön ennakkoehto on muotoilla selkeät kriteerit sille, miten juudalaiset henkilöt voidaan tunnistaa nuolenpääaineistosta ja miten heidät voidaan edelleen määritellä pakkosiirtolaisiksi. Juudalaisten tunnistaminen perustuu ensisijaisesti nimistön analyysiin, sillä käyttämäni nuolenpääaineisto erottelee hyvin harvoin henkilöitä näiden etnisen taustan perusteella. Sana *jāhūdaā*, 'juudalainen', esiintyy 500–400-lukujen nuolenpäälähteissä vain kahdesti: Nebukadnessar II:n palatsiarkistossa kuvaamaan seesaminsienöljyn vastaanottajien etnistä alkuperää ja toisen kerran Āl-Jāhūdun kaupungin nimen varhaismuodossa.¹¹ Muutaman kerran Nebukadnessar II palatsiarkistossa henkilön etninen alkuperä tulee esille hänen tittelistään ”Juudan kuningas” tai ”Juudan kuninkaan pojat”.¹²

Tämän johdosta henkilönnimistö on usein ainoa keino erotella juudalaisia muista etnisistä ryhmistä. Kulttuurinen vuorovaikutus ja assimilaatio aiheuttivat kuitenkin sen, että pakkosiirretyt kansat alkoivat antaa lapsilleen paikalliskielisiä nimiä, ja Lähi-idän puhekielenä levinnyt aramea vaikutti nimistöön.¹³ akkadinkielisiä nimiä käyttäneet vanhemmat antoivat jo uusassyrialaisena aikana lapsilleen aramealaisnimiä.¹⁴ Luoteisseemiläisten kielten läheisen sukulaisuuden vuoksi juudalaisnimet uhkaavat lisäksi sekoittua muiden naapurikansojen nimistöön.¹⁵ Michael David Coogan arvelee, että siirtolaiset saattoivat käyttää Babyloniassa kahta nimeä, toista julkisissa yhteyksissä ja toista etnisen yhteisönsä piirissä. Toisaalta nimien valinnassa saatettiin pyrkiä kaksoismerkitykseen, ja nimi laadittiin siten, että sen äänneasu kuulosti tutulta niin juudalaiseen kuin babylonialaiseen nimistöön tottuneelle.¹⁶ Lisäksi assyrialaisien ja babylonialaisten tiedetään antaneen sota- ja panttivangeilleen akkadilaisia nimiä.¹⁷

Bustenay Oded määrittelee urauurtavassa tutkimuksessaan *Mass Deportations and Deportees in the Neo-Assyrian Empire* (1979) kaksi

¹¹ Weidner 1939, 925; Zadok 1979, 2, 4; Pearce 2006, 401–402.

¹² Katso luku 3.2.

¹³ Oded 1979, 12–13; Zadok 1979, 3–4, 12–13, 18; Dandamayev 1991, 257; Kuhrt 1995, 609. Esimerkki aramean käytöstä puhekielenä persialaisajan Babyloniassa ovat Murašûn arkiston savitaulujen arameankieliset arkistointitiedot. Cardascia 1951, 25.

¹⁴ Parpola 2004, 11.

¹⁵ Oded 1979, 12; Zadok 1979, 6.

¹⁶ Coogan 1974, 11–12.

¹⁷ Zadok 2002, 18.

pakkosiirtolaisten tunnistamisen ehtoa, jotka ovat nähdäkseni sellaisenaan käyttökelpoisia myös tässä tutkimuksessa. Ensimmäiseksi henkilöiden etnisen taustan tai kansalaisuuden tulee selvitä nimestä riittävän yksiselitteisesti. Tämä voi onnistua nimeen liitetyn määreen – kuten Juudan kuningas – avulla tai huomattavasti yleisemmin itse henkilön nimeä tutkimalla.¹⁸ Uskonto tarjoaa nimittäin lyömättömän mahdollisuuden juudalaisten ja israelilaisten erottamiseen muista länsiseemiläisistä siirtolaisista. Vaikka uusassyrialaiselta ajalta tunnetaan joitakin jahvistisia nimiä Syyriasta, uusbabylonialaisella ajalla jahvistinen elementti näyttää esiintyvän vain israelilaisessa ja juudalaisessa nimistössä.¹⁹

Juudalais-israelilaisten henkilöiden erottaminen muista ryhmistä perustuu valtaosiltaan jahvististen elementtien tunnistamiseen; tätä kautta on mahdollista sukulaisuussuhteiden, kontekstin ja vertailuaineiston perusteella päätellä muiden lähdetekstissä esiintyvien henkilöiden etnistä taustaa.²⁰ Joitakin henkilöitä voidaan tunnistaa myös ei-jahvististen mutta tyypillisesti heprealaisten nimien perusteella.²¹ Koska siirtolaiset antoivat uudessa kotimaassaan lapsilleen myös paikallisia nimiä, monet israelilaiset ja juudalaiset hukkuvat väistämättä nuolenpääaineistoon, jos sukulaisuussuhde ei selvennä heidän juuriaan.²² Ollessaan nimen ensimmäisenä osana Jahve kirjoitettiin tyypillisimmin muodossa *ia-a-ḥu-ú-* ja nimen toisena osana muodossa *-ia-a-ma*.²³ Āl-Jāḥūdun ja Bīt-Našarin tekstit osoittavat, että jälkiosan elementti esiintyy myös muodoissa *-iá/ia-a-ḥu-ú* ja *-ia-ḥu-ú*.²⁴ Savitauluissa nimien jahvistinen osa on erotettu vain toisinaan jumalnimeä merkitsevällä determinatiivilla.²⁵ Babylonialaisten kirjureiden merkintätavoissa on horjuvuutta vierasmaalaisten jumalten kohdalla, mutta esimerkiksi tutut egyptiläiset ja iranilaiset jumalat merkittiin determinatiivilla varsin säännönmukaisesti.²⁶

Vaikka juudalaiset ja israelilaiset nimet kyetään usein erottelemaan muista länsiseemiläisistä, niiden erottamiseen toisistaan nuolenpääaineistossa ei ole

¹⁸ Oded 1979, 11–16.

¹⁹ Coogan 1976, 119; Zadok 1979, 4–5.

²⁰ Zadok 1979, 4–5, 7; Eph'al 1983, 106–107; Vanderhooft 2003b, 221.

²¹ Zadok 1979, 22–27.

²² Wallis 1980, 133.

²³ Tropper 2001, 81; Zadok 2002, 14. Kahden perusmuodon kirjoitusasuissa on vaihtelua.

²⁴ Joannes & Lemaire 1999, 18–21, 27–29.

²⁵ Zadok 1979, 8–9; Joannes & Lemaire 1999, 20–21; Tropper 2001, 81–83.

²⁶ Zadok 1979, 9; Dandamayev 1984b, 339; Dandamayev 1991, 256.

olemassa yksiselitteisiä lingvistisiä perusteita.²⁷ Tämä johtaa väistämättä tiettyyn epävarmuuteen yksittäistapauksissa, mutta tutkittaessa laajempia nuolenpääaineistoja voidaan historiallisten tietojen perusteella olettaa, että ehdoton pääosa uus- ja myöhäisbabylonialaisissa savitauluissa esiintyvistä jahvisticista nimistä kuuluu juudalaisille.²⁸ Tämä voidaan nähdäkseni osoittaa lähdeaineistojeni kohdalla varsin yksiselitteisesti, mistä on kiittäminen Babylonian suorittamia pakkosiirtoja. Palaan nyt Odedin kaksiosaiseen menetelmään pakkosiirtolaisten tunnistamisesta: Toisen ehdon mukaan tietyllä alueella eläviä vierasmaalaisia henkilöitä voi kutsua pakkosiirtolaisiksi vasta, kun tiedetään, että henkilöiden kotimaasta on suoritettu deportaatio heidän nykyiselle asuinalueelleen. Kaikki vierasmaalaiset henkilöt Mesopotamiassa eivät missään tapauksessa olleet pakkosiirtolaisia, ja monet suuretkin väestöryhmät muuttivat kotimaastaan vapaaehtoisesti.²⁹ Esittelen seuraavaksi käyttämäni lähdeaineistot ja tarkastelen kysymystä juudalaisten tunnistamisesta sekä Odedin toisen ehdon toteutumista kussakin aineistossa.

Tärkeimmän lähdeaineistoni muodostavat kolme nuolenpäätekstien kokoelmaa 500–400-lukujen Babyioniasta.³⁰ Niiden sisältämät tekstit ovat kaikki primäärilähteitä, jotka ovat syntyneet pääasiassa osana babylonialaisen yhteiskunnan tavanomaisia kaupallisia ja juridisia toimia. Joukossa on niin velkakirjoja kuin vuokra- ja aviosopimuksia. Valtionhallinnon asiakirjojen merkinnät juudalaisista ovat harvinaisia, ja niistä ainoat sisältyvät Nebukadnessar II:n palatsiarkiston savitauluihin.

Vanhin käyttämäni tekstikokoelmista ajoittuu 500-luvun alkuun, ja se sisältää joukon Babylonian kuninkaan Nebukadnessar II:n palatsiarkistoon kuuluneita savitauluja.³¹ Tämä 346 taulun joukko on kaikki, mitä Babylonian valtionarkistoista on säilynyt tutkijoille; määrä on häviävän pieni verrattuna

²⁷ Vaikka *yw*-elementti aakkoskirjoitetuissa jahvisticissa nimissä näyttäisi olleen tyypillinen erityisesti Israelissa ja *yh*-elementti Juudassa, ei tämäkään jakolinja ole selkeä. Edelleen tilannetta mutkistaa nimien esiintyminen nuolenpäillä kirjoitetussa akkadissa: uusassyrialisten ja uusbabylonialaisten nuolenpäätekstien tavat esittää jahvisticia nimiä poikkeavat toisistaan. Tekstien ajoitus ja historialliset tiedot pakkosiirroista ratkaisevat usein henkilöiden syntyperän. Nimistön problematiikka käsittelevät muun muassa Coogan 1976, 49–53; Zadok 1979, 7–22; Zadok 1988, 182–187; Joannès & Lemaire 1999, 20–21; Tropper 2001, 81–106; Becking 2002, 162–163; Vanderhooft 2003b, 220–221, 225.

²⁸ Zadok 1979, 7.

²⁹ Oded 1979, 11–16.

³⁰ Tutkimuksessani käytetyt translitteraatiot on julkaistu aiemmin muiden tutkijoiden teoksissa. Translitteroinnissa käytetyt merkintätavat olen kuitenkin yhtenäistänyt samanlaisiksi kaikissa teksteissä.

³¹ Pedersén 2009, 193–195.

tunnettuihin uusassyrialaisiin valtionhallinnon asiakirjoihin.³² Taulut löydettiin Robert Koldeweyn vuosina 1899–1917 suorittamissa kaivauksissa Babylonin kaupungista, pääasiassa kuninkaallisen Eteläpalatsin raunioista.³³ Vain Ernst F. Weidner on julkaissut kokoelmasta neljä taulua osittain vuonna 1939, mutta tilanne tulee korjaantumaan tulevaisuudessa Olof Pedersénin ja Joachim Marzahnin julkaisun valmistuttua.³⁴ Savitauluarkisto käsittelee ohran, seesaminsienemöljyn, taateleiden ja mausteiden toimituksia palatsin varastoihin ja näiden tuotteiden jakamista edelleen suurelle joukolle yksittäisiä henkilöitä tai ryhmiä, joista osa oli ulkomaalaista syntyperää.³⁵ Taulujen kiinnostavuus liittyy niissä esiintyvään nimistöön, tuotteiden vastaanottajiin. Joukossa on ihmisiä lukuisista etnisistä ryhmistä ja sosiaalisista luokista: Askelonin kuninkaan poikia, egyptiläisiä sotilaita ja myös muutamia juudalaisia – joista yksi on kuningas Jojakin. Häntä nimitetään tauluissa Juudan kuninkaaksi tai Juudan kuninkaan pojaksi, ja hänen lisäksi mainitaan erikseen Juudan kuninkaan viisi poikaa.³⁶ Tässä tapauksessa henkilöiden tunnistaminen Juudan pakkosiirtolaisiksi on ilmeistä: Henkilöiden juudalainen alkuperä tuodaan teksteissä eksplisiittisesti ilmi, ja Jojakinin vangitseminen tunnetaan Babylonialaisesta kronikasta ja juudalaisten pakkosiirto Babyloniaan heprealaisesta Raamatusta.³⁷

Kenties mielenkiintoisin tekstikokoelmista on vielä pääosin julkaisematta. Ensimmäiset 500–400-lukujen Āl-Jāhūdu- ja Bīt-Našar-teksteihin (AJBN-tekstit) kuuluvat savitaulut tulivat tiedeyhteisön käyttöön vuonna 1999, jolloin Francis Joannès ja André Lemaire julkaisivat kolme nuolenpäätekstiä. Näistä ensimmäinen on Āl-Jāhūdussa laadittu kauppakirja vuodelta 498 ja toinen verokuitti Bīt-Našarin kaupungista vuodelta 532; kolmas teksti ei liity tutkimusaiheeseen.³⁸ Tekstien kiinnostavuus käy ilmeiseksi jo kokoelman nimestä: akkadinkielinen sanapari Āl-Jāhūdu tarkoittaa Juudan kaupunkia.³⁹ Tapa nimetä paikannimiä niiden asukkaiden etnisen alkuperän mukaan tunnetaan hyvin Babyloniasta⁴⁰, minkä lisäksi AJBN-tekstien henkilöistä huomattavalla osalla on

³² Kuhrt 1995, 574. Taulujen lukumääristä kirjoitan tarkemmin luvussa 3.1.

³³ Pedersén 2005a, 2, 110–132.

³⁴ Weidner 1939; Pedersén 2009, 194–195. Katso myös Pedersénin (2009) alustava julkaisu yhdestä kokoelman uusassyriaksi kirjoitetusta taulusta.

³⁵ Pedersén 2005a, 110–132; Pedersén 2005b, 267–272.

³⁶ Weidner 1939, 925–928, 930.

³⁷ Grayson 1975, 102: kääntöpuolen rivit 11–13; 2. Kun. 24:10–17.

³⁸ Joannès & Lemaire 1999.

³⁹ Joannès & Lemaire 1999, 24–25.

⁴⁰ Eph'al 1978, 80–81; Joannès & Lemaire 1999, 24.

jahvistinen nimi.⁴¹ Näiden havaintojen valossa näyttää ilmeiseltä, että merkittävä osa Āl-Jāhūdun ja Bīt-Našarin alueen asukkaista oli etniseltä taustaltaan juudalaisia. Helmikuuhun 2012 mennessä tekstejä on julkaistu neljä⁴², mutta Laurie E. Pearce on tarkastellut koko kokoelmaa kursorisesti artikkeleissaan vuosilta 2006 ja 2011. Pearce ja Cornelia Wunsch valmistelevat parhaillaan tekstien kattavaa julkaisua.⁴³ Nebukadnessar II:n palatsiarkiston tavoin AJBN-teksteissä esiintyvät jahvistiset ja heprealaisnimet kuuluvat eittämättä juudalaisille. Näin täytyy Odedin ensimmäinen ehto väestön etnisen alkuperän toteamisesta. Vaikka Āl-Jāhūdun ja Bīt-Našarin tarkasta sijainnista ei ole vielä lopullista selvyyttä, kyse on epäilemättä babylonialaisista paikkakunnista⁴⁴, mikä täyttää Odedin toisen ehdon pakkosiirron tunnetusta päätepiteestä.

Kolmas ja nuorin lähdekokoelmistani on samalla tunnetuin ja tutkituin. Se käsittää noin 740 julkaistua savitaulua tai taulunpalaa Murašûn liikeyrityksen arkistosta, joka löydettiin John Henry Haynesin johtamien kaivausten yhteydessä Nippurista vuonna 1893. Arkiston asiakirjat on kirjoitettu vuosien 454–404 aikana.⁴⁵ Ne ovat syntyneet osana Murašûn liikeyrityksen maatalous- ja luototusliiketoimintaa, ja ne ovat pääasiassa vuokrasopimuksia, velkakirjoja ja muita liike-elämän asiakirjoja.⁴⁶ Arkistosta tekee erityisen se, että noin kolmella prosentilla siinä esiintyvistä henkilöistä on jahvistinen tai muu heprealainen nimi.⁴⁷ Ennen AJBN-tekstien julkaisua Murašûn arkisto olikin ensisijainen lähde Babylonian juudalaisten tutkimuksessa. Liikeyrityksen asiakirjat kertovat ihmisten elämästä kovin kapeasti, eikä näistä teksteistä ole mahdollista saada samoja tietoja kuin esimerkiksi AJBN-tekstien perhe- ja perintöoikeuden asiakirjoista. Huolellisesti analysoituina Murašûn arkiston asiakirjat tarjoavat kuitenkin runsaasti tietoja aikansa yhteiskunnasta ja siitä roolista, jota juudalaiset siinä näyttelivät.

Toisin kuin kahdessa muussa tekstikokoelmassa, Murašûn arkistossa jahvistista tai heprealaista nimeä käyttävien henkilöiden kotipaikkaan ei viitata millään tavoin. Olemassa olevien tietojen perusteella ei ole kuitenkaan mitään syytä olettaa, että alueelle olisi siirretty israelilaisia Assyrian deportaatioiden

⁴¹ Pearce 2011, 271.

⁴² Joannès & Lemairen lisäksi Abraham 2005/2006 ja 2007.

⁴³ Tiedot julkaisuista on saatu yksityisesti Pearcelta ja hänen artikkelistaan (2011, 270, 276–277).

⁴⁴ Joannès & Lemaire 1999, 24–26; Pearce 2006, 402–404; Pearce 2011, 270.

⁴⁵ Stolper 1985, 1; Stolper 2001, 83–84.

⁴⁶ Stolper 1985, 24–28.

⁴⁷ Katso tarkemmin luvusta 4.2.

yhteydessä 700-luvulla, sillä lähdeaineistojen valossa pakkosiirtoja suoritettiin Meediaan, Assyrian ydinalueille, Halahiin Assyrian koillisosiin ja Gosaniin Syyriassa. Babyloniasta Israelin pakkosiirtolaisten määränpäänä ei ole mainintoja.⁴⁸ Murašûn liikeyrityksen toiminta keskittyi Nippuriin ja sitä ympäröivälle maaseudulle Babyloniaan,⁴⁹ mikä antaa väitteelle henkilöiden asemasta juudalaisina siirtolaisina tukevan maantieteellisen selkänöjan. Sanheribin vuonna 701 pakkosiirtämien juudalaisten ei tiedetä päätyneen Babyloniaan,⁵⁰ joten nähdäkseni kaikissa kolmessa tekstikokoelmassa Odedin asettamat ehdot toteutuvat ja heprealaisten nimien käyttäjiä voidaan pitää valtaosaltaan kuningas Nebukadnessarin siirrättäminä juudalaisina. On mahdollista, että AJBN-teksteissä tai Murašûn arkistossa esiintyvien henkilöiden joukossa on joitakin Assyrian siirrättämiä tai vapaaehtoisesti muuttaneita israelilaisia ja juudalaisia, mutta mitkään tekijät eivät puhu suuren ja tutkimustuloksiini vaikuttavan lukumäärän puolesta.

Babylonian juudalaisyhteisöjä koskeva tutkimukseni perustuu Nebukadnessar II:n palatsiarkistoon, AJBN-teksteihin ja Murašûn arkistoon, joiden ohella juudalaisia tunnetaan joistakin yksittäisistä 500–400-lukujen asiakirjoista.⁵¹ Viittaan näihin teksteihin silloin, kun se on tutkimuskysymysteni kannalta tarpeellista. Seuraavaksi käsittelen joukkoa Juudan pakkosiirtoihin liittyviä lähteitä, joita en varsinaisesti analysoi tässä tutkielmassa. Ensimmäiseksi esittelen Babylonialaiset kronikat ja tämän jälkeen pohdin heprealaisen Raamatun käyttöä pakkosiirtolaisuusajan tutkimuksen lähteenä.

Babylonialaisiksi kronikoiksi kutsutaan joukkoa nuolenpäätekstejä, joihin on vuosittain jaksotettuna tallennettu tietoja Babylonin kuninkaista ja heidän hallituskausiensa tapahtumista.⁵² Seitsemän uusbabylonialaisen kronikan muodostama joukko alkaa Nabonassarin hallituskauden kolmannesta vuodesta (745) ja päättyy Babylonin kukistumiseen Kyyroksen edessä vuonna 539.⁵³ Tyyllillisten ja sisällöllisten samankaltaisuuksien vuoksi kronikat näyttäisivät muodostaneen yhtenäisen kokonaisuuden, mutta niistä on säilynyt nykyaikaan vain osia. Jäljellä olevat savitaulut kuuluvat British Museumin kokoelmiin, ja

⁴⁸ Katso luku 2.2.2.

⁴⁹ Stolper 1985, 24.

⁵⁰ Katso luku 2.2.2.

⁵¹ Katso Zadok 2002, 27–45.

⁵² Grayson 1975, 10. Kronikoiden tärkeimmät tekstieditiot ovat Wiseman 1956; Grayson 1975; Glassner 2004.

⁵³ Glassner 2004, 193–206, 214–239. Vertaa Grayson 1975, 10–22, 69–111.

niistä kootussa kronikassa on jopa kymmenien vuosien katkoksia.⁵⁴ Tästä huolimatta kronikat ovat korvaamaton lähde Babylonian historian tutkimuksessa, sillä muiden säilyneiden lähteiden määrä on hyvin vähäinen ja babylonialaiset kuningasinskriptiot keskittyvät pääasiallisesti rakennushankkeiden dokumentointiin.⁵⁵ Tämän tutkimuksen kannalta keskeinen kronikka alkaa Nabopolassarin kuolinvuodesta ja ulottuu Nebukadnessar II:n kymmenenteen hallitusvuoteen. Teksti on huonosti säilynyt, mutta se sisältää silti arvokkaita tietoja Nebukadnessarin sotatoimista Levantissa ja Jerusalemin valloituksesta.⁵⁶

Heprealaisen Raamatun yhtenäinen kertomus Israelin ja Juudan kansojen vaiheista katkeaa Jerusalemin tuhoon vuonna 587/586. Toisen kuninkaiden kirjan, Toisen aikakirjan ja Jeremian kirjan antamat tiedot ovat ristiriidoistaan ja tekstikriittisistä ongelmistaan⁵⁷ huolimatta korvaamatonta aineistoa pakkosiirtolaisuuteen johtavien tapahtumien tutkimuksessa, kuten luvussa 2. osoitan. Tämän jälkeen kertomus jatkuu seuraavan kerran vasta Esran ja Nehemian kirjoissa, kun pakkosiirtolaiset aloittavat paluun Jerusalemiin – elämää itse siirtolaisuudessa kuvataan vain välähdyksittäin. Heprealaisen Raamatun perusteella rakennettu kuva pakkosiirtolaisten yhteiskunnallisesta ja sosioekonomisesta asemasta saattaa näin muodoin perustua vain Danielin, Esterin, Jeremian, Hesekielin, Esran ja Nehemian kirjojen tarjoamalle hajanaiselle aineistolle. Tarkastelen seuraavassa lyhyesti näiden kirjojen käyttökelpoisuutta tutkimukseni lähdeaineistona ja niiden luomaa kuvaa pakkosiirtolaisuusajan tapahtumista Babyloniassa. Toisen kuninkaiden kirjan ja Jeremian kirjan viimeisen luvun kertomusta kuningas Jojakinin armahduksesta käsittelen luvussa 3.

Danielin kirjan lukujen 1–6 tapahtumat sijoittuvat pakkosiirtolaisuuden aikaan. Neljä juudalaista nuorukaista otetaan kuningas Nebukadnessarin hoviin kasvatettaviksi kuninkaan palvelukseen. Heidän suosionsa hovissa vaihtelee, mutta viisas ja vanhurskas Daniel pelastuu tovereineen kerrasta toiseen Jumalansa avulla. Daniel tulkitsee kuninkaiden unia ja muita enteitä, joutuu epäsuosioon ja heitetyksi leijonien luolaan ja vaikuttaa Babyloniassa vuosien ajan. Kirjan viimeiset luvut 7–12 sisältävät Danielin saamia apokalyptisiä ilmestyksiä.

⁵⁴ Grayson 1975, 8–10, 69–111. Katso myös Wiseman 1956, 1–5.

⁵⁵ Kuhrt 1995, 573–574; Vanderhooft 1999, 9–59.

⁵⁶ Grayson 1975, 99–102; Glassner 2004, 226–231.

⁵⁷ Katso esimerkiksi Pakkala 2006.

Danielin kirjaa ei voi kuitenkaan käyttää lähteenä pakkosiirtolaisuuden ajan historian kirjoittamiseen.⁵⁸ Kirja on saavuttanut lopullisen muotonsa satoja vuosia Babylonian ja Persian valtakuntien romahtamisen jälkeen, makkabilaiskapinan oloissa vuosina 167–164. Lukujen 7–12 apokalyptiset näyt syntyivät seleukidihallitsija Antiokhos IV Epifaneen juutalaisiin kohdistamien sortotoimien laukaisemina: poliittisesti tulenarka sanoma tuli peittää monitulkintaiseen asuun.⁵⁹ Daniel-kertomusten myöhäsyntyisyydestä kielivät niiden lukuisat historialliset virheet, jotka näkyvät muun muassa väärin ilmoitetuissa hallituskausissa ja kuninkaiden sukulaisuussuhteissa.⁶⁰ Viisas Daniel-hahmo itsessään näyttää olevan osa Levantin alueen kertomusperintöä, ja hän esiintyy niin Uqaritin Aqhat-tekstissä kuin Hesekielin kirjassa.⁶¹ Danielin kirjassa apokalyptisten enteiden esittäjäksi sopi mainiosti kertomusten nimihenkilö, johon oli jo vanhastaan yhdistetty divinaattorin taitoja. Alkulukujen kertomukset Danielin toimista pakkosiirtolaisuuden aikana ovat apokalyipsejä vanhempia, ja ne lienevät kierrelleet itsenäisinä ennen hellenistisenä aikana tapahtunutta kertomusten kokoamis- ja toimitustyötä.⁶²

Danielin kirjan tavoin Esterin kirjan tapahtumat sijoittuvat pakkosiirtolaisuudessa elävän juudalaisyhteisön pariin, tällä kertaa Susan kaupunkiin. Juudalainen Ester nousee kuningas Kserkseen suosioon ja tämän kuningattareksi, mutta kuninkaan korkea virkamies Haman kokee tulleen loukatuksi Esterin ottoisän Mordokain taholta. Haman saa kuninkaalta luvan tuhota kaikki valtakunnan juudalaiset, joten Esterin ja Mordokain on ryhdyttävä toimiin kansansa pelastamiseksi. Sinnikkäällä ja ovelalla toiminnallaan he onnistuvat säästämään juudalaiset tuholta, ja Haman joutuu itse roikkumaan Mordokaita varten valmistamaansa hirsipuuhun. Kertomuksen hyödynnettävyys tutkimuksessani on Danielin kirjan luokkaa, sillä Esterin kirjan kuvaamien tapahtumien historiallisuus on laajasti kyseenalaistettu.⁶³ Adele Berlinin mukaan kyseessä on ennen kaikkea persialaisaikana kirjoitettu tarina, jonka motiivit ovat yhteisiä kreikkalaisten kirjoittajien persialaiskuvauksille: ”Esterin kuva Persiasta

⁵⁸ Collins 1993, 1; Albertz 2003, 20–22.

⁵⁹ Collins 1993, 38, 60–63.

⁶⁰ Collins 1993, 29–33; Grabbe 1998, 87–88; Albertz 2003, 20–22.

⁶¹ Day 1980, 174–184; Collins 1993, 1–2; Albertz 2003, 21.

⁶² Collins 1993, 29, 35–38; Albertz 2003, 22, nootti 33.

⁶³ Berlin 2001, 3–5; Stern 2010, 27.

on stereotyyppinen.”⁶⁴ Esterin kirja on kudelma aikansa kirjallisuudesta ja raamatullisesta tekstitradiitiosta lainattuja motiiveja, joiden avulla kirjoittaja on luonut ensisijaisesti viihteellisen tarinan.⁶⁵

Näiden havaintojen valossa Danielin ja Esterin kirjojen käyttö Babylonian juudalaissyhteisöjen historiallisen tutkimuksen lähteenä ei ole mahdollista, vaan edellisen avulla voi pikemminkin tarkastella makkabilaisajan historiaa ja jälkimmäinen on kirjoitettu erityisesti myöhempien diasporajuutalaisten tarpeisiin.⁶⁶ Joidenkin kirjoissa esitettyjen tietojen äärelle on kuitenkin syytä pysähtyä. Ensimmäinen kiinnostava näkökulma on Danielin kirjan kuvaus Babylonin hoviin valituista lahjakkaista juudalaissiirtolaisista, joille annetaan uudet babylonialaiset nimet (1:3–7). Toiseksi on syytä huomata, että Susassa asuvat pakkosiirtolaiset Ester ja Mordokai (2:5–7) käyttävät kumpikin teoforisia babylonialaisnimiä: Ištar ja Marduk⁶⁷ kuuluvat pantheonin tärkeimpiin jumaliin. Nämä havainnot sopivat hyvin yhteen sen kanssa, mitä totesin aiemmin tässä luvussa käsitellessäni juudalaista nimitystä. Siirtolaiset antoivat lapsilleen myös ympäröivän valtakulttuurin käyttämiä nimiä, ja valloittajat nimesivät uudelleen sota- ja panttivankejaan.

Jeremian kirja⁶⁸ sisältää paitsi profetioita myös suorasanaista kerrontaa Jeremian toiminnasta aikana, jolloin Juudan kuningaskunta oli musertumassa Babylonian voimapolitiikan edessä. Kirja tarjoaa mielenkiintoisia näkökulmia pakkosiirtolaisuuteen johtaneisiin tapahtumiin⁶⁹, mutta oman tutkimukseni kannalta vain luvussa 29 käyty kirjeenvaihto pakkosiirtolaisyhteisön kanssa on relevanttia aineistoa. Yhteyksistä pakkosiirtolaisten ja Juudaan jääneen väestön välillä ei ole säilynyt heprealaisen Raamatun ulkopuolista asiakirja-aineistoa, mutta Jeremian kirjeenvaihto luvussa 29 näyttäisi viittaavan tällaiseen yhteydenpitoon. Teksti alkaa Jeremian lähettämällä kirjeellä, jonka jälkeen siteerataan Babyloniasta Jerusalemiin lähetettyä kirjettä. Lopuksi seuraa Jeremian

⁶⁴ Berlin 2001, 10.

⁶⁵ Berlin 2001, 8–11, 14.

⁶⁶ Esterin merkityksestä diasporakirjallisuutena kirjoittavat Bush 1996, 312–314 ja Berlin 2001, 7. Bush ajoittaa kirjan 300-luvulle (1996, 297).

⁶⁷ Coogan 1974, 7. Vertaa esimerkiksi Murašûn arkistossa yleiseen nimeen Marduka. Nimen esiintymiä luetteloi Stolper 1985, 294.

⁶⁸ Fischer (2005a, 120) ajoittaa Jeremian kirjan 300-luvulle.

⁶⁹ Huomaa Jeremian kirjan luku 52, joka vastaa pääpiirteissään Toisen kuningasten kirjan jakeita 24:18–25:21, 25:27–30. Jeremian kirjan itsenäistä Juudan tuhoon liittyvää materiaalia on esimerkiksi jakeissa 34:6–7. Katso tarkemmin Miller & Hayes 2006, 441, 461–497; Grabbe 2007, 209–210.

vastaus tähän kirjeeseen.⁷⁰ Jeremian ensimmäisen kirjeen sisältö on profeetallista julistusta, jossa pakkosiirtolaisia rohkaistaan asettumaan aloilleen ja menestymään uudessa kotimaassaan – samalla Juudaan jääneestä kansasta puhutaan kovin sanoin. Jälkimmäiset kirjeet liittyvät kiistaan Jeremian asemasta. Valitettavasti tämän kirjeenvaihdon perusteella on vaikea tehdä päätelmiä Juudan ja Babylonian välisestä kommunikaatiosta. Tekstit eivät noudata aikansa kirjemuodon formeileita⁷¹, ja ne ovat kenties pikemminkin kirjallinen väline⁷², jonka avulla pakkosiirtolaisille tarkoitettu profetia on muotoiltu osaksi heprealaisen Raamatun tekstiä. Tutkijat ovatkin erimielisiä siitä, sisältääkö Jeremian kirjan luku 29 alkuperäistä 500-luvun kirjeenvaihtoa⁷³.

Hesekielin kirja tarjoaa profetioilleen tarkan ajoituksen ja tapahtumapaikan: pakkosiirtolaisuuden ensimmäiset vuosikymmenet Babyloniassa. Albertz arvioi, että kirjan ovat kirjoittaneet profeetan oppilaat 500-luvun lopulla ja se sisältää niin profeetan kuin tämän oppilaiden tuottamaa materiaalia.⁷⁴ Profeetallisen luonteensa vuoksi kirja ei kerro paljontaan pakkosiirtolaisyhteisön arjesta, vaan se tulkitsee menneitä tapahtumia, vallitsevaa tilannetta ja kääntää katsettaan kohti tulevaisuutta ja temppelin jälleenrakentamista. Muutamat kirjan maininnat ovat tutkimukseni kannalta mielenkiintoisia: Hesekielin kerrotaan saavan näkynsä toistuvasti Kebarjoen varrella (1:1), missä pakkosiirtolaiset asuvat Tel Abib -nimisellä paikkakunnalla (3:15). Kirjassa mainitaan useamman kerran myös Juudan (8:1) tai Israelin vanhimmat (14:1), mikä herättää kysymyksen vanhimpien mahdollisesta roolista siirtolaisyhteisöjen oikeudenkäytössä ja sisäisessä hallinnossa. Palaan näihin yksityiskohtiin myöhemmin tutkielmassani.

Esran ja Nehemian kirjojen⁷⁵ sisällöllinen painopiste on pakkosiirtolaisten paluussa Jerusalemiin, temppelin ja kaupunginmuurin rakentamisessa sekä juutalaisen uskonnon ja elämänmuodon sääntelyssä uudessa tilanteessa pakkosiirtolaisuuden jälkeen. Kirjat tarjoavat valitettavan vähän aineistoa tutkimukselleni, mutta kaksi ilmiötä voidaan lyhyesti mainita. Ensimmäiseksi Esran kirjassa luetaan joukko paikkakuntia, joilla juudalaisten kerrotaan

⁷⁰ Katso Lundbom 2004, 344–346.

⁷¹ Smelik 1996, 283–284; Lundbom 2004, 346.

⁷² Fischer 2005b, 88.

⁷³ Katso Smelik 1996; Lundbom 2004, 344–348, 359–361; Fischer 2005b, 87–90.

⁷⁴ Albertz 2003, 352–353. Samassa Albertzin teoksessa on varsin tuore katsaus Hesekielin kirjaan ja sitä koskevaan tutkimukseen (345–376).

⁷⁵ H.G.M. Williamson ajoittaa kirjojen lopullisen muodon noin vuoteen 300 mutta uskoو kirjallisen materiaalin olleen koottuna jo sata vuotta aikaisemmin. Monia muitakin ajoituksia on esitetty. Williamson 1985, xxxv–xxxvi.

Babyloniassa eläneen. Valitettavasti Tel-Melahia, Tel-Harsaa, Kebub-Addania, Immeriä ja Kasifjaa ei tunneta muista lähteistä eikä niiden sijaintia tiedetä.⁷⁶ Toiseksi Esran kirja toistaa tutun havainnon, että jotkut pakkosiirtolaisuudessa eläneet juudalaiset käyttivät babylonialaisia nimiä kuten Sesbassar (1:8) ja Serubbabel (2:2).⁷⁷

Näin ollen on selvää, että tutkimukseni voi perustua ensisijaisesti vain 500–400-luvuilla Babyloniassa laadittuihin asiakirjoihin, joiden antamat tiedot ovat paikoin vertailtavissa heprealaisen Raamatun kuvauksiin pakkosiirtolaisajan oloista. Tutkimuskysymyksiini vastaaminen on puolestaan mahdollista käyttämällä lähdeorientoituneen ja lähdekriittisen historian tutkimuksen metodologia, joka perustuu kaiken saatavilla olevan lähdeaineiston kriittiseen tarkasteluun ja arviointiin. Suurin painoarvo on annettava primäärilähteille, jotka ovat syntyneet kuvaamiensa tapahtumien yhteydessä tai pian niiden jälkeen. Myöhemmin syntyneillä ja varhaisempia lähteitä aineistonaan käyttävillä sekundäärilähteillä voidaan täydentää siitä kuvaa, joka primäärilähteiden avulla on rakennettavissa.⁷⁸ Kaikki kolme käyttämäni babylonialaista savitaulukokoelmaa ovat yksiselitteisesti primäärilähteitä, jotka ovat syntyneet yksityishenkilöiden tai julkishallinnon käytännöllisiin tarpeisiin. Asiakirjojen luonne yksinkertaistaa osaltaan niiden tutkimusta, sillä sopimustekstien ja kuittien ei ole syytä olettaa sisältävän propagandistisia tai ideologisia piirteitä, jotka aiheuttavat lisähaasteita esimerkiksi kuningasinskriptioiden tulkinnalle.⁷⁹ Heprealaisen Raamatun tekstit kuuluvat tutkimukseni sekundäärilähteisiin, ja ne ovat syntyneet pääasiassa vasta huomattavasti kuvaamansa ajanjakson jälkeen.

Myös arkeologian tuottamia tutkimustuloksia tulee pitää primäärilähteinä⁸⁰, mutta voin hyödyntää niitä tutkimuksessani valitettavan vähän, sillä Babylonian juudalaiset eivät ole jättäneet savitaulujen ohella itsestään tunnistettavaa jälkeä asuinseutujensa maaperään tai rauniokumpujen esineistöön. Arkeologisen tutkimustiedon merkitys on tosin ohittamaton määriteltäessä savitaulujen

⁷⁶ Esra 2:59, 8:17. Joannès & Lemaire 1999, 25; Zadok 2002, 53.

⁷⁷ Vertaa 1. Aik. 3:17–19. Coogan 1974, 11; Yamauchi 2002, 370.

⁷⁸ Niehr 1997; Grabbe 2007, 35–36. Howell & Prevenier 2001 on yleisesitys historian tutkimuksen metodeista, ja Israelin ja Juudan historian kirjoitukseen liittyvistä haasteista käytyyn keskusteluun voi tutustua esimerkiksi teoksissa Grabbe (ed.) 1997 ja Grabbe 2007. Artikkelikokoelma LeMon & Richards (eds.) 2009 tarjoaa lukuisia näkökulmia myös historiallisten menetelmien käyttöön eksegetiikassa.

⁷⁹ Katso esimerkiksi Vanderhooftin (1999, 9–59) tutkimusta babylonialaisten kuningasinskriptioiden käyttämästä retoriikasta.

⁸⁰ Niehr 1997, 159.

löytökontekstia ja luotaessa kuvaa siitä ympäristöstä, jossa juudalaiset elivät. Koska arkeologinen todistusaineisto on juudalaisten suhteen mykkä, tutkielmassani on kyse ennen kaikkea kirjallisille lähteille rakentuvasta historian tutkimuksesta. Asiakirjojen mielekkään käytön edellytys on kuitenkin se, että pystyn tunnistamaan henkilönnimistön joukosta juudalaisia tai heprealaisia nimiä käyttävät yksilöt. Vaikka ehdot juudalaisten tunnistamiseksi on määritelty aiemmin tässä luvussa, nimistöön liittyvä asiantuntemukseni ja käytettävissä oleva aika asettavat väistämättä rajat tässä tutkielmassa tehtävälle prosopografiselle työlle.

Prosopografialla tarkoitetaan tutkimusmetodia, jolla pyritään keräämään ja analysoimaan tietoa jostakin tarkasti rajatusta ihmisryhmästä. Marietta Horster erottelee sanan *prosopografia* kaksi käyttötarkoitusta: Yhtäältä prosopografialla tarkoitetaan järjestelmällisen henkilönnimihakemiston luontia tietystä ihmisryhmästä, ja toisaalta tutkimusmetodia, joka pyrkii vastaamaan kerätyn tiedon avulla kysymyksiin esimerkiksi ryhmän etnisestä alkuperästä tai perhesuhteista.⁸¹ Tässä tutkielmassa ei ole tarkoituksenmukaista lähteä laatimaan prosopografiaa sanan ensimmäisessä merkityksessä, sillä Ran Zadok on tehnyt vuosikymmenten aikana uraauurtavan työn juudalaisten, israelilaisten ja muiden länsiseemiläisten kansojen nimistön selvittämisessä. Zadokin prosopografiat vuosilta 1979 ja 2002 toimivat lähtökohtanani juudalaisten henkilöiden tunnistamiselle, vaikkakin olen joutunut täydentämään näitä tietoja paikoin AJBN-tekstien osalta ja huomioimaan joitakin prosopografioissa esiintyviä ilmeisiä virheitä. Toisessa merkityksessään prosopografiaa on käytetty tässä tutkielmassa osana historian tutkimuksen metodia. Zadokin laatiman juudalaisprosopografian tilastollinen analysointi on erittäin keskeistä suurimman lähdekokoelmani, Murašûn arkiston, tutkimuksessa.

Metodisesti ehyt historiallinen tutkimus asettaa lähteille vain sellaisia kysymyksiä, joihin lähteiden avulla voidaan vastata: Esimerkiksi tutkimani nuolenpäätekstit antavat taloudellisen ja juridisen luonteensa johdosta vain hyvin rajoitetusti tietoa juudalaisten uskonnollisuudesta. Jotta esitettyihin kysymyksiin saadaan mahdollisimman tarkkoja vastauksia, lähteitä on tutkittava niiden alkukielellä ja niiden luonteen ymmärtämiseksi on tutustuttava mahdollisiin rinnakkaisteksteihin ja vastaaviin vakiintuneisiin asiakirjatyyppeihin. Lähteiden

⁸¹ Horster 2007, 231. Artikkelin on ilmestynyt kokoelmassa *Prosopography Approaches and Applications*, joka tarjoaa laajan katsauksen prosopografiaan ja sen käyttökohteisiin.

perusteella tehtävien johtopäätösten yleistämisessä on oltava myös varovainen, sillä käytössämme olevat savitaulukokoelmat eivät todennäköisesti anna kattavaa ja tasapainoista kuvaa Babylonian erilaisista juudalaisyhteisöistä.⁸² Lopuksi tulee ymmärtää, että historiantutkija kykenee saavuttamaan työskentelynsä tuloksena vain tulkintoja. Postmoderni historiantutkimus myöntää sen, ettei yksikään tutkija tee työtään irrallaan omasta taustastaan, maailmankuvastaan ja häntä ympäröivästä kulttuurista. Menneisyyden tapahtumia ei kukaan meistä voi saavuttaa sellaisinaan.⁸³ Tämä ei silti tarkoita sitä, ettei tieteellisen työskentelyn tulisi aina pyrkiä kohti tutkimustuloksia, jotka ovat syntyneet huolellisesti analysoidun lähdeaineiston pohjalta tieteenalan metodeja tinkimättömästi käytäntöön soveltaen.

1.3. Tutkimushistoriaa⁸⁴

1800–1900-lukujen taitteeseen saakka kuva juudalaisten oloista Babyloniassa perustui vain heprealaisen Raamatun antamiin tietoihin. Vasta Nippurissa suoritettut kaivaukset paljastivat tiedeyhteisön käyttöön laajan savitauluarkiston, jossa havaittiin esiintyvän myös juudalaista henkilönnimistöä. Murašûn arkiston asiakirjat herättivät luonnollisesti suurta kiinnostusta, ja jo niiden ensimmäisissä julkaisuissa sivutaan lyhyesti kysymystä Nippurin alueen juudalaisyhteisöistä ja luetteloidaan havaittua heprealaisnimistöä.⁸⁵ Albert T. Clay tarkastelee vuonna 1907 ilmestyneessä monografiassaan assyriologisten löytöjen antamia näkökulmia Vanhan testamentin tapahtumiin, ja hän käyttää runsaasti aikaa Murašûn arkiston esittelyyn. Hän myös luetteloi arkistosta tunnettuja juudalaisnimiä mutta ei pohdi juudalaisten sosiaalista asemaa.⁸⁶ Kolme vuotta myöhemmin ilmestyneessä teoksessaan Samuel Daiches esittää Murašûn arkiston perusteella varsin kattavan prosopografian Nippurin alueen juudalaisista.⁸⁷ Hän tarkastelee myös juudalaisten sosiaalista asemaa ja uskonnonharjoittamista, mutta koska Nippurin seudun sosioekonomista rakennetta ei ollut vielä kattavasti tutkittu, Daiches ei kykene

⁸² Zadok 2002, 61–63.

⁸³ Nissinen 2009, 562–566.

⁸⁴ Käsittelen tässä luvussa vain Babylonian juudalaisyhteisöjä koskevan tutkimuksen historiaa. Lähteinä on käytetty lyhyitä tutkimushistorian katsauksia teoksissa Zadok 1979, 5–6 ja Pearce 2006, 399–400. Kartoitan seuraavissa luvuissa kunkin asiakirjakokoelman yhteydessä siihen liittyviä julkaisuja ja tutkimusta.

⁸⁵ Hilprecht & Clay 1898, 27–28; Clay 1904, 20–21.

⁸⁶ Clay 1907.

⁸⁷ Daiches 1910.

hahmottamaan juudalaisten asemaa osana persialaista läänityslaitosta.⁸⁸ 1950-luvun puoliväliin mennessä ilmestyivät vielä Ebelingin, Siderskyn ja Wallisin Babylonian juudalaisia ja heprealaista nimitystä käsittelevät tutkimukset.⁸⁹ Teokset mainitaan nimeltä aihetta käsittelevissä kirjallisuuskatsauksissa, mutta niihin ei viitata uudemmissä tutkimuksissa eikä minun ollut mahdollista saada niitä haltuuni.⁹⁰ Israel Eph'al loi Murašûn arkiston asiakirjojen avulla perustan Nippurin maaseudun siirtolaisyhteisöjen tutkimukselle kahdella artikkelillaan 1970–80-lukujen taitteessa.⁹¹

Murašûn arkiston julkaisu kesti koko 1900-luvun, ja samaan aikaan tiedeyhteisön käyttöön saatiin joitakin uusia juudalaisnimiä sisältäneitä savitauluja sekä Weidnerin julkaisemat öljyannoslistat Nebukadnessar II:n palatsiarkistosta. 1970-luvulla Michael David Coogan ja Ran Zadok aloittivat uusbabylonialaisissa ja persialaisissa asiakirjoissa esiintyvän länsiseemiläisen nimityksen järjestelmällisen tutkimisen, mikä johti lukuisien tärkeiden artikkelien ja monografioiden syntyyn.⁹² Erityisesti Zadokin vuosikymmeniä kestäneen työn tuloksena tutkijoiden käytössä on joukko huolellisesti laadittuja ja kattavia prosopografioita Babyloniassa eläneistä israelilaisista, juudalaisista ja lukuisista muista etnisistä ryhmistä. Vuosituhannen vaihteessa julkaistut ensimmäiset AJBN-tekstit ovat herättäneet tutkijapiireissä arvattavaa mielenkiintoa, ja niitä on sivuttu lyhyesti useissa artikkeleissa ja monografioissa.⁹³

Babylonian juudalaisia koskeva tutkimus on ollut kaksijakoista: Voimavaroja on käytetty runsaasti heprealaisen nimityksen selvittämiseen ja kattavien prosopografioiden laadintaan, mikä luo erinomaisen perustan historialliselle tutkimukselle. Myös käytössä olevien lähteiden määrä kasvaa alati, kun nuolenpäätaulujen aikaa vaativa julkaisutyö vähitellen edistyy. Assyriologit ja nimitystöntutkijat ovat kuitenkin pääasiassa pidättäneet Babylonian juudalaisyhteisöjen historian rekonstruoimisesta näiden lähteiden avulla. Pakkosiirtolaisuusajan tutkimus on jäänyt lähinnä eksegeeteille, jotka valitettavan

⁸⁸ Daiches 1910, 29–36. Kirjoittaja näkee juudalaisten aseman hyvin valoisana: “The Jews in Babylonia were then what we would call to-day entirely emancipated. They were free citizens in a free land.” Daiches 1910, 30.

⁸⁹ Ebeling 1914; Sidersky 1929; Wallis 1953. Bibliografiset tiedot ovat teoksista Cardascia 1951, 242; Zadok 1979, 6, 96–97.

⁹⁰ Cardascian (1951, 208–232) mukaan Ebelingin ja Siderskyn tutkimukset sisältävät myös käännöksiä Murašûn teksteistä – näin lieenee Walliksinkin laita.

⁹¹ Eph'al 1978; 1983.

⁹² Esimerkiksi Coogan 1973; 1976 ja Zadok 1979; 1988; 2002.

⁹³ Esimerkiksi Albertz 2003, 74, 100; Vanderhooft 2003b, 223–225; Becking 2009, 187–190.

usein tyytyvät käsittelemään vain joko eksiilikokemuksen ilmenemistä heprealaisen Raamatun teksteissä⁹⁴ tai rakentamaan kuvaa eksiiliajan historiasta käyttämällä babylonialaisia lähteitä lähinnä kursorisesti.⁹⁵ Kattavimpia esityksiä juudalaisten asemasta 500–400-lukujen Babyloniassa lienevät Zadok 1979, Bickerman 1984 ja Albertz 2003, mikä osoittaa, ettei tuoreesta tutkimuksesta ole runsaudenpulaa.

Yhteenvedona voin todeta, että juudalaisten sosioekonominen asema 500–400-lukujen Babyloniassa on saanut vain vähän huomiota osakseen. Aiheesta ei ole ilmestynyt kattavaa tutkimusta, joka pohjautuisi ensisijaisesti babylonialaisille lähteille ja pyrkisi historian tutkimuksen menetelmien avulla rakentamaan kuvan pakkosiirtolaisyhteisöjen oloista.

⁹⁴ Katso Ahn 2011.

⁹⁵ Tästä esimerkkeinä Albertz 2003 ja Kessler 2008.

2. Suurvaltapolitiikka, väestönsiirrot ja babylonialainen yhteiskunta

2.1. Lähi-idän imperiumit ja Palestiinan pikkuvaltiot – yleiskatsaus 700–400-lukujen poliittiseen historiaan

Kuningas Nebukadnessar II:n suorittamat väestönsiirrot muodostavat juonteen Lähi-idän poliittisen historian virtauksiin samalla tavoin kuin juudalaissiirtolaisten elämä nivoutuu osaksi aikansa babylonialaista yhteiskuntaa. Taustoitán tásá pááluvussa lyhyesti 700–400-lukujen poliittista historiaa ja kehityskulkuja, jotka johtivat merkittävän juudalaisvähemmistön muodostumiseen Babyloniaan näinä vuosisatoina. Toiseksi tarkastelen Assyrian ja Babylonian deportaatiopolitiikan keskeisimpiä piirteitä ja tietoja Samarian ja Jerusalemin pakkosiirtojen luonteesta. Kolmanneksi luon yleiskatsauksen Babylonian talous- ja sosiaalishistoriaan kiinnittäen huomiotani erityisesti maatalousyhteiskunnan perusrakenteisiin sekä orjien, puolivapaiden ja vapaiden kansalaisten rooliin työvoimaresurssina.

Toisen vuosituhannen loppupuoli oli muinaisessa Lähi-idässä poliittisten mullistusten aikaa, jolloin monet alueen vanhat valtarakenteet murtuivat ja säästyneet kirjalliset lähteet käyvät hyvin vähiin. Järjestyttävimmät muutokset tapahtuivat Levantissa, mutta myös idässä Assyria ja Babylonia taantuivat sukupolvien ajaksi. Kansainvälisen politiikan muuttuneet voimasuhteet avasivat vähitellen ovia kasvaville suurvalloille, ja ensimmäisestä esikristillisestä vuosituhannesta muotoutui ajanjakso, jota voidaan oikeutetusti kutsua imperiumien ajaksi.⁹⁶ Perustan kaikille myöhemmille suurvalloille valoi Assyria, jonka luoman valtakunnan babylonialaiset ja myöhemmin persialaiset perivät lähes sellaisenaan: Säännöllisillä sotarekillä laajennettu valtakunta oli tarjolla sille, joka pystyi lyömään maailmanmahdin sotakoneiston. Jo ennen vuosituhannen vaihteen taantumajaksoa Assyria oli ollut Tigriksen yläjuoksun voimakeskus, ja se alkoi vahvistaa otetta lähialueistaan uudelleen 900-luvulla. Seuraavalla vuosisadalla Assyria sai haltuunsa pääosan Eufratin ja Zagrosvuorten välisestä alueesta, mutta koko Lähi-idän kattava imperiumi alkoi toden teolla rakentua vuodesta 744 alkaen, jolloin kuningas Tiglatpileser III nousi valtaistuimelle. Keskeisiä laajentumissuuntia olivat etelä ja länsi, ja näiden

⁹⁶ Näin esimerkiksi Van De Mieroop 2004, 194. Toisen ja ensimmäisen vuosituhannen vaihteen kehitystä kuvaavat laajemmin Kuhrt 1995, 385–437 ja Van De Mieroop 2004, 179–215.

alueiden tapahtumien tarkempi tarkastelu on tarpeen tutkimusaiheeni historiallisen taustatilanteen hahmottamiseksi.⁹⁷

Lännessä Syyria ja Välimeren rannikko joutuivat Assyrian kasvavan imperiumin vaikutuspiiriin lopullisesti 700-luvulla, kun kuningas Tiglatpileser III ja tämän seuraajat liittivät sotaretkillään alueen pikkuvaltiot osaksi valtakuntaansa.⁹⁸ Jo 800-luvulla assyrialaiset olivat tehneet länteen sotaretkiä alistaakseen paikalliset kuningaskunnat verotettavikseen, mutta vasta Tiglatpileserin aikana alueita siirrettiin Assyrian pysyvään hallintaan.⁹⁹ Yhtäältä assyrialaiset halusivat vähentää Urartun kuningaskunnan vaikutusvaltaa Syyriassa ja toisaalta saada haltuunsa Välimeren rannikon tärkeän talousalueen.¹⁰⁰ Strategia alueen kuningaskuntien valtaamisessa oli kolmivaiheinen: Vanhat hallitsijat pyrittiin ensisijaisesti säilyttämään valloittajalle uskollisina vasallikuninkaina, mutta kapinoiden puhjetessa valtaistuimelle nostettiin Assyrian määräämä nukkehallitsija. Jos tämäkään ei rauhoittanut aluetta, siitä tehtiin provinssi, jota hallitsivat assyrialaiset virkamiehet. Valloitetujen alueiden välitön muuttaminen provinsseiksi ei ollut tarkoituksenmukaista, sillä osittain itsenäisten kuningaskuntien talouselämä saattoi jatkua muuttumattomana ja ne toimivat etelässä puskureina Egyptiä vastaan.¹⁰¹

Israel näyttää joutuneen vasallivaltion asemaan viimeistään vuoden 738 tienoilla kuningas Menahemin maksaessa veroa Tiglatpileserille.¹⁰² Israelin myöntöväisyysspolitiikka muuttui Pekahin noustua valtaistuimelle Samariassa: Damaskoksen kuninkaan Resinin kasvattaessa vaikutusvaltaansa Syyria-Palestiinassa Israel joutui kenties pakotettuna Resinin liittolaiseksi, ja myös Juuda pyrittiin taivuttamaan Damaskoksen vaikutuspiiriin. Tavoitteensa saavuttamiseksi Resin ja Pekah hyökkäsivät Jerusalemiä vastaan ja Juudan kuningas Ahas vetosi Tiglatpileseriin avun saamiseksi¹⁰³ – Ahasin tiedetään maksaneen veroa

⁹⁷ Assyrian poliittisen historian pääpiirteistä katso Kuhrt 1995, 473–501 ja Van De Mieroop 2004, 169–174, 216–241.

⁹⁸ Lähteet 700-luvun lopun tapahtumista Syyrian ja Palestiinan alueella ovat monin paikoin varsin sekavia ja ristiriitaisia. Hahmottelen seuraavassa päälinjoja menemättä kiistanalaisiin yksityiskohtiin ja kronologian ongelmiin.

⁹⁹ Van De Mieroop 2004, 233.

¹⁰⁰ Miller & Hayes 2006, 363–366.

¹⁰¹ Van De Mieroop 2004, 235–236; Miller & Hayes 2006, 367–369.

¹⁰² Veron maksu on dokumentoitu Tiglatpileserin annaaleissa (Tadmor & Yamada 2011, 46–48) ja Toisessa kuninkaiden kirjassa (15:19–20). Katso myös Becking 1992, 2–5; Miller & Hayes 2006, 369–370.

¹⁰³ 2. Kun 16:1–9.

Assyrialle¹⁰⁴. Resinin politiikka uhkasi väistämättä Assyrian vaikutusvaltaa Syyria-Palestiinassa, ja assyrialaiset murskasivatkin Damaskoksen johtaman liittouman ja muuttivat Resinin hallitsemat alueet provinsseiksi.¹⁰⁵ Pohjois-Israelin alueen kaupunkeja vallattiin, ja Tiglatpileser julistaa vieneensä alueen asukkaita pakkosiirtolaisuuteen.¹⁰⁶ Israelissa vallan kaappasi Hoosea, joka tunnusti Assyrian ylivallan maksamalla veroa Tiglatpileserille.¹⁰⁷ Vallanvaihdos ei riittänyt Israelin rauhoittamiseen, vaan Hoosea nousi pian kapinaan, ja Assyria valtasi Samarian 720-luvun lopulla ja suoritti väestönsiirtoja alueelta pois ja sinne takaisin.¹⁰⁸ Kapinaan noussut Juuda joutui puolestaan kuningas Sanheribin sotatoimien kohteeksi vuonna 701: Lukuisia kaupunkeja hävitettiin ja huomattava osa väestöä pakkosiirrettiin, mutta Jerusalemi säästy tuholta.¹⁰⁹

Eufraatin alajuoksulla Assyrian laajentumisen lähtökohdat olivat varsin toiset. Babylonialla oli erityinen asema mesopotamialaisen sivistyksen ja kulttuurin keskuksena, mistä kumpusi alueen väestön vahva historiallinen itsetietoisuus; Assyrian haluttomuus säälimättömän voimapolitiikan käyttämiseen on tästä näkökulmasta ymmärrettävää.¹¹⁰ Ensimmäisellä vuosituhannella Babyloniaan loi epävakautta myös väestöryhmien kilpailu. Alueen ikivanhoja kaupunkeja hallitsi urbaani eliitti, joka pyrki varmistamaan kaupungilleen perinteisesti kuuluneet erivapaudet ja toimintaedellytykset. Etelässä Eufraatin

¹⁰⁴ Ahasin maksama vero on mainittu Tiglatpileserin piirtokirjoituksessa vuoden 729 tienoilta (Tadmor & Yamada 2011, 122–123).

¹⁰⁵ Becking (1992, 5–20) painottaa omassa rekonstruktiossaan Resinin alueellisia laajentumispyrkimyksiä, kun taas Miller & Hayes (2006, 371–383) antavat suuremman painoarvon liittouman Assyrian-vastaiselle toiminnalle. Tiglatpileserin piirtokirjoitukset dokumentoivat Resinin tappion (Tadmor & Yamada 2011, 131, 134).

¹⁰⁶ 2. Kun. 15:29; Tadmor & Yamada 2011, 60–63, 105–106, 131–132. Vaikka nämä alueet olivat kuuluneet aiemmin Israelille, ne saattoivat 730-luvulla olla osa Resinin laajentunutta valtakuntaa (Becking 1992, 15–19; Miller & Hayes 2006, 382).

¹⁰⁷ Toinen kuninkaiden kirja (15:30) kertoo Hoosean tehneen salaliiton Pekahia vastaan ja murhanneen tämän. Tiglatpileserin piirtokirjoituksesta Pekahin tappaja ei käy ilmi, mutta Assyrian kuningas kertoo asettaneensa Pekahin Israelin kuninkaaksi itse ja kantaneensa runsaan saaliin (tai veron) Assyriaan (Tadmor & Yamada 2011, 106). Grabben (2007, 149) mukaan kyse lienee lähinnä näkökulmaerosta, ja Hoosean vallankaappauksella on täytynyt olla Assyrian siunaus.

¹⁰⁸ Becking 1992; Miller & Hayes 2006, 383–390. Lähteiden perusteella ei ole selvää, tapahtuiko Samarian valtaus Salmanassar V:n vai Sargon II:n hallituskaudella. Babylonialainen kronikka (Grayson 1975:73) mainitsee Samarian tuhoajaksi Salmanassarin, ja Toinen kuninkaiden kirja (17:3–6) kertoo Salmanassarin käyneen sotaan Hooseaa vastaan mutta ei mainitse nimeltä Assyrian kuningasta, joka valtasi Samarian. Sargon taas ottaa kunnian Samarian lyömisestä itselleen (Winckler 1889, 100–101; Gadd 1954, 179–180). Becking ehdottaa Hayim Tadmoria mukaillen, että Salmanassar valtasi Samarian vuonna 723, mutta Sargon liitti alueen Assyrian suoraan määräysvaltaan ja suoritti siellä väestönsiirtoja vuonna 720 (Becking 1992, 55–56).

¹⁰⁹ Chicagoan Oriental Instituten prisma: Luckenbill 1924, 29–34; 2. Kun. 18–19. Historiallisen rekonstruktion ongelmia ja lähteiden ristiriitoja käsittelevät laajasti Grabbe (ed.) 2003; Miller & Hayes 2006, 410–421.

¹¹⁰ Van De Mieroop 2004, 236. Katso tämän tutkimuksen luku 3.1.

varrella ja Merimaalla¹¹¹ vaikuttivat puolestaan rikkaat kaldealaisheimot, jotka olivat muuttaneet alueelle vuosituhatien alkupuolella ja pyrkivät lisäämään poliittista vaikutusvaltaansa. Tämän lisäksi Etelä-Babyloniassa eli kymmeniä pienehköjä aramealaisheimoja, jotka olivat muuttaneet alueelle samoihin aikoihin kaldealaisten kanssa.¹¹² Vielä 800-luvun kuluessa Assyria ja Babylonia vaikuttivat itsenäisinä poliittisina kokonaisuuksina ja olivat liittosuhteessa keskenään, mutta vuosisadan loppupuolella Babylonia alkoi ajautua sisäiseen kaaokseen, ja pohjoinen liittolainen alkoi sekaantua yhä voimakkaammin sen asioihin. Assyria vahvisti otettaan Babylonian pohjoisosista, ja lopulta 700-luvun loppupuolella Tiglatpileser III valtasi loputkin maasta ja asetti itsensä Assyrian ja Babylonian kaksoismonarkiksi.¹¹³

Tämä ei rauhoittanut tilannetta ja seuraavan sadan vuoden ajan Babylonian kuninkaana oli milloin Assyrian kuningas tai tämän nimittämä henkilö, milloin taas paikallinen – usein kaldealainen – vallankaappaja. Tilanteen kriisiytymistä kuvaa Sanheribin äärimmäinen ratkaisu tuhota Babylon ja siirättää Mardukin patsas pois kaupungista vuonna 689, mitä voi pitää poikkeuksellisenä hyökkäyksenä alueen kulttuurista keskusta vastaan. Assarhaddon ja Assurbanipal jälleenrakensivat kaupunkia, ja Assurbanipal palautti sinne Mardukin patsaan, mutta alue ajautui veriseen konfliktiin jälleen Babylonian kuninkaan Šamaš-šum-ukinin noustessa kapinaan veljeään Assurbanipalia vastaan. Vaikka kapinan kukistumista seurasi parikymmenvuotinen rauhan ja taloudellisen kasvun aika Babyloniassa, oli Assyrian imperiumi jo murentumassa.¹¹⁴ Kapina kulutti valtakunnan voimavaroja, ja lännessä faarao Psammetikos I irrotti Egyptin Assyrian alaisuudesta 600-luvun puolivälissä ja alkoi kasvattaa vaikutusvaltaansa Palestiinassa Assyrian kustannuksella.¹¹⁵ Assurbanipalin kuoltua vuonna 627 imperiumi alkoi horjua yhä voimakkaammin, ja vallanperimystaisteluiden heikentämä ja sisäpoliittisesti hauras suurvalta luhistui nopeasti ulkoisen hyökkääjän musertamana. Kaldealainen ylimys Nabopolassar onnistui nousemaan Babylonissa valtaistuimelle 626 ja vähitellen karkottamaan assyrialaiset joukot

¹¹¹ Viitataan sanalla *Merimaa* eteläisimpään Babyloniaan, jota kutsutaan aikalaislähteissä nimellä *Māt-Tāmti*. Vakiintunut nimitys englanninkielisessä tutkimuskirjallisuudessa on Sealand. Katso Zadok 1985, 226–227.

¹¹² Kuhrt 1995, 399–400, 575; Dandamayev 2004, 137; Van De Mieroop 2004, 236–237. Katso myös Dietrich 1970.

¹¹³ Kuhrt 1995, 576–580.

¹¹⁴ Kuhrt 1995, 580–589; Van De Mieroop 2004, 237–238.

¹¹⁵ Vanderhoof 1999, 69–81.

Babylonista. Nabopolassar valloitti Niniven vuonna 612 yhdessä meedialaisten kanssa, ja Assyrian vuosisataisen maailmanvallan tilalle syntyi runsaat 70 vuotta hallinnut uusbabylonialainen imperiumi, jonka keskus siirtyi Ninivestä etelään Babyloniin.¹¹⁶

Suurvaltapolitiikan painopisteet eivät kuitenkaan muuttuneet: Imperiumin ydinaluetta oli edelleen Mesopotamia, mutta hallitsijoiden mielenkiinto kohdistui erityisesti Syyria-Palestiinaan, jonka hallinnasta Babylonia kamppaili verisesti Egyptin kanssa. Babylonian laajentumisesta huolestunut Egypti oli liittoutunut Assyrian kanssa, ja Nabopolassar joutui Assyrian kukistumisen jälkeen jatkamaan sotatoimia lännessä. Tätä tehtävää hoitamaan nousi hänen poikansa Nebukadnessar II, jonka suorittamista sotaretkistä kahdeksan yhdeksästä suuntautui Syyria-Palestiinaan – akkadiksi Hattuun – hänen kymmenen ensimmäisen hallitusvuotensa aikana.¹¹⁷ Kruununprinssi Nebukadnessar löikin Egyptin Karkemisissa ja Hamatissa vuonna 605, ja seuraavana vuonna hän nousi kuninkaaksi isänsä kuoltua. Vakiinnuttaakseen valtansa Hattussa kuningas suuntasi sinne uudelleen jo kruunajaisvuonnaan ja keräsi seuraavana vuonna veroa alueen kuninkailta.¹¹⁸ Kuninkaan ensimmäisen hallitusvuoden kuvaus sotarekistä Hattuun kuvaa erinomaisesti Babylonian voimapolitiikan läntistä painopistettä:

(15) MU 1.KÁM ^{md}NÀ.NÌ.DU-ú-šu-ur ina ITI.SIG₄ ÉRIN-ni MEŠ-šú id-ke-e-ma
(16) a-na KUR *Ḫat-tú* GIN-ma EN ITI.GAN ina KUR *Ḫat-ti* šal-ṭa-niš GIN.ME
(17) LUGAL.MEŠ *šá* KUR *Ḫat-tú* ka-li-šú-nu a-na IGI-šú GIN.ME-nim-ma bi-lat-su-nu
DUGUG-tú im-ḫur¹¹⁹

(15) Nebukadnessarin ensimmäinen vuosi. Sivan-kuussa hän varusti armeijansa ja
(16) kulki Hattuun. Kislev-kuuhun asti hän kulki voitokkaasti Hattussa.
(17) Kaikki Hattun kuninkaat joutuivat hänen eteensä, ja hän sai heiltä suuren veron.

Juuda siirtyi nähtävästi tässä vaiheessa Egyptin vaikutuspiiristä Babylonian vasalliksi, mutta kuningas Jojakim nousi kapinaan isäntäänsä vastaan, kenties luottaen saavansa tukea kapinaansa Egyptiltä.¹²⁰ Nebukadnessar vastasi kapinaan seitsemäntenä hallitusvuonnaan 598/597, jolloin Babylonialaisen kronikan merkintä käsittelee yksinomaan Juudan tapahtumia:

¹¹⁶ Oates 1991, 162–184; Kuhrt 1995, 589–590; Van De Mieroop 2004, 250.

¹¹⁷ Kuhrt 1995, 590–591; Vanderhooft 1999, 81–83.

¹¹⁸ Grayson 1975, 99–100; Glassner 2004, 226–229.

¹¹⁹ Grayson 1975, 100: 15–17; Glassner 2004, 228: 15–17.

¹²⁰ Miller & Hayes 2006, 466–467.

(11) MU 7.KÁM ITI.GAN šàr URI.KI ERIN.ME-šú id-ke-ma a-na KUR Ḫat-tú GIN-ma
 (12) ina UGU URU Ia-a-ḫu-du ŠUB-ma ina ITI.ŠE U₄ 2.KÁM URU iṣ-ša-bat LUGAL ik-
 ta-šad
 (13) LUGAL šá ŠÀ-šú ina lib-bi ip-te-qid bi-lat-sa DUGUG-tú il[qa-am-m]a ana
 TIN.TIR.KI KU₄-ib¹²¹

(11) Seitsemäs vuosi: kislev-kuussa Akkadin kuningas kokosi armeijansa ja marssi Hattuun.

(12) Hän leiriytyi Juudan kaupungin luo ja adar-kuun toisena päivänä hän valloitti kaupungin ja vangitsi kuninkaan.

(13) Sydämensä (mielensä) mukaisen kuninkaan hän asetti sinne ja kuljetti ottamansa valtavan saaliin Babyloniin.

Juudan kaupungin, Jerusalemin, hävitys voidaan kronikan perusteella ajoittaa tarkasti kevääseen 597. Tiedot Jerusalemin valtauksesta ja Juudan kuninkaan pakkosiirrosta käyvät hyvin yhteen heprealaisen Raamatun antamien tietojen kanssa, joskin 2. Kun. 24:12 ilmoittaa virheellisesti valtauksen tapahtuneen Nebukadnessarin kahdeksantena hallitusvuonna. Jer. 52:28 ilmoittaa hallitusvuoden oikein.¹²² Toinen kuninkaiden kirja (24:15–17) kuvaa Jerusalemin valtauksen seurauksia:

(15) Nebukadnessar vei Jojakinin vankinaan Babyloniin, ja sinne hän vei myös kuninkaan äidin ja vaimot sekä hänen hoviväkensä. Hän siirsi Jerusalemin Babyloniaan myös kaikki maan johtomiehet (16) ja muun varakkaan väen, seitsemäntuhatta kaiken kaikkiaan, sekä tuhat seppää ja kirvesmiestä, kaikki asekuntoisia miehiä. Koko tämän joukon Babylonian kuningas vei maahansa pakkosiirtolaisuuteen. Jerusalemiin hän asetti Jojakinin sijaan kuninkaaksi tämän sedän Mattanjan ja muutti hänen nimensä Sidkiaksi.

Harmillisesti Babylonialainen kronikka katkeaa Nebukadnessarin 11. hallitusvuoteen ja jatkuu vasta Neriglissarin kolmantena hallitusvuonna.¹²³ Näin tiedot Juudan kuningaskunnan viimeisistä vaiheista perustuvat vain heprealaisen Raamatun antamiin tietoihin.¹²⁴ Niiden perusteella kuningas Sidkia nousi veljensä tavoin kapinaan babylonialaisia vastaan, mihin suurvalta vastasi piirittämällä Jerusalemin ja valtaamalla kaupungin Nebukadnessarin 18. tai 19. hallitusvuonna 587 tai 586.¹²⁵ Tällöin Jerusalemin temppelieineen tuhottiin ja toinen joukko juudalaisia vietiin pakkosiirtolaisuuteen. Babyloniassa eläneet juudalaiset lienevät pääasiassa näiden väestönsiirtojen kohteita ja heidän jälkeläisiään. Tarkastelen

¹²¹ Grayson 1975, 102: 11–13; Glassner 2004, 230–231: 11–13.

¹²² Albertz 2003, 78.

¹²³ Grayson 1975, 20.

¹²⁴ 2. Kun. 24:18–25:21 ja Jer. 52:1–27 ovat sisällöllisesti identtisiä kuvauksia Sidkian ajan tapahtumista, joita Jeremian kirjassa (52:28–30) täydentää lista Juudan pakkosiirtojen ajankohdista ja pakkosiirtolaisten määrästä. Jeremian kirjan luku 37 antaa viitteitä Egyptin toimista Palestiinassa Sidkian kapinan aikana, ja luku 39 tarjoaa vaihtoehdoisen kuvauksen Jerusalemin toisesta valtauksesta.

¹²⁵ Albertz (2003, 78–81) summaa toisen pakkosiirron ajankohdasta käytyä keskustelua.

heprealaisen Raamatun antamia tietoja väestönsiirtojen ja siirrettyjen henkilöiden määristä lähemmin seuraavassa luvussa.

Uusbabylonialaisen valtakunnan loistokausi kesti kuitenkin vain hetken. Nykyisen Iranin alueella alkoi 550-luvulla vahvistua Kyyroksen johtama persialaisvaltakunta, joka kaatoi nopeasti Meedian ja Lyydian kuningaskunnat ja sai hallintaansa Mesopotamiaa Persianlahdelta Välimerelle kiertävän vuoriseudun. Vuonna 539 persialaiset hyökkäsivät Babyloniaan ja viimeisen kaldealaiskuninkaan Nabunaidin joukot kärsivät tappion Opiksessa vuonna 539. Näin Kyyros saattoi marssia Babyloniin kohtaamatta juurikaan vastarintaa ja esiintyä vapauttajana, joka on tullut palauttamaan asiat oikealle tolalleen Nabunaidin valtakauden jälkeen – Kyyroksen luoma kuva eksentrisestä ja valtakuntansa rappeuttaneesta Nabunaidista on jäänyt elämään historiassa ja kirjallisuudessa.¹²⁶ Persialaiset varoivat tekemästä nopeita uudistuksia Babylonialta perityssä valtakunnassa, ja Kyyroksesta käytettiin ajan babylonialaisissa teksteissä nimityksiä ”Babylonian kuningas” ja ”Kaikkien maiden kuningas”.¹²⁷ Vähitellen otetta Babyloniasta oli kuitenkin pakko kiristää: 500–400-lukujen vaihdetta sävyttivät säännölliset kapinat, joiden kukistamiseen Dareios ja Kserkses joutuivat käyttämään runsaasti Persian voimavaroja. Sotilaallisten keinojen ohella valtakunnan hallintoa alettiin uudistaa ja yhtenäistää. Babylonian ja Joentakaisen (*eber nāri*) satraappikunta jaettiin kahtia, persialaisten ylimysten roolia aluehallinnossa kasvatettiin ja koko valtakuntaan luotiin yhtenäinen provinssijärjestelmä. Babylonian poliittinen erityisasema haalistui ja kapinointi rauhoittui, ja Persia saattoi täysimääräisesti hyödyntää rikasta talouskeskustaan imperiumin tarpeisiin.¹²⁸

2.2. Väestönsiirrot ja siirtolaisyhteisöt

2.2.1. Assyrian deportaatiopolitiikka

Väestön pakkosiirrot eivät olleet 600-luvun babylonialainen innovaatio vaan osa jo heettiläisten, egyptiläisten ja assyrialaisien varhaisemmin harjoittamaa voimapolitiikkaa.¹²⁹ Tässä tutkimuksessa käytän Juudasta suoritettuja deportaatioita babylonialaisen pakkosiirtopolitiikan tapausesimerkkinä, mutta

¹²⁶ Kuhrt 1995, 598–603, 656–659; Van De Mieroop 2004, 262–263, 268.

¹²⁷ Stolper 1985, 2.

¹²⁸ Dandamayev 1984b, 326–329; Stolper 1985, 7–10.

¹²⁹ Oded 1979, 2.

ilmiön historiallisen taustan tuntemiseksi on syytä hahmotella Assyrian varsin hyvin tunnettuja pakkosiirtoja sekä yleiskuvaa Babylonian harjoittamista pakkosiirroista. Tarkastelen tässä luvussa Assyrian deportaatiopolitiikka yleisesti ja erityisesti Samarian pakkosiirtojen näkökulmasta, otan kantaa Juudan deportaatioiden laajuuteen ja esittelen muutamia näkökulmia Babylonian harjoittamiin väestönsiirtoihin ja siirtolaisten asemaan.

Assyrian käytännöt väestön pakkosiirroista ovat Lähi-idästä parhaiten tunnettuja. Ne muodostivat ilmeisen esikuvan myös babylonialaisille, jotka eivät kuitenkaan omaksuneet järjestelmää sellaisenaan vaan kehittivät sitä omien tarpeidensa mukaisesti. Assyrian pakkosiirrot eivät olleet mielivaltaisia tai satunnaisia, vaan niiden avulla pyrittiin harkittuihin poliittisiin päämääriin, joista tärkein oli Assyrian vallan vakiinnuttaminen ympäri laajaa valtakuntaa. Valikoivilla, yläluokkaan kohdistuneilla väestönsiirrolla pyrittiin vähentämään kapinoinnin riskiä: vieraassa ympäristössä kaukana kotimaasta vallantavoittelu muuttui haaveeksi.¹³⁰ Valikoivat väestönsiirrot koskettivat myös käsityöläisiä ja sotilaita, sillä imperiumin loiston luomiseen tarvittiin koulutettuja ammattilaisia ja ulkomaalaiset sotilaat olivat ratkaiseva osa Assyrian monikulttuurisen armeijan suorituskykyä.¹³¹ Toisaalta väestöä siirrettiin usein tavanomaisiin maataloustöihin alueille, jotka olivat taantuneet käytyjen sotien ja muiden kriisien seurauksena.¹³² Maantieteellisesti pakkosiirtopolitiikassa on havaittavissa sekä keskittäviä että hajauttavia tavoitteita. Yhtäältä väestöä siirrettiin Assyrian ydinalueille kasvattamaan niiden väkilukua, mutta toisaalta erityisesti valtakunnan reuna-alueiden välillä suoritettiin kaksisuuntaisia väestönsiirtoja, jolloin esimerkiksi samarialainen yläluokka saatettiin korvata mesopotamialaisella ja samarialaiset siirtää Syyriaan ja Meediaan (2. Kun. 17:6, 24). Nämä deportaatiot tähtäsivät alueiden rauhoittamiseen ja Assyrian vallan vakiinnuttamiseen väestöä sekoittamalla. Erityisesti Assyrian suurista kaupungeista kasvoi monikulttuurisia keskuksia, joita rakentamaan ja asuttamaan siirtolaisia tarvittiin.¹³³

Assyrian pakkosiirtojen arvioidaan koskettaneen noin 4,5 miljoonaa ihmistä Välimeren rannikolta Iraniin ja Kaukasukselta Persianlahteen ulottuvalla alueella,

¹³⁰ Oded 1979, 41–48, 74.

¹³¹ Oded 1979, 48–59.

¹³² Oded 1979, 67–74.

¹³³ Oded 1979, 26–32, 43–48, 59–62.

ja suurimmillaan ne olivat Tiglatpileser III:n, Sargon II:n ja Sanheribin aikana.¹³⁴ Poliitiikan päämääränä näyttää olleen ennen kaikkea imperiumin talouden, yhtenäisyyden ja laajentumispyrkimysten tukeminen, eikä hallinto pyrkinyt hyvässä tai pahassa erottelemaan pakkosiirtolaisia muista kansanryhmistä. Näin heidän yhteiskunnallisessa asemassaan oli suurta vaihtelua: Osan tiedetään joutuneen orjan asemaan ja elämään toimeentulon äärirajoilla, mutta orjuus ei missään vaiheessa ollut pakkosiirtolaisten ensisijainen kohtalo, vaikka Sanheribin valtakaudesta lähtien Assyrian deportaatiopolitiikka näyttääkin tiukentaneen otettaan siirtolaisista. Merkittävin osa pakkosiirtolaisista toimi maanviljelijöinä, ja arkistolähteistä tunnetaan runsaasti myös vierasmaalaisia sotilaita ja käsityöläisiä. Niin armeijassa kuin valtionhallinnossa pakkosiirtolaiset saattoivat kohota korkeisiinkin asemiin, ja he saivat nauttia varsin yltäkyläisistä oloista valtion elatuksessa.¹³⁵

Lukumääriä ja deportaatiopolitiikan tavoitteita monimutkaisempi kysymys koskee pakkosiirtolaisten sosiaalista ja taloudellista asemaa. Verratessaan Assyrian ja Babylonian deportaatiopolitiikkaa Israel Eph'al toteaa edellisen pyrkineen väestön assimilointiin, kun taas jälkimmäinen pyrki hänen mukaansa integroimaan yhteisöt osaksi ympäröivää yhteiskuntaa.¹³⁶ Vaikka näin jyrkän jakolinjan vetäminen on kyseenalaista eikä valtion politiikkaa voi kutsua yksipuolisen assimiloivaksi, Assyria ei näytä varsinaisesti tukeneenkaan siirtolaisten identiteetin säilymistä. Tiglatpileserin ja Sargonin aikaisissa lähteissä hyvin yleinen on maininta pakkosiirtolaisten lukemisesta ”Assyrian väestön joukkoon”, *ana/itti nišē māt Aššur amnūšunūti*,¹³⁷ ja Sargon julistaa asettaneensa pakkosiirtolaiset ”yhteen kieleen”, *pā ištēn ušaškin*.¹³⁸ Jälkimmäisen fraasin voi ymmärtää tarkoittavan valtakunnalle osoitettua uskollisuutta¹³⁹ tai suurvallan ideologian omaksumista, sillä ei ole mielekäästä olettaa, että kaikki siirtolaiset olisi pakotettu puhumaan arameaa tai akkadia.¹⁴⁰ Toisin kuin Babyloniasta, Assyriasta ei tunneta käytäntöä nimetä siirtolaisyhteisöjä järjestelmällisesti näiden kotipaikan perusteella, ja assyrialaislähteistä tunnetaan israelilaisia tai juudalaisia

¹³⁴ Oded 1979, 16, 19–21.

¹³⁵ Oded 1979, 89–115, Younger 1998, 219–224.

¹³⁶ Eph'al 1978, 83.

¹³⁷ Oded 1979, 81–85; Röllig 1996, 108; Parpola 2004, 13. Esimerkkinä tämän ilmaisun käytöstä voi mainita Sargon II:n, joka toteaa näin samarialaisista Nimrudin prismassa (Gadd 1954, 179–180).

¹³⁸ Oded 1979, 31; Röllig 1996, 108. Tätäkin ilmausta käyttää Sargon II (Lyon 1883, 38–39).

¹³⁹ Röllig 1996, 108.

¹⁴⁰ Henkilökohtainen keskustelu professori Martti Nissisen kanssa.

merkittävästi vähemmän kuin juudalaisia babylonialaislähteistä.¹⁴¹ Tämä puhuu sen puolesta, että lapsille annettiin pääosin assyrialaisia nimiä, ja jahvististen heprealaisnimien käyttö taantui nopeasti.¹⁴² Pakkosiirtolaisia ei orjuutettu järjestelmällisesti, heillä oli oikeuksia ja velvollisuuksia kuten muillakin kansalaisilla, he saattoivat myydä ja hankkia omaisuutta ja edetä imperiumin hallinnossa.¹⁴³ Nämä tekijät kiihdyttivät sulautumiskehitystä, sillä tarve hakea turvaa synnyinalueen identiteetistä väheni. Toisaalta assimilaatiota hidasti Assyrian tapa siirtää kokonaisia perheitä ja yhteisöjä uusille alueille; vaimojen ja lasten tiedettiin hillitsevän miesten karkaamista uudelta asuinalueeltaan ja valmiiden yhteisöjen muodostavan tehokkaita työyksiköitä.¹⁴⁴ Näiden esimerkkien valossa pakkosiirrot loivat Assyriasta – vähintään sen ydinalueista – monikansallisen imperiumin, jonka asukkaat pyrkivät paradoksaalisesti sulautumaan kohti yhtenäiskulttuuria. Odedin mukaan ”[t]he Assyrians had no overall ideological programme of merging nations and uniting mankind culturally and spiritually”,¹⁴⁵ mutta ilman muotoilua agendaakin voimakas imperiumi näyttäisi saaneen alaisissaan aikaan jonkin asteista ”assyrisaatiota”¹⁴⁶ ja kannustaneen assimilaatioon.¹⁴⁷

2.2.2. Assyrian pakkosiirrot Israelista ja Juudasta

Assyrian tiedetään siirtäneen Israelin ja Juudan valtioiden alueilta väestöä vähintään kolmesti 700-luvun lopulla. Kuten edellä kuvasin, deportaatiot liittyivät Assyrian pyrkimykseen vakiinnuttaa valtaansa sille tärkeällä Välimeren rannikkokaistaleella ja torjua vasallivaltioiden kapinointia. Nämä siirrot on dokumentoitu assyrialaisissa lähteissä ja heprealaisessa Raamatussa, mutta vaikuttaa todennäköiseltä, että ensimmäisen kerran israelilaisia pakkosiirrettiin Assyriaan jo 800-luvulla. Tuolloin Assyria ei vielä ollut saanut vakiinnutettua valtaansa Syyria-Palestiinassa, ja erityisesti Damaskoksen hallitsijat tarjosivat vaarallisen vastavoiman imperiumin laajentumispyrkimyksille. Salmanassar III onnistui kuitenkin lyömään Damaskoksen johtaman liittouman, ja keräämään

¹⁴¹ Zadok 2002, 48, 51.

¹⁴² Becking 1992, 92–93. Mielenkiintoinen vastaesimerkki on kuitenkin Tell Šēḫ Ḥamadın israelilais- tai juudalaisyhteisö, joka säilytti identiteettinsä Nebukadnessar II:n hallituskauteen asti. Katso Becking 2002.

¹⁴³ Oded 1979, 84–87, 104–107.

¹⁴⁴ Oded 1979, 23–25.

¹⁴⁵ Oded 1979, 74.

¹⁴⁶ Fales 1991, 114–116.

¹⁴⁷ Oded 1995, 209.

veroa alueen hallitsijoilta. Sekä Salmanassarin että myöhemmin Adad-nirari III:n aikana myös Samariasta – tai Omrin huoneelta – kerättiin veroa, mutta mainintoja pakkosiirroista ei lähteissä ole.¹⁴⁸ Sitä vastoin Nimrudin viinilistoissa 700-luvun alusta on mainittu palatsin elätettävien joukossa ryhmä samarialaisia (KUR *Sa-me-ri-na-aju*[u]), minkä perusteella vähintään pienimuotoinen pakkosiirto valtakunnan pääkaupunkiin Kalahiin (Nimrudiin) vaikuttaa todennäköiseltä.¹⁴⁹

Dokumentoidut pakkosiirrot Israelista Assyriaan tapahtuivat Damaskoksen kuninkaan Resinin kapinan kukistamisen yhteydessä 733–732 ja Samarian valtauksen jälkiseurauksena vuoden 720 tienoilla. Edellisestä pakkosiirrosta¹⁵⁰ on säilynyt tietoja Tiglatpileser III:n annaaleissa ja yhteenvetokirjoituksessa sekä heprealaisessa Raamatussa.¹⁵¹ Annaaleissa on tarkka mutta nykymuodossaan hyvin sirpaleinen luettelo eri alueilta siirrettyjen henkilöiden määrästä, mutta tietoa heidän määränpäästään ei ole. Pakkosiirtolaisten kokonaismääräksi ilmoitetaan 13 520 henkilöä, joiden kotipaikkakunnat sijoittuvat ilmeisesti Galileaan.¹⁵² Annaalien antamaa kuvaa tapahtumista täydentävät Tiglatpileserin yhteenvetokirjoitus ja heprealainen Raamattu, jotka näyttäisivät sijoittavan pakkosiirrot Galilean ohella Gileadin alueelle Transjordaniaan.¹⁵³ Siirtolaiset Tiglatpileser ilmoittaa vieneensä Assyriaan. Koska tekstit ovat paikoin lukukelvottomia eikä Israelin ja Damaskoksen rajalinjoista 730-luvulla ole tarkkaa tietoa, tutkijat esittävät eriäviä näkemyksiä siitä, olivatko nämä alueet pakkosiirtojen aikaan Israelin vai Damaskoksen hallussa.¹⁵⁴ Joka tapauksessa voitaneen olettaa, että merkittävä osa alueen asukkaista oli israelilaisia.¹⁵⁵ Tietoja muualta tulleiden siirtolaisten asuttamisesta alueelle ei ole, ja Galilean väkiluku näyttäisi laskeneen kyseisenä ajanjaksona, mikä saattaa puhua sen puolesta, ettei korvaavia pakkosiirtoja alueelle tehty.¹⁵⁶

Jälkimmäinen pakkosiirto liittyy kuningas Hoosean kapinaan assyrialaisia vastaan, mikä johti Samarian valtaukseseen, Israelin valtion tuhoon ja Samerinan

¹⁴⁸ Grabbe 2007, 131–133, 163.

¹⁴⁹ Kinnier Wilson 1972, 91–93.

¹⁵⁰ Becking 1992, 11–20; Younger 1998, 206–214; Miller & Hayes 2006, 380–383. Vuosiluvuissa olen seurannut Beckingin ja Youngerin ajoitusta.

¹⁵¹ Annaalit: Tadmor & Yamada 2011, 60–63; yhteenvetokirjoitus: Tadmor & Yamada 2011, 104–107; heprealaisen Raamatun kuvaus: 2. Kun. 15:29; 1. Aik. 5:26.

¹⁵² Becking 1992, 15–16; Younger 1998, 211–212.

¹⁵³ Younger 1998, 206–209.

¹⁵⁴ Becking 1992, 15–19; Younger 1998, 207–208, nootti 32; Miller & Hayes 2006, 381–382.

¹⁵⁵ Youngerin (1998, 208) Transjordaniaan koskeva johtopäätös pätee vielä todennäköisemmin Galileaan.

¹⁵⁶ Younger 1998, 211–214.

provinssin perustamiseen 720-luvulla.¹⁵⁷ Sekä Salmanassar V¹⁵⁸ että Sargon II¹⁵⁹ ottavat kunnian Samarian valtaukselta itselleen, mutta heprealainen Raamattu mainitsee tapahtumien taustavoimaksi vain Salmanassarin; pääosin teksti puhuu tosin vain ”Assyrian kuninkaasta”.¹⁶⁰ Tiedot Salmanassarin toimista rajoittuvat Babylonialaiseen kronikkaan, joka ei mainitse israelilaisten pakkosiirtoa, mutta Sargonin kirjoitettuja tekstejä on säilynyt useita. Niiden mukaan Israelista pakkosiirrettiin Assyriaan 27 280 tai 27 290 henkeä¹⁶¹, jotka asutettiin Toisen kuninkaiden kirjan (17:6) mukaan ”Halahiin, Gosaniin Haburin varsille sekä Meedian kaupunkeihin”. Tämän lisäksi Sargon julistaa jälleenasuttaneensa Samarian ja tuoneensa sinne ihmisiä valloittamistaan maista.¹⁶² Toinen kuninkaiden kirja (17:24) luettelee siirtolaisten kotipaikoiksi Babylonian, Kutan, Avvan, Hamatin ja Sefarvaimin, minkä lisäksi Sargon II:n annaaleissa kerrotaan arabien pakkosiirrosta Samerinaan.¹⁶³ Vaikka ristiriitainen lähdeaineisto ei mahdollista yksiselitteisen rekonstruktion muodostamista Samarian viimeisistä vaiheista¹⁶⁴, deportaatioista hahmottuu yleiskuva: Assyria harjoitti tavanomaista kaksisuuntaisten väestönsiirtojen politiikkaansa kapinan kukistamiseksi ja alueen vakauttamiseksi.¹⁶⁵

Assyria suoritti myös etelävaltiosta Juudasta pakkosiirron Sanheribin sotaretken yhteydessä vuonna 701, jolloin Assyrian joukot valloittivat merkittävän osan Juudan kaupunkeja säästäen kuitenkin Jerusalemin. Sanheribin tavoitteena oli palauttaa Assyrian valta Palestiinan alueelle, missä Juudan kuningas Hiskia liittolaisineen oli noussut avoimeen kapinaan Sargon II:n kuoleman jälkeen.¹⁶⁶ Kuningas julistaa tuhonneensa 46 Juudan kaupunkia ja siirtäneensä alueelta ”200 150 (Mayer: 205 105) ihmistä, nuorta, vanhaa, miestä ja naista; hevosia, muuleja, aaseja, kameleita, suurta ja pientä karjaa lukemattomasti”.¹⁶⁷ Luku on suhteeton, jos sen ymmärretään tarkoittavan pakkosiirrettyjä henkilöitä, ja Antti

¹⁵⁷ Becking 1992; Younger 1998, 214–219; Miller & Hayes 2006, 383–390.

¹⁵⁸ Babylonialainen kronikka: Grayson 1975, 73.

¹⁵⁹ Winckler 1889, 100–101; Gadd 1954, 179–180.

¹⁶⁰ 2. Kun. 17–18:12.

¹⁶¹ Winckler 1889, 100–101; Gadd 1954, 179–180.

¹⁶² Gadd 1954, 179–180.

¹⁶³ Winckler 1889, 20–21.

¹⁶⁴ Vertaa Becking 1992, 21–56 ja Miller & Hayes 2006, 383–390.

¹⁶⁵ Katso Oded 1979; Becking 1992, 61–62.

¹⁶⁶ Mayer 2003; Miller & Hayes 2006, 410–421. Joukko monipuolisia artikkeleja Sanheribin sotaretkestä on ilmestynyt teoksessa Grabbe (ed.) 2003.

¹⁶⁷ Chicagon Oriental Instituten prisma: Luckenbill 1924, 33; Mayer 2003, 187–189. Katso myös Cogan 2008, 110–123. Assyrialaisista rinnakkaislähteistä katso Mayer 2003, 186–200.

Laato arvioi sen olevan tarkoituksellista propagandaa, jolla Sanherib pyrki peittämään epäonnistumistaan Jerusalemin valtauksessa.¹⁶⁸ Laaton näkökulma on varteenotettava, mutta sitä on syytä tarkastella Walter Mayerin esittämien tietojen valossa. Hänen mukaansa assyrialaisissa listoissa ensimmäinen luku saattoi tarkoittaa kaikkien jäljessä esiintyvien yhteismäärää: tässä tapauksessa lukuun 205 105 kuuluisivat ihmiset, hevoset, muulit, aasit ja kamelit, ja vasta lukematon määrä suurta ja pientä karjaa kuuluisi omaksi kokonaisuudekseen.¹⁶⁹ Onpa luvuissa sitten liioittelua tai ei, arkeologia paljastaa Sefelan kärsineen 700-luvun lopussa voimakkaasta väestöromahduksesta ja asutuskeskusten tuhosta, mikä vahvistaa käsityksen Sanheribin sotaretken ja pakkosiirron merkittävistä vaikutuksista.¹⁷⁰ Näiden pakkosiirtolaisten määränpäättä ei tunneta, mutta Chicagon prismassa Hiskian kerrotaan lähettäneen lisäksi Niniven hoviin ”tyttäriään, palatsinsa naisia, mies- ja naismuusikoita”.¹⁷¹ Heprealainen Raamattu ei näitä pakkosiirtoja mainitse.¹⁷²

Säilyneet lähteet mahdollistavat yleiskuvan hahmottelemisen Assyrian pakkosiirtämien israelilaisten ja juudalaisten oloista. Heprealaista nimistöä uusassyrialaisista lähteistä tunnetaan erityisesti Haburin seudulta ja Assyrian suurista kaupungeista, mutta Halahista ja Meediasta ei ole juuri paljastunut tietoja siirtolaisista,¹⁷³ vaikka Toisen kuninkaiden kirjan (17:6) tiedot Samarian deportaatiosta antaisivat näin olettaa. Täytyy kuitenkin huomata, että Ran Zadokin laskelmien mukaan todennäköisesti israelilaisia tai juudalaisia henkilöitä uusassyrialaiselta ajalta tunnetaan vain noin 65 kappaletta¹⁷⁴ – näin ollen sattuman vaikutus on jo niin suuri, ettei aineiston puuttumisesta voi tehdä pitkälle meneviä johtopäätöksiä. Merkittävä osa tunnetuista henkilöistä palveli sotilaina Assyrian

¹⁶⁸ Laato 1995, 219–220.

¹⁶⁹ Mayer 1995, 39–45; Mayer 2003, 182–183.

¹⁷⁰ Finkelstein 1994, 172–178.

¹⁷¹ Luckenbill 1924, 34; Mayer 2003, 188, 190.

¹⁷² 2. Kun 18:13–19:37; 2. Aik. 32:1–23.

¹⁷³ Becking 1992, 61–93; Oded 2000, 91–98; Becking 2002, 153–163; Zadok 2002, 20–26.

Becking (1992, 62–64) sekä Oded (2000, 94–95) tunnistavat Halahista joukon heprealaisia nimiä, mutta Zadokin (2002, 20, nootti 2) mukaan kaikki nämä nimet voivat olla myös aramealaisia. Yksi Israelilainen näyttäisi kuitenkin toimineen alueella Sargon II:n aikana (Oded 2000, 95; Zadok 2002, 21). Meediasta ei tunneta vakuuttavia uusassyrialaisen ajan lähteitä, joissa olisi mainintoja israelilaisista tai juudalaisista (Zadok 2002, 26; vertaa Becking 1992, 69–73; Oded 2000, 97–98). Tell Šēḥ Ḥamadın tekstit ovat syntyneet Nebukadnessar II:n hallituskaudella Haburin seudulla, mutta uusassyrialaisessa kulttuuriympäristössä ja ennen Juudasta suoritettuja pakkosiirtoja (Becking 2002, 154–157, 163).

¹⁷⁴ Zadok 2002, 20–26, 48–50.

armeijassa, erityisesti sen sotavaunujoukoissa;¹⁷⁵ tämä tieto on linjassa Sargon piirtokirjoitusten kanssa, joiden mukaan Sargon II liitti 50 tai 200 israelilaista sotavaunua joukkoihinsa.¹⁷⁶ Sotilaiden ohella ilmeisen hyväosaisia siirtolaisia ovat muutamat lähteissä esiintyvät virkamiehet, mutta toisaalta joukkoon mahtuu myös orjia.¹⁷⁷ Haburiin pakkosiirtolaisia asutettiin mitä ilmeisimmin maataloustöihin.¹⁷⁸ Kuten edellä totesin, israelilaisten ja juudalaisten erottaminen toisistaan pelkän nimistön perusteella on mahdotonta, minkä johdosta valtaosa uusassyrialaisissa lähteissä esiintyvistä pakkosiirtolaisista voi olla kotoisin joko etelä- tai pohjoisvaltakunnasta. Zadok määrittelee runsaat 20 henkilöä, joukossa runsaasti sotilaita ja virkamiehiä, israelilaisiksi, mutta vain yhden nimen kohdalla on ilmeisiä viitteitä juudalaisesta taustasta.¹⁷⁹ Sanheribin sotaretken yhteydessä pakkosiirrettyjen juudalaisten kohtalon selvittäminen tulee mahdolliseksi vain, jos uusia tekstilöytöjä tehdään.

Israelin ja Juudan pakkosiirtoja koskeva aineisto kuvaa monipuolisesti edellä esitettyjä Assyrian pakkosiirtopolitiikan tyypillisiä piirteitä. Deportaatit olivat rangaistusta kapinoinnista, ja niiden avulla pyrittiin ehkäisemään tulevia häiriöitä ja vakiinnuttamaan Assyrian valtaa alueella. Toisaalta ne antavat viitteitä yläluokan valjastamisesta imperiumin käyttöön ja voitettujen sotilaiden ottamisesta osaksi Assyrian armeijaa. Tärkeä näkökulma oli myös hyvän maatalousmaan saaminen viljelyn piiriin. Maantieteellisesti pakkosiirrot suuntautuivat yhtäältä Assyrian ydinalueille, mutta toisaalta harjoitettiin myös kaksisuuntaisia väestönsiirtoja imperiumin eri osien välillä. Tietoja Babyloniaan kohdistuneista pakkosiirroista ei ole, vaikka Nippurista tunnetaan vuodelta 623 *Gir-re-e-ma*-niminen israelilainen tai juudalainen henkilö¹⁸⁰ – hänen asemansa vapaaehtoisena tai pakkosiirtolaisena jää arvoitukseksi, sillä Babyloniasta ei tunneta ennen vuotta 597 yhtäkään toista heprealaista nimeä.¹⁸¹ Nämä huomiot tarjoavat pohjan Babylonian suorittamien väestönsiirtojen tarkastelulle.

¹⁷⁵ Becking 1992, 73–78; Younger 1998, 219–220; Zadok 2002, 50.

¹⁷⁶ Winckler 1889, 100–101; Gadd 1954, 179–180.

¹⁷⁷ Younger 1998, 219–224; Zadok 2002, 50.

¹⁷⁸ Becking 1992, 69.

¹⁷⁹ Zadok 2002, 20–21, 23.

¹⁸⁰ Zadok 1979, 34–35.

¹⁸¹ Zadok 2002, 27.

2.2.3. Babylonian pakkosiirrot Juudasta

Juudasta Babyloniaan 500-luvun alussa suoritettut väestönsiirrot ovat kiistattomia historiallisia tosiasioita, mutta niiden koosta ja lukumääristä ei ole yhteisymmärrystä. Heprealaisen Raamatun ja erityisesti Toisen aikakirjan (36:20–21) näkemys autiosta maasta, joka sai 70 vuoden levon hyvitykseksi pitämättömistä sapateista, ei kuitenkaan vastaa Juudassa vallinnutta todellisuutta. Tieteellistä keskustelua aiheesta on paikoin hallinnut Hans M. Barstadin näkemys ”tyhjän maan myytistä” (the myth of the empty land), jota vastaan hän on taistellut useissa julkaisuissaan. Hänen keskeisen väitteensä mukaan elämä Juudassa jatkui varsin samanlaisena Babylonian pakkosiirtojen jälkeen, mutta aihetta koskevaa tutkimusta ovat vääristäneet käsitykset autiosta Juudasta.¹⁸² Tiedossani ei kuitenkaan yhtään tutkijaa, joka ei myöntäisi jonkinasteista asutuksen jatkuvuutta rautakaudelta uusbabylonialaiselle ja edelleen persialaisajalle. Kyseessä on paremminkin Barstadin ja hänen kriitikoidensa – esimerkiksi David Vanderhooftin¹⁸³ ja Bustenay Odedin¹⁸⁴ – välinen näkemysero siitä, missä määrin hallinnolliset, kulttuuriset ja uskonnolliset instituutiot säilyivät ja kehittyivät Juudassa uusbabylonialaisena aikana. On erittäin tärkeää huomata, että uusin 500-luvun Juudaa koskeva tutkimus on yksimielistä asutuksen jatkuvuudesta myös pakkosiirtojen jälkeen.¹⁸⁵

Heprealaisen Raamatun antamat tiedot Babylonian suorittamien pakkosiirtojen ja siirtolaisten lukumääristä ovat valitettavan sekavia. Ainoa Babylonialaisen kronikan dokumentoima pakkosiirto Juudasta Karkemisin taistelun (605) ja vuoden 595 välillä voidaan ankkuroida vuoteen 597, jolloin Nebukadnessar II kronikan mukaan valloitti Jerusalemin ja vaihdatti kaupunkiin uuden kuninkaan.¹⁸⁶ Toisen kuninkaiden kirjan (24:1–17) kuvaus Jojakimin kapinasta, Jerusalemin valloituksesta hänen poikansa Jojakinin aikana sekä juudalaisen eliitin ja käsityöläisten pakkosiirrosta kertoo mitä ilmeisimmin samoista tapahtumista. Toisen aikakirjan (36:5–7) ja Danielin kirjan (1:1–7) mukaan ensimmäinen pakkosiirto olisi tapahtunut jo Jojakimin aikana, mutta tätä tietoa on syytä pitää virheellisenä, koska ei sovi yhteen Babylonialaisen kronikan,

¹⁸² Barstad 2008, 90–159.

¹⁸³ Vanderhooft 1999, 104–110; Vanderrhooft 2003a, 252–255.

¹⁸⁴ Oded 2003, 55–71.

¹⁸⁵ Lipschits 2005; Valkama 2010. Erittäin keskeinen tutkimus aiheesta on Kirsi Valkaman vielä julkaisematon väitöskirja.

¹⁸⁶ Katso yltä kappale 2.1.

Toisen kuninkaiden kirjan ja Jeremian kirjan pakkosiirroista luoman kokonaiskuvan kanssa.¹⁸⁷ Toinen aikakirja edellyttää Jojakimin ja Jojakinin pakkosiirtojen tapahtuneen reilun kolmen kuukauden välein, ja Danielin kirja ajoittaa pakkosiirron Jojakimin kolmanteen hallitusvuoteen, mikä aiheuttaa ylittämättömiä kronologisia ristiriitoja.

Toinen ilmeisen historiallinen pakkosiirto sijoittuu Jerusalemin tuhon yhteyteen vuoteen 587 tai 586. Arkeologia tukee käsitystä Jerusalemin kärsimistä tuhoista,¹⁸⁸ ja Toisen kuninkaiden kirjan (25:1–21) ja Jeremian kirjan (39:1–10) kuvauksia tapahtumista voi pitää pääpiirteissään uskottavina. Ongelmallisempi on Jeremian (52:30) maininta kolmannesta pakkosiirrosta, jonka henkikaartin päällikkö Nebusaradan olisi suorittanut Nebukadnessarin 23. hallitusvuonna. Rainer Albertz pitää pakkosiirtoa rangaistuksena käskynhaltija Gedaljan murhasta ja siten epäilyksettömänä tosiseikkana,¹⁸⁹ mutta en näe perusteita Albertzin esittämään varmuuteen. Jeremian pakkosiirtolaisluettelon ulkopuolisissa lähteissä ei kolmannesta deportaatiosta ole viitteitä, ja Aikakirjoissa kuningas Jojakimin aikaan sijoitettu ylimääräinen pakkosiirto herättää epäilyksiä myös Jeremian esittämän kolmannen pakkosiirron historiallisuudesta. Uskottavin historiallinen rekonstruktio voidaan rakentaa vuosien 597 ja 587/586 pakkosiirtojen perusteella.

Toisin kuin monet assyrialaiset nuolenpäälähteet 700-luvun pakkosiirroista, Babylonialainen kronikka ei kerro Juudasta siirretyn väestön määrää. Heprealaisessa Raamatussa on puolestaan kaksi lähdettä siirtolaisten määristä: Yhtäältä Toisen kuninkaiden kirjassa luvussa 24 annetaan kaksi tietoa ensimmäisen pakkosiirron laajuudesta: jakeen 14 mukaan siirrettiin 10 000 yläluokkaan kuuluneen lisäksi määrittelemätön joukko käsityöläisiä ja jakeen 16 mukaan 7000 henkeä yläluokkaa ja tuhat käsityöläistä. Toisessa pakkosiirrosta (2. Kun. 25:11–12) ”henkikaartin päällikkö Nebusaradan vei pakkosiirtolaisuuteen loputkin, mitä kansasta oli kaupungissa jäljellä”. Toisaalta Jeremian kirjan lista (52:28–30) kertoo ensimmäisen pakkosiirron koskettaneen 3023 ja toisen 832 henkeä. Listan päättää tieto kolmannesta, 745 juudalaisen pakkosiirrosta, jolloin kokonaismääräksi muodostuu 4600 henkeä. Kuninkaiden kirjan antamat luvut vastaavat kokoluokaltaan assyrialaisien lähteiden antamia lukuja Israelin ja Juudan pakkosiirtojen laajuudesta, kun taas Jeremian kirjan luvut muistuttavat

¹⁸⁷ Albertz 2003, 75.

¹⁸⁸ Carter 1999, 134–135, 247; Lipschits 2003, 326–334.

¹⁸⁹ Albertz 2003, 74–75.

tarkkuudessaan Assyrian kuninkaiden erittelyä pakkosiirtolaisten määristä.¹⁹⁰ Arkeologian arviot Juudan asukasmääristä rautakauden lopussa ja persialaisaikana antavat viitteitä oikeasta suuruusluokasta.

Oded Lipschitsin mukaan Juudan asutettu pinta-ala pieneni kauttaaltaan siirryttäessä rautakauden lopulta 600–500-lukujen taitteesta persialaisaikaan 450-luvun puoliväliin, mutta kehityksessä oli merkittäviä alueellisia eroja. Voimakkainta romahdus oli Jerusalemin alueella (89 %) sekä Jordanin laaksossa ja Juudan autiomaassa (noin 88,9 %), kun taas Benjaminin alueella (laskua 56,5 %) ja Juudan vuoriston pohjoisosissa (laskua vain 2,0 %) asutus säilyi parhaiten persialaisajalle saakka. Pääkaupunkia lähiympäristöineen näyttää kohdanneen raju tuho, mutta seudut Jerusalemin pohjois- ja eteläpuolella selvisivät Babylonian sotatoimista merkittävästi vähemmällä.¹⁹¹ Lipschitsin antamien lukujen perusteella Juudan asutettu pinta-ala laski rautakaudelta persialaisaikaan 64 prosenttia ja asukasluku 108 000 hengestä 38 500 asukkaaseen.¹⁹²

Charles E. Carterin tutkimustulokset rautakauden ja persialaisajan väestönkehityksestä ovat joiltain osin samansuuntaisia mutta paikoin eriäviä Lipschitsin tekemien päätelmien kanssa. Tämä johtuu ennen kaikkea tutkijoiden erilaisista tavoista eritellä tutkittavan ajanjakson arkeologista aineistoa: Carter jakaa persialaiskauden varhaisempaan (538–450) ja myöhäisempään (450–332) ajanjaksoon,¹⁹³ mitä Lipschits kritisoi voimakkaasti ja huomauttaa, ettei löydä jaolle mielekkäitä perusteita.¹⁹⁴ Carter arvioi Jehudin provinssin väkiluvuksi ensimmäisen persialaisjakson aikana 13 350 ja toisen persialaisjakson aikana 20 650 henkeä ja vertaa näitä lukuja Avi Oferin (68 500 henkeä) sekä Israel Finkelsteinin ja Magen Broshin (60 000) arvioihin saman alueen rautakausi II:n aikaisesta väkiluvusta.¹⁹⁵ Tällöin väkiluvun lasku rautakaudelta ensimmäiselle persialaisajalle olisi ollut noin 78–81 prosenttia ja toiselle persialaisajalle 66–70 prosenttia – tulos on 2–17 prosenttiyksikköä suurempi kuin Lipschitsin lukuihin

¹⁹⁰ Esimerkiksi käy Tiglatpileser III:n annaalien erittely pakkosiirtolaisista alueittain: Tadmor & Yamada 2011, 60–63.

¹⁹¹ Lipschits 2003, 323–357.

¹⁹² Nämä laskelmat ovat omiani, mutta ne perustuvat Lipschitsin (2003, 360–364) antamiin lukuihin. Lipschits itse tekee vastaavia laskelmia Juudan kuningaskunnan ja Jehudin provinssin välillä. Tällöin alueet eivät vastaa toisiaan, koska Juudan kuningaskunta oli 600–500-lukujen taitteessa pinta-alaltaan suurempi kuin myöhempi Jehudin provinssi. Tämän johdosta Lipschits arvioi Jehudin asukaslukuksi persialaisaikaan 30 125 henkeä.

¹⁹³ Carter 1999, 114–118.

¹⁹⁴ Lipschits 2003, 359–360. Carter (1999, 202, nootti 91) on tietoinen ratkaisunsa heikkouksista mutta pitää sen hyötyjä haittoja suurempina.

¹⁹⁵ Carter 1999, 199–202, 246–247.

perustuva laskelma väkiluvun laskusta Juudan kuningaskunnan alueella. Tarkasteltaessa alueellista kehitystä Carter ei laske Lipschitsin tavoin asutuksen pinta-alaa vaan asutuskeskuksen määriä; tällä menetelmällä hän päätyy tuloksiin, joiden mukaan Benjaminin alueella asutuskeskusten määrä laski rautakaudelta persialaisajalle 75 %, kun taas Juudan vuoristossa lasku oli vain 29 %.¹⁹⁶ Jos Lipschitsin etelä- ja pohjoisosiin jakamaa Juudan vuoristoa käsitellään Carterin tavoin kokonaisuutena, alueen asutuspinta-alan laskuksi saadaan 36 %.¹⁹⁷ Kahden tutkijan luvut ovat tällöin varsin samansuuntaisia, ja merkittävämpi ero muodostuu Benjaminin alueen asutusta koskevien näkemysten välille. Jerusalemin asutus romahti Carterin mukaan 80 prosenttia.¹⁹⁸

Sekä Lipschitsin että Carterin laskelmat osoittavat Juudan alueen kärsineen merkittävästä asutuksen taantumasta Babylonian sotatoimien yhteydessä, ja niiden perusteella persialaisajan väkiluku oli korkeintaan 1/3 rautakauden väkiluvusta. Mario Liverani tulkitsee väestöromahduksen vieläkin rajummaksi, 85–90 prosentiksi.¹⁹⁹ Koska Juudan vuoristossa ja Benjaminin alueella on kuitenkin ilmeistä asutuksen jatkuvuutta, arvio 2/3:n väestöromahduksesta on realistinen, ja se tarkoittaa 50 000 – 110 000 hengen väestöstä 33 000 – 73 000 hengen poistumaa.²⁰⁰ Tämä poistuma selittyy kolmella tavalla: sotatoimien ja niiden jälkiseurausten aiheuttamina kuolonuhreina, pakolaisina erityisesti Egyptiin ja pakkosiirtolaisina.²⁰¹

Tässä valossa Babylonian suorittamien pakkosiirtojen määräksi voidaan arvioida 10 000 – 20 000 henkeä.²⁰² Se on oikeaa suuruusluokkaa paitsi yllä esitettyihin väestöarvioihin myös Assyrian Israeliin ja Juudaan kohdistamiin

¹⁹⁶ Carter 1999, 233–236.

¹⁹⁷ Luku on laskettu Lipschitsin antamien tietojen perusteella. Hän määrittelee Juudan vuoriston etelä- ja pohjoisosien rajalinjaksi Bet-Surin ja Hebronin siten, että edellinen kuuluu vuoriston pohjois- ja jälkimmäinen eteläosaan (Lipschits, 2003, 356). Carter käsittelee aluetta kokonaisuutena. Juudan vuoriston asutusta on tutkinut erityisesti Avi Ofer; katso Ofer 1997.

¹⁹⁸ Carter 1999, 247.

¹⁹⁹ Liverani 2007, 195.

²⁰⁰ Tutkijoiden arviot Juudan väestöstä vaihtelevat kuvatulla välillä. Edellä esitettyjen lisäksi voidaan mainita Lemche 1984, 150: 50 000 – 100 000; Finkelstein & Silberman 2001, 306: 75 000; Albertz 2003, 89: 80 000 (Finkelsteiniin nojaten).

²⁰¹ Albertz 2003, 87, 90. Pako Egyptiin: 2. Kun. 25:26; Jer. 41–44. Jo heprealaisesta Raamatusta käy ilmeiseksi Israelin ja Juudan säännöllinen kanssakäyminen maantieteellisesti lähimmän suurvallan Egyptin kanssa. Erityisen mielenkiintoisia ovat 400-luvun Elefantinen arameankieliset papyruksset, jotka kertovat Niilin saarella eläneestä juutalaisesta sotilassiirtokunnasta. Katso Porten 1984.

²⁰² Tutkijoiden arviot pakkosiirtojen laajuudesta vaihtelevat muutaman tuhannen ja 20 000 välillä. Lemche 1984, 150: korkeintaan 10 000; Finkelstein & Silberman 2001, 306: muutamasta tuhannesta kahteenkymmeneentuhanteen; Albertz 2003, 87–90: neljäsosa juudalaisista, noin 20 000; Liverani 2007, 253–254: korkeintaan 20 000.

deportaatioihin nähden, ja se on riittävän suuri selittämään juudalaisnimien runsauden tutkimissani nuolenpääaineistoissa. Samoin tämän kokoluokan väestönsiirto olisi riittävä kaikupohja sille kirjalliselle ja ideologiselle tulkintaprosessille, jonka eksiili synnytti heprealaisen Raamatun kirjoittajien ja myöhemmän juutalaisuuden parissa.²⁰³ Suuruusluokaltaan arvio vastaa paremmin Toisen kuninkaiden kirjan kuin Jeremian kirjan antamia lukuja pakkosiirtolaisten määrästä, vaikka Jeremian kirjan listauksen tarkkuus luokin sen lukuihin ulkoista uskottavuutta. Kaiken kaikkiaan kyseessä oli assyrialaisen mallin mukainen, erityisesti Jerusalemin alueelle kohdistunut ylemmän yhteiskuntaluokan ja käsityöammattilaisten pakkosiirto,²⁰⁴ vaikka lukuun on syytä laskea mukaan myös alempien yhteiskuntaluokkien edustajia.

2.2.4. Näkökulmia Babylonian deportaatiopolitiikkaan

Toisin kuin assyrialaisia pakkosiirtoja, Babylonian deportaatiopolitiikkaa ei ole juuri tutkittu, mikä johtunee suurelta osin hallinnollisten lähteiden vähäisyydestä. Valtionarkistot ovat lähes tyystin kadonneet, eivätkä babylonialaiskuninkaiden piirtokirjoitukset kronikoi juuri historiallisia tapahtumia.²⁰⁵ Tämän johdosta pakkosiirtotutkimus voi rajoittua tarkastelemaan lähinnä vain siirtolaisyhteisöjen oloja uudessa kotimaassaan, eikä se voi vastata kattavasti kysymyksiin deportaatioiden ajankohdista, poliittisista motiiveista tai siirtolaismääristä. Babylonialainen deportaatiopolitiikka perustui kuitenkin Assyrian esimerkille, ja monet havainnot Assyrian suorittamista pakkosiirroista voidaan siirtää koskemaan Babyloniaa. Rajallisen lähdeaineiston puitteissa mielekkäitä erityisnäkökulmia Babylonian deportaatiopolitiikkaan ovat kysymykset yhteisöjen koheesiosta, identiteetin säilymisestä ja integraatiosta. Taustoitan tässä lyhyesti näitä kolmea teemaa, jotka nousevat jatkossa toistuvasti esiin tarkastellessani juudalaisyhteisöjen asemaa babylonialaisessa yhteiskunnassa.

Ensimmäiseksi on syytä huomata, että mesopotamialainen yhteiskunta oli ollut monikulttuurinen jo kauan ennen Assyrian ja Babylonian toteuttamia pakkosiirtoja.²⁰⁶ Mesopotamian sivistyksen juuret olivat sumerilaisen ja seemiläisen kulttuurin vuorovaikutuksessa²⁰⁷, ja amorilaisheimojen saapuminen

²⁰³ Oded 2003, 69–71.

²⁰⁴ Lipschits 2003, 365–366; Liverani 2007, 194.

²⁰⁵ Vanderhooft 1999, 10–11.

²⁰⁶ Barstad 2008, 138. Babylonian monikulttuurisuus ensimmäisellä vuosituhannella, katso Dandamayev 2004, 137.

²⁰⁷ Van De Mieroop 2004, 19–79.

alueelle toisen vuosituhannen alussa²⁰⁸ ja aramelaisheimojen tulo toisen ja ensimmäisen vuosituhannen taitteessa²⁰⁹ muovasivat oleellisesti yhteiskuntien väestörakennetta. Babylonian ensimmäinen dynastia oli amorilainen ja uusbabylonialaista valtakuntaa hallitsivat kaldealaiset, kummatkin siirtolaisheimoja.²¹⁰ Vieraat vaikutteet eivät kuitenkaan horjuttaneet sumerilais-akkadilaisen kaupunkikulttuurin perustaa, ja niin amorilaiset kuin kaldealaiset pyrkivät Babylonian hallitsijoina ylläpitämään alueen henkistä perintöä ja sivistystä.²¹¹

Vierasperäisen väestön määrästä Babyloniassa on vaikeaa esittää arvioita, mutta Ran Zadok on laatinut laskelmia nuolenpääteksteissä esiintyvistä ei-babylonialaisesta nimistöstä. Babyloniassa 700–100-luvuilla laadituissa oikeudellisissa dokumenteissa esiintyvistä henkilöistä noin kahdella prosentilla on vierasperäinen nimi tai lähisukulainen, jonka nimi ei ole babylonialainen.²¹² Näissä laskelmissa ei ole otettu huomioon Murašûn arkistoa²¹³, jonka henkilönnimistä noin 30 % on vierasperäisiä.²¹⁴ Zadokin tarkastelemista asiakirjoista yli 60 % on laadittu kaupungeissa, ja noin puolessa niistä siirtolainen on sopimusosapuolena, kun taas loppuissa ulkomaalaistaustainen nimi on listattu todistajien joukkoon. Suhteellisesti prosenttiosuus on pieni, mutta jos lasketaan yhteen kaikki 700–100-lukujen babylonialaisista asiakirjoista tunnetut vierasperäiset henkilönnimet, saadaan kokonaismääräksi huomattava 2500. Näin ollen Babylonian siirtolaisia käsittelevä aineisto on varsin runsas. Zadok huomauttaa, että aineiston edustavuutta heikentää babylonialaisen kaupunkilaiseliitin ylikorostunut asema. Pääosa savitauluista on laadittu eliitin tarpeisiin, ja erityisesti nuolenpääkirjurit kuuluivat teksteissä ylliedustettuun ryhmään, joka oli varsin suljettu ulkopuolisilta. On kuitenkin syytä huomata, että babylonialainen kaupunkieliitti ja kuninkaallinen hallintokoneisto olivat kaksi erillistä yhteiskunnallista kerrosta, joista jälkimmäinen oli edellistä heterogeenisempi.²¹⁵

²⁰⁸ Röllig 1996, 101–105.

²⁰⁹ Kuhrt 1995, 393–401.

²¹⁰ Oates 1991, 162; Kuhrt 1995, 399–400; Röllig 1996, 103–105.

²¹¹ Röllig 1996, 104–105; Vanderhooft 1999, 50–51.

²¹² Zadok 2003, 481.

²¹³ Zadok 2003, 481.

²¹⁴ Eph'al 1983, 109.

²¹⁵ Zadok 2003, 480–489, 552–555.

Babylonia omaksui pakkosiirrot poliittiseksi välineekseen Assyrialta,²¹⁶ ja kumpikin valtakunta pyrki niiden avulla varsin samanlaisiin päämääriin: Deportatioilla hallittiin laajaa imperiumia, torjuttiin kapinoinnin uhkaa²¹⁷ ja kohdennettiin työvoimaa sekä valtion rakennushankkeisiin²¹⁸ että maanviljelykseen strategisesti merkittävälle alueelle²¹⁹. Erosivatko Assyrian ja Babylonian toimintamallit paikallistasolla kuitenkin toisistaan? Israel Eph'al kuvaa muinaisen Lähi-idän deportaatiopolitiikkaa seuraavasti: ”The latter [Assyria] considered enforced ’mingling’ of the exiles, and their ’Assyrianization’, as one of the foundationstones of their empire, whereas the former [Babylonia] sought to utilize the economic potential of the exiles, avoiding interference in their social and religious lives.”²²⁰ Ensimmäinen tulevissa luvuissa analysoitava näkökulma Babylonian deportaatiopolitiikkaan on käsitepari integraatio-assimilaatio. Luvussa 2.2.1. esitin, että Assyrian harjoittamassa politiikassa on havaittavissa niin integroivia kuin assimiloivia tendenssejä – miten tilanne eroaa babylonialaisaikana?

Toinen oleellinen näkökulma liittyy läheisesti integraatioon: Säilyivätkö siirtolaiset yhteisöinä, vai jauhettiin heidät hajalleen muun väestön sekaan? Siirtolaisyhteisöjen koheesion puolesta puhuu Babyloniasta hyvin tunnettu tapa nimetä asutuskeskuksia niiden väestön alkuperän mukaan. Babyloniasta tunnetaan muun muassa Egyptiläisten kaupunki, Sidon ja Askelon.²²¹ Kuvaava esimerkki ilmiöstä on Neirab tai ”neirabilaisten kaupunki Bēl-abā-ušur-kanaalin varrella”. 1900-luvun alkupuolella Syyrian Neirabissa suoritetuissa kaivauksissa löydettiin joukko 500-luvun savitauluja, jotka kertovat Nuskugabbēn perheen taloudellisista toimista. Taulujen kirjoitus- ja löytöpaikan välillä näyttäisi vallitsevan ilmeinen yhteys, sillä dokumenteista osa on ilmoitettu laadituksi Neirabissa. Eph'alin mukaan tekstien tarkempi tutkimus antaa olettaa muuta. Ensinnäkin Neirabia lukuun ottamatta teksteissä mainittujen paikannimien sijoittaminen Syyriaan on vaikeaa, mutta usealle niistä löytyy vastine Babyloniasta. Bēl-abā-ušurin kanaalin tiedetään sijaitsevan Nippurinseudulla, ja yksi savitauluista on merkitty kirjoitetuksi Babylonissa. Maantieteellinen kummallisuus on myös savitaulujen

²¹⁶ Oded 1979, 45; Albertz 2003, 82–83.

²¹⁷ Albertz 2003, 82–83.

²¹⁸ Dandamayev 1991, 268–269.

²¹⁹ Jursa 2010, 199.

²²⁰ Eph'al 1978, 87.

²²¹ Eph'al 1978, 80–83; Dandamayev 2004, 138–144.

maininta Neirabin sijainnista kanaalin varrella, mikä viittaisi paremmin Babylonian kuin Syyrian oloihin. Kolmas erityispiirre liittyy aramean kieleen tai pikemminkin sen puuttumiseen dokumenteista, sillä Syyriassa 500-luvulla laadittujen tekstien ei olettaisi olevan akkadinkielisiä tai kirjurien nimien järjestelmällisesti babylonialaisia. Eph'al ehdottaakin, että Neirab tulisi sijoittaa Nippurin alueelle, ja hän olettaa sen olevan neirabilaisten siirtolaisyhteisö. Savitaulujen löytymisen Syyriasta hän selittää Nuskugabbēn perheen paluumuutolla takaisin kotiseudulleen.²²² Pearce ja Dandamayev hyväksyvät Eph'alin teorian,²²³ joka sopii hyvin yhteen tunnetun kaksoiskaupunki-ilmiön kanssa.

Neirabilaisten paluu kotiseudulleen oli mielekästä vain, jos he kykenivät säilyttämään identiteettinsä keskellä vierasta yhteiskuntaa. Kysymys mahdollisuudesta kulttuurin, kielen ja identiteetin säilyttämiseen on kolmas näkökulmani Babylonian deportaatiopolitiikkaan. Miten Esran ja Nehemian kirjojen luoma käsitys juudalaisten paluumuuttajien vahvasta identiteetistä vastaa pakkosiirtolaisyhteisöjen koko kuvaa?

2.3. Babylonian talous- ja sosiaalhistoriaa 500–400-luvuilla

Michael Jursa nimittää 600-luvun jälkipuoliskolta Babylonian kapinaan vuonna 484 ulottunutta ajanjaksoa Babylonian pitkäksi kuudenneksi vuosisadaksi, joka erottuu kokonaiskuvaltaan yhtenäisenä talouden kehityksen, vaurastumisen ja taloudellisten instituutioiden jatkuvuuden kautena.²²⁴ Yhteiskunnalliset olot alueella olivat vakaat eivätkä sodat tai muut levottomuudet aiheuttaneet kehitykselle merkittäviä häiriöitä; vallanvaihdos Babylonialta Persialle oli varsin sulava, ja sen vaikutukset alueen hallintoon ja talouteen olivat aluksi vähäiset.²²⁵ Dareioksen ja Kserkseen hallintokausilta alkaen Persia alkoi kuitenkin harjoittaa yhä voimakkaampaa yhtenäistämispolitiikkaa valtakunnassaan, ja persialaisylimysten vaikutusvaltaa kasvatettiin provinssien vanhan eliitin kustannuksella.²²⁶ Veroja alettiin kerätä pääsääntöisesti hopeassa

²²² Eph'al 1978, 84–87.

²²³ Dandamayev 2004, 141–142; Pearce 2006, 408.

²²⁴ Jursa 2010, 2–5.

²²⁵ Dandamayev 1984b, 327–328; Jursa 2010, 3–4.

²²⁶ Dandamayev 1984b, 329; Stolper 1985, 7–11; Jursa 2010, 4–5.

maataloustuotannon sijaan,²²⁷ ja eräänlainen läänitysjärjestelmä alkoi kasvattaa merkitystään provinssien maanviljelyksessä.

Babylonia oli vuosituhansien ajan maatalousyhteiskunta, jonka vauraus perustui alueen halki virtaaviin jokiin, Eufraatiin ja Tigrikseen. Edellinen oli näistä tärkeämpi, ja sen uoman muutoksilla oli suurta merkitystä rannan kaupunkien elinkelpoisuudelle. Joet tarjosivat edullisen kuljetusreitit suurille tavaramäärille, ja keinotekoisine kanavineen ne yhdistivät toisiinsa Eufraatin alajuoksun tärkeimmät kaupungit. Ennen kaikkea joet loivat edellytykset maataloudelle, sillä ilman keinokastelua viljelyskasvit eivät menesty Mesopotamian vähäsateisessa ilmastossa.²²⁸ Keinokastelun avulla pellot tuottivat runsaita satoja, ja luonnonvaroiltaan rutiköyhän Babylonian rikkaus ja geopoliittinen merkitys perustuivat sen asemaan seudun ruoka-aittana.²²⁹ Tärkeimmät viljelyskasvit olivat perinteisesti olleet ohra ja taatelipalmu, mutta taatelipalmu alkoi kasvattaa suosiotaan ohran kustannuksella 600-luvulta alkaen. Tämän kehityksen moottorina toimi babylonialainen kaupunkieliitti, joka alkoi suosia hehtaarisadoltaan tuottoisampaa taatelipalmua kaupunkien ympäröivillä maa-alueillaan. Vaikka taateliä viljeleminen vaati runsaasti työvoimaa, taatelipalmu tuotti ohraa suuremman sadon myös käytettyä miestyötuntia kohti, mikä oli merkittävä tekijä sen suosion kasvattajana.²³⁰ Babylonissa maa oli suhteellisen halpaa, ja sitä oli tarjolla runsaasti, mutta työvoimasta ja vetoeläimistä oli pulaa ja kasteluveden saatavuus rajoitti maankäyttöä; viimeksi mainitut tuotantotekijät olivat maahan verrattuna kalliita.²³¹ Siirtymä tuottavampaan taatelinkasvatukseen erityisesti Pohjois-Babyloniassa kasvatti maataloustuotantoa ja yksityisen sektorin roolia siinä.²³²

Urbanin eliitin ohella merkittävimmät taloudelliset toimijat olivat temppelit ja kruunu. Instituutiotkaan eivät olleet suljettuja, omavaraisia yksiköitä, vaan ne olivat yksityissektorin tavoin riippuvaisia niin ulkoisesta työvoimasta kuin vuorovaikutuksesta muiden taloudellisten toimijoiden kanssa.²³³ Riippuvuus ulkoisesta työvoimasta liittyy edellä esitettyyn havaintoon työvoiman heikommasta saatavuudesta maahan nähden. Tutkimusajankohdan Babylonian

²²⁷ Dandamayev 2000, 153.

²²⁸ Jursa 2010, 33–35, 62–64.

²²⁹ Muiden muassa kivi, metallit ja puu olivat tuontitavaraa tulvatasangolle. Cole 1996, 20–21.

²³⁰ Jursa 2010, 50–52, 171–192, 318–320.

²³¹ Van Driel 1999, 215; Jursa 2010, 317–318.

²³² Jursa 2010, 756–760.

²³³ Dandamayev 1987, 271–279; Jursa 2010, 27–28, 661–681, 726–728, 768–772.

talous ei perustunut orjuudelle, ja orjat muodostivat vain melko pienen osan maanviljelyksessä tai julkisissa rakennustöissä tarvittua työvoimasta. Tähän vaikutti orjatyövoiman rajoitettu saatavuus ja tehottomuus: Orjat olivat pääasiassa orjien jälkeläisiä ja rajoitetussa mitassa sotavankeja, ja heidän tuottavuutensa oli alhainen karkailun ja vähäisen työmotivaation johdosta.²³⁴ Temppelit ja valtio joutuivat järjestelmällisesti turvautumaan julkisissa hankkeissaan palkkatyöläisiin, sillä orjia tai palvelusvelvoitteista työvoimaa ei riittänyt niiden toteuttamiseen.²³⁵ Yksityistalouksissa orjat suorittivat kotitöitä ja saattoivat osallistua isäntiensä liiketoimien hoitoon, ja heille koulutettiin usein myös käsityötaitoja, millä pyrittiin nostamaan orjan arvoa ja taloudellista tuottavuutta. Vaikka orjat olivat isäntiensä omaisuutta, he saattoivat perustaa perheen, toimia sopimusosapuolina ja hankkia omaisuutta.²³⁶

Työvoiman heikko saatavuus johti erityisesti maataloussektorilla varsin monimutkaisiin järjestelyihin jokivarsien runsaan maa-alan saamiseksi tehokkaan viljelyn piiriin. Kaupunkien yläluokka ei yleensä osallistunut maidensa viljelyyn, vaan ne annettiin vuokraviljelijöiden hoidettaviksi. Vuokraviljelijät olivat joko vapaita kansalaisia, joilla saattoi vuokramaiden lisäksi olla omaa maaomaisuutta, tai orjia, jotka olivat isännälleen hyödyllisempiä omatoimisina viljelijöinä kuin pakkotyöläisinä.²³⁷ Myös temppelimaataloudessa vuokraviljelijöiden osuus oli merkittävä, sillä orjien ja puolivapaiden²³⁸ maanviljelijöiden työpanos ei riittänyt temppelimaiden viljelyyn. Vuokraviljelyn varaan rakentui järjestelmällisempi maatalousliiketoiminta, johon osallistuneet sijoittajat tai yrittäjät vuokrasivat maat eteenpäin tai viljelivät niitä hankkimallaan työvoimalla. Järjestelmä saattoi olla monitasoinen, ja maanomistajan maita viljeli toisinaan alivuokralaisen alivuokralainen. Vuokraviljelijän voitto syntyi tehokkuudesta: maanviljelystä oli mahdollista harjoittaa tuottavammin yksityisesti palkkatyövoimalla kuin orjilla tai puolivapailla viljelijöillä temppelitaloudessa. Tällöin väliportaot ottivat voittonsa peltoja todellisuudessa viljelevän vuokralaisen selkänahasta: viljely oli saatava niin tehokkaaksi, että kaikki väliportaiden toimijat hyötyivät siitä.²³⁹

²³⁴ Dandamayev 1984a, 103–111, 649–661; Dandamayev 1987, 277–278; Baker 2001, 20–21, 23; Jursa 2010, 225–228, 232–235, 726–728.

²³⁵ Jursa 2010, 661–681, 726–728.

²³⁶ Dandamayev 1984a, 463–468, 656–658; Dandamayev 1991, 266–272; Baker 2001, 23, 25; Jursa 2010, 232–240.

²³⁷ Dandamayev 1984a, 252–278; Jursa 2010, 171–192.

²³⁸ Määrittelen puolivapaan henkilön sosiaalista asemaa tarkemmin alempana.

²³⁹ Van Driel 1999, 213–219; Jursa 2010, 182–184, 187–197, 203–206.

Verrattuna yksityishenkilöiden tai kruunun harjoittamaan maanviljelykseen temppelitaloudessa orjien osuus työvoimasta oli suuri, mutta temppelitkin olivat viime kädessä riippuvaisia markkinahintaan palkatusta vapaasta työvoimasta, jota voitiin käyttää niin maanviljelyksessä kuin rakennushankkeissa.²⁴⁰ Varsinaisten orjien (*širku*) ohella tärkeä joukko olivat temppelistä riippuvaiset puolivapaat talonpojat (*ikkaru*), jotka viljelivät temppelin maita ja maksoivat osan sadostaan korvauksena temppelille. Heitä voi kutsua maaorjiksi, sillä heidän muutto-oikeuttaan oli rajoitettu ja heidän asemansa oli perinnöllinen. Temppelitaloudessa työskenteli orjina tai puolivapaina talonpoikina myös ulkomaalaisia sotavankeja, joita kuninkaat saattoivat lahjoittaa saaliina instituutioille. Puolivapaa, maaton väestö muodostaa babylonialaisessa yhteiskunnassa selvästi oman sosiaalisen ryhmänsä, joka viljeli myös valtion ja yksityishenkilöiden omistamia maita.²⁴¹

500-luvulla kruunun harjoittama maanviljelys näyttäisi keskittyneen Babyloniassa seuduille, jotka olivat jääneet jälkeen 600-luvulla alkaneesta ripeästä talouskasvusta.²⁴² Siirtymä taateliviljelyyn oli tapahtunut erityisesti Pohjois-Babyloniassa, jonka talouskasvua ruokkivat entisestään Sipparin ympäristössä toteutetut suuret kanavahankkeet sekä pääkaupunki Babylonin kiivas julkinen rakentaminen kaldealaiskuninkaiden aikana.²⁴³ Urukin seudulla viljely pysyi ohravaltaisena, ja erityisesti Nippurin alue näyttää jääneen syrjään Babylonian nopeasta kehityksestä.²⁴⁴ Merkittävä osa tunnetuista kruunun maista sijaitsi Nippurin ympäristössä, joka oli kärsinyt Assyrian ja babylonialaiskapinallisten käymistä taisteluista 600-luvuilla: sijoittamalla alueelle erityisesti siirtolaisväestöä valtio pyrki elvyttämään taantunutta maataloustuotantoa.²⁴⁵ Valtionkin maita annettiin vuokralle, mutta tavallisimmin niitä viljeltiin eräänlaisen läänitysjärjestelmän avulla.²⁴⁶ Järjestelmä tunnetaan Mesopotamiasta useilta eri aikakausilta erilaisissa muodoissaan²⁴⁷, ja sen peruseriaate muistuttaa keskiaikaista feodaalijärjestelmää, jossa kuningas jakoi maata alamaistensa käyttöön sotapalvelusta ja muita velvoitteita vastaan. Eurooppalaisesta läänitysjärjestelmästä lainattujen termien käyttö

²⁴⁰ Dandamayev 1984a, 649–652; Jursa 2010, 661–681.

²⁴¹ Dandamayev 1984a, 469–471, 547–557, 585–625; Dandamayev 1991, 266–270.

²⁴² Jursa 2010, 442, 756–762.

²⁴³ Jursa 2010, 437–443, 755–756, 796–797.

²⁴⁴ Jursa 2010, 405–418, 438–439.

²⁴⁵ Eph'al 1978, 81–82; Cole 1996, 22; Jursa 2010, 417–418.

²⁴⁶ Jursa 2010, 196–197.

²⁴⁷ Van Driel 1999, 219–222; Van Driel 2002, 226–230.

babylonialaisessa kontekstissa jakaa tutkijoiden mielipiteitä²⁴⁸, mutta nähdäkseni läänitys-sanana ja sen johdannaisten perusmerkitys kuvaa ilmiötä varsin osuvasti ja nykylukijalle ymmärrettävällä tavalla.

Murašūn arkiston ansiosta persialaisaikainen Nippurin seudun läänityslaitos tunnetaan erityisen hyvin, vaikka monet sen toimintaperiaatteista ja termeistä ovat tuttuja jo Nebukadnessarin ja Nabunaidin hallitusajalta.²⁴⁹ Järjestelmää kuvaavat termit vaihtelivat Persian valtakunnan eri alueilla, mutta periaatteet ja tavoitteet olivat samankaltaisia: imperiumi käytti läänityslaitosta osana laajan valtakuntansa paikallishallintoa, jonka avulla persialaisten vaikutusvaltaa pyrittiin juurruttamaan koko imperiumiin osin vanhan paikalliseliitin kustannuksella.²⁵⁰ Järjestelmän ylin toimija oli kuningas, joka jakoi omistamiaan maita edelleen Persian aatelisten suurläänityksiksi tai aatelisten johtamiksi hallinnollisiksi suurtiloiksi. Suurtilat ja -läänitykset oli edelleen jaettu vaunu-, ratsu- ja jousimaiksi, joista vaunumaat olivat suurimpia ja jousimaat pienimpiä. Vaunumaan haltijan tuli varustaa kruunun käyttöön sotavaunut, ratsumaan haltijan ratsumies ja jousimaan haltijan vastaavasti jousimies – tästä johtuivat läänitysmaiden nimet.²⁵¹ Maat oli koottu *ḫaṭru*-nimisiksi hallintoalueiksi, joiden hallinnosta, viljelymaan tehokkaasta käytöstä ja veronkannosta vastannutta esimiestä kutsuttiin šaknuksi. Viljelysmaiden jako *ḫaṭru*iksi ja *ḫaṭrujen* nimeäminen oli suoritettu viljelijäväestön ammatin, sotilaallisen tehtävän tai syntyperän perusteella, ja Nippurista tunnetaan muiden muassa puuseppien, portinvartioiden ja kaarialaisten *ḫaṭrut*.²⁵² Tutkimukseni kannalta erityisen mielenkiintoinen käytäntö on *ḫaṭrujen* nimeäminen väestön syntyperän perusteella, sillä se antaa viitteitä Nippurin läänitysmaiden huomattavasta monikulttuurisuudesta.

Läänityksen haltijan velvollisuuksiin kuuluivat veronmaksu ja erilaisten palvelusvelvoitteiden suorittaminen – verot maksettiin hopeassa, ja lisäverolla oli

²⁴⁸ Stolper 1985, 24 ja alaviite 96. Van Drielin (2002, 226) mukaan mesopotamialainen järjestely maan jakamiseksi palvelusta vastaan on kaukana keskiajan eurooppalaisesta feodaalijärjestelmästä.

²⁴⁹ Jo uusbabylonialaiselta ajalta tunnetaan jousimaita, mikä osoittaa persialaisen läänityslaitoksen olleen paljossa velkaa edeltäjilleen. (Jursa 1998, 13–18; Van Driel 2002, 237–239; Jursa 2010, 200–201, 205.) Esimerkiksi *ḫaṭru*-sana esiintyy ensimmäisen kerran vasta persialaisajan lähteissä, mutta vastaavia rakenteita tunnetaan jo varhemmista lähteistä (Van Driel 2002, 308–310).

²⁵⁰ Stolper 1985, 9–10, 71–72; Jursa 1998, 18. Jursa (2010, 4–5) havaitsee Babylonian perinteisen paikalliseliitin ja instituutioiden aseman heikentyneen oleellisesti Kserkseen kukistettua Babylonian kapinan. Kuhrt (1995, 696–701) taas korostaa Persian käyttäneen alueidensa paikalliseliittiä joustavasti poliittisten päämääriensä saavuttamiseen.

²⁵¹ Stolper 1985, 24–27, 52–69; Van Driel 2002, 226–245. Läänitysten nimien ilmaisemat sotilastehtävät ja niiden haltijoiden suorittama palvelus saattoivat vähitellen irtautua toisistaan. Katso Van Driel 2002, 228.

²⁵² Stolper 1985, 70–103; Van Driel 2002, 308–310.

mahdollista korvata myös palvelusvelvoitteet. Pienten jousimaiden tuli varustaa kruunun palvelukseen jousimies, babylonialaisen jalkaväen perusosanen, mutta suurempien läänitysten haltijoiden velvoitteisiin näyttäisi kuuluneen ratsun tai sotavaunujen ohella myös muiden sotilaiden varustaminen.²⁵³ Ratsu- ja jousimaat olivat läänityksinä arvokkaita ja laajoja, ja niillä näyttäisi olleen hallinnollisia sidoksia toisiinsa ja jousimaihin. Suuremmat läänitykset eivät olleet jousimaiden tavoin perhepiirin viljeltävissä, mutta myös jousimaiden viljelyä ja niihin liittyneitä palvelusvelvoitteita saattoi jakaa useampi henkilö, tai esimerkiksi sotapalvelusta hoitamaan palkattiin ulkopuolinen.²⁵⁴ Asepalveluksen ohella läänityksen haltijan velvoitteisiin kuului työvoiman tai vastaavan rahallisen korvauksen luovuttaminen kruunun rakennus- ja muihin ei-sotilaallisiin tehtäviin, joista osa suoritettiin Babylonian ulkopuolella Persian pääkaupungin Susan ympäristössä.²⁵⁵ Läänitysjärjestelmässä verotulot ja palvelustyö tuotettiin alimmilla portailla, mistä niitä ohjattiin haŕrujen kautta aateliston suurläänitysten ja edelleen kruunun käyttöön. Yhtäältä monitasoinen järjestelmä tarjosi hallinnolliset rakenteet verojen keräämiselle ja työvoiman kontrolloinnille. Toisaalta se mahdollisti suosionosoitusten jakamisen mutta samalla vallan hajauttamisen kuninkaan lähipiirille siten, ettei maakuntien kapinoinnin uhka kasvanut liian suureksi.²⁵⁶ Läänitysjärjestelmän avulla valtio pystyi ohjaamaan ja tehostamaan maankäyttöä taantuneilla alueilla ja kohdentamaan – usein pakkosiirrettyä – työvoimaa tarkoituksenmukaisesti.²⁵⁷

Yksittäisen jousimaan haltijan näkökulmasta järjestelmä ei ollut edullinen. Hän oli usein puolivapaa henkilö, joka ei voinut myydä tai luopua läänityksestään ja jota rasittivat maanviljelyksen ohella kruunun ja aatelisten vaatimat palvelukset.²⁵⁸ Läänitys ja siihen kytkeytyvät velvoitteet periytyivät isältä pojalle, ja perinnönjakojen johdosta maat pilkkoutuivat yhä pienempiin osiin.²⁵⁹ Maanviljelyn ja palvelusvelvoitteiden yhdistäminen saattoi olla haastavaa, eikä läänityksen haltijalla ollut aina mahdollisuutta maksaa veroja tai varustaa sotamiestä silloin, kun kruunu niitä häneltä vaati.²⁶⁰ Viljelijöiden tukala tilanne loi

²⁵³ Stolper 1985, 24–25; Van Driel 2002, 226–230, 232–245, 272.

²⁵⁴ Van Driel 2002, 232–245, 254, 310.

²⁵⁵ Van Driel 2002, 254–263.

²⁵⁶ Stolper 1985, 97–103.

²⁵⁷ Jursa 2010, 198–199.

²⁵⁸ Stolper 1985, 25, 79–82; Van Driel 2002, 228, 251.

²⁵⁹ Stolper 1985, 26, 70; Van Driel 1999, 219.

²⁶⁰ Stolper 1985, 104–107; Van Driel 1999, 219–220.

edellytykset maatalousliiketoiminnalle: Liikeryitys, tunnetuimpana esimerkkinä Nippurin Murašūt, antoi haltijoille lainaa esimerkiksi verojen maksua varten ja toisaalta otti läänityksiä vuokralle antaen ne edelleen alivuokralaisten viljeltäviksi, jolloin haṭru-maan viljelyastetta saatiin nostettua. Alivuokralainen saattoi olla läänityksen varsinainen haltija.²⁶¹ Liikeryitykset olivat läänitysten haltijoihin nähden ylivoimaisia toimijoita, eivätkä niiden liiketoimet kohentaneet läänitysten haltijoiden asemaa. Liikeryitysten käytössä oli arvokkaita resursseja, työvoimaa, työvälineitä, vetoeläimiä ja kanaalien käyttöoikeuksia, kun taas läänityksen haltijan käytössä oli melko arvotonta maata. Yritysten maksama vuokra jousimaista ei taannut parempaa toimeentuloa kuin itse harjoitettu, melko tuottamaton viljely, ja lainojen pantteina jousimaat saattoivat siirtyä käytännössä pysyvästi liikeryityksen haltuun. Kruunun kannalta liikeryittäjät taas olivat hyödyllisiä, sillä heidän toimintansa nosti maan käyttöastetta ja tuki säännöllistä verovirtaa.²⁶²

500–400-lukujen babylonialaisesta maataloudesta voidaan näin hahmottaa kolme maankäytön ilmiötä ja babylonialaisesta yhteiskunnasta kolme selkeästi erottuvaa sosiaalista kerrosta. Ensimmäinen maatalouden ilmiöistä on kahden pääsatokasvin, taatelipalmun ja ohran, sosiaalisesti ja maantieteellisesti eriytynyt viljely: Pohjois-Babyloniassa maataloutta tehosti tuottoisa taatelipalmujen viljely, jota kaupunkieliitti harjoitti yhä laajemmassa mittakaavassa ohranviljelyn kustannuksella. Etelä-Babyloniassa taas korostui perinteisempi ohran viljelys ja Nippurin seudulla valtiojohtoinen läänitysmaatalous. Toinen merkittävä havainto on maataloustoimijoiden välinen vuorovaikutus: Kaupunkieliitti ja temppelit olivat riippuvaisia vuokraviljelijöistä, kun taas läänitysjärjestelmissä korostui kruunun ja aatelisten, läänitysten haltijoiden ja liikeryitysten välinen vuorovaikutus, jolla pyrittiin maataloustuotannon kehittämiseen tietyillä alueilla. Kolmanneksi Babylonian taloudessa oli ilmeisiä markkinatalouden piirteitä – vastakohtana suljetuille omavaraistalouksille – ja hopeaa käytettiin monilla elämänaloilla vaihdon välineenä.²⁶³ Tämä mahdollisti maataloudessa luotonannon ja moniportaisen vuokraviljelyn sekä tehokkaan maankäytön ja merkittävän

²⁶¹ Stolper 1985, 27–28, 104–107; Van Driel 1999, 219–220; Jursa 2010, 199.

²⁶² Stolper 1985, 142–151.

²⁶³ Jursa 2010, 783–800. Samansuuntaisia päätelmiä babylonialaisesta talouselämästä ovat tehneet myös Péter Földvári ja Bas van Leeuwen (2011) osana aihetta koskevaa tutkimusprojektia. Katso myös Jursa 2010, 794 ja nootti 3897. Hopeasta maksuvälineenä katso Jursa 2010, 469–753, 772–783.

siirtymän tuottavampaan taatelinkasvatukseen. Kuvaava esimerkki monipuolisesta liike-elämästä on se, että pesulapalveluita tarjottiin kaupunkilaisille jo 2500 vuotta sitten.²⁶⁴

Yhteiskuntaryhmät asettuvat puolestaan kolmijakoon, jonka ylimmälle portaalle kuuluivat vapaat henkilöt, jotka saattoivat – temppelien ja kruunun ohella – omistaa maata ja kuulua kaupungin neuvostoon. Neuvostojen rooli oli tutkittavana ajanjaksona kuihtunut lähinnä yhteisön keskinäisten riita-asioiden selvittelijäksi, ja kuninkaan tuomarit käyttivät valtaa vakavammissa oikeustapauksissa. Vapaiden kansalaisten keskuudessa vallitsi kuitenkin suuria varallisuuseroja, ja köyhimmat heistä elivät toimeentulon rajoilla. Neuvostoissa vaikuttanut urbaani eliitti oli varsin erilaisessa yhteiskunnallisessa asemassa kuin palkkatyöllä perheensä elättänyt työläinen, joilla ei ollut maaomaisuutta tai sijaa neuvostoissa.²⁶⁵ Moni vapaa kansalainen saattoi elättää itsensä palkkatyöllä, koska niin yksityissektori, temppelit kuin kruunu olivat riippuvaisia ulkoisesta markkinahintaisesta työvoimasta. Babylonialaisissa asiakirjoissa vapaiden miesten nimet esitetään tyypillisesti muodossa ^mNN₁ A(-šú) šá ^mNN₂, 'NN₁ NN₂:n poika',²⁶⁶ ja virkamiesten titteli voidaan ilmoittaa heidän nimiensä yhteydessä.²⁶⁷ Babylonialaiseen kaupunkieliittiin kuuluneet vakiintuneet suvut tunnistaa sukunimien käytöstä, ja henkilönnimet esitetään tällöin muodossa ^mNN₁ A(-šú) šá ^mNN₂ A NN₃, 'NN₁ NN₂:n poika, NN₃:n jälkeläinen'.²⁶⁸

Puolivapaat henkilöt olivat tavallisimmin maahansa sidottuja viljelijöitä, jotka saivat elatuksensa viljelemästään maasta mutta eivät omistaneet sitä ja joutuivat maksamaan sen tuotosta veroja ja suorittamaan erilaisia palvelusvelvoitteita. Maat olivat pääasiassa aatelisten suurläänitysten, kuninkaan suurtilojen tai temppelien hallussa, ja merkittävä osa puolivapaista viljelijöistä oli siirtolaisia. He eivät voineet luopua maastaan tai siihen liitetystä velvoitteista, mutta isännillä ei ollut heihin samanlaista rajatonta omistusoikeutta kuin orjiin.

Orjat eivät olleet missään tapauksessa Babylonian talouden keskeisin työvoimaresurssi, ja temppelit ja kruunu joutuivat palkkaamaan säännönmukaisesti vapaata työvoimaa julkisiin töihin. Hopeana tai maataloustuotantona kerättyjen verojen ohella niin läänitysten haltijat kuin

²⁶⁴ Jursa 2010, 728.

²⁶⁵ Dandamayev 1984b, 330–331; Dandamayev 1991, 252–255; Jursa 2010, 56–59, 762–764.

²⁶⁶ Zadok 1979, 2; Zadok 2003, 481.

²⁶⁷ Esimerkiksi asiakirjat PBS2/1, 65 ja 205.

²⁶⁸ Zadok 2003, 481–483; Jursa 2010, 56–57.

maanomistajat, puolivapaat ja vapaat henkilöt, joutuivat antamaan työvoimaa valtion käyttöön veroluonteisena palveluksena.²⁶⁹ Uusia orjia saatiin ensi sijassa orjien lapsista ja sotavangeista, mutta pakkosiirrettyä väestöä ei orjuutettu laajassa mittakaavassa, sillä pakkotyösektori ei kyennyt ottamaan vastaan suuria orjamääriä.²⁷⁰ Vapaa, puolivapaa ja orjatyövoima toimivat omilla paikoillaan babylonialaisessa talouselämässä, joka erosi ratkaisevasti keskiajan feodaalijärjestelmästä tai uuden ajan alun amerikkalaisesta plantaasitaloudesta.

²⁶⁹ Dandamayev 2000, 158–160.

²⁷⁰ Dandamayev 1984a, 652.

3. Nebukadnessar II:n palatsiarkisto

3.1. Löytökontekstin ja aineiston esittely

Ja sinä Babylon, tuhoon tuomittu nainen! Hyvin tekee se, joka sinulle kostaa sen minkä meille teit.²⁷¹

Mardukin kaupunki Babylon oli Eufratvirran alajuoksun valtakeskus. Kuningas Hammurapin aikana ensimmäisen kukoistuskautensa kokenut Babylon säilytti erityisasemansa mesopotamialaisten kaupunkien joukossa aina hellenistiselle kaudelle saakka. Babylonin merkitys perustui erityisesti sen kulttuuriseen kukoistukseen, uskonnolliseen merkitykseen ja sitä ympäröivän hedelmällisen maanviljelysmaan tuottamaan vaurauteen. Pysin tässä luvussa osoittamaan, että Babylon oli vuodesta 597 alkaen myös useiden Juudan pakkosiirtolaisten asuinpaikka. Tiedot perustuvat heprealaiseen Raamattuun ja Nebukadnessar II:n palatsiarkiston antamiin tietoihin Babylonin hovissa asuneista ulkomaalaisista ylimyksistä ja käsityöläisistä. Palatsiarkiston savitaulut luettelivat elintarvikkeiden toimituksia kaupungin varastoihin ja niiden jakoa edelleen lukuisille ihmisryhmille, joista monet olivat ulkomaalaista syntyperää. Elintarvike- ja voitelukäyttöön tarkoitettua öljyä jaettiin listojen mukaan myös Juudan kuninkaalle Jojakinille ja hänen pojilleen. Hahmottelen seuraavassa ensin lyhyesti Babylonin kaupunkikuvaa ja sen jälkeen Robert Koldeweyn 1900-luvun alussa kaupungissa suorittamia arkeologisia kaivauksia. Tämän jälkeen esittelen kaivausten yhteydessä löydetyn palatsiarkiston tekstien ominaispiirteet ja tarkastelen juudalaisen yläluokan ja käsityöläisten asemaa osana Babyloniin koottua kirjavaa ulkomaalaisten joukkoa. Johtopäätöksissä pyrin luomaan kokonaiskuvaa kaupungissa asuneiden juudalaisten sosio-ekonomisista oloista.

Babylonin paikallinen johtoasema oli kietoutunut Mardukin kultin ympärille, ja eteläisen Mesopotamian hallitsijoiden tuli tavalla tai toisella selvittää välinsä kaupungin pääjumalan ja sen vaikutusvaltaisen papiston kanssa. Tavallisimmin kuninkaat legitimoivat asemansa Babyloniassa Mardukin edessä ja saivat näin teologisen ja symbolisen oikeutuksen vallalleen. Jättäytyminen pois vakiintuneesta rituaaliperinteestä saattoi johtaa poliittis-uskonnolliseen kriisiin, mistä kenties tunnetuin esimerkki on kaldealaiskuningas Nabunaidin muutto

²⁷¹ Ps. 137:8.

vuosikausiksi Teiman keitaalle Arabian niemimaalle. Babylonialaisen uuden vuoden *akītu*-juhlan vietto häiriintyi näin vuosikausiksi, sillä tietyt riitit saattoi juhlassa suorittaa vain kruunattu kuningas – oikein vietetyn juhlan uskottiin varmistavan uudistavan ja säilyttävän oikean maailmanjärjestyksen. Syntynyt kriisi tasoitti osaltaan tietä Kyyroksen valtaannousulle myös Babylonissa. Toisaalta Babylonin erityisasema pyrittiin toistuvasti nujertamaan väkivalloin: Assyrian kuningas Sanherib julisti tuhonneensa kaupungin maan tasalle, ja persialaiskuningas Kserkses ratkoi ongelmaa siirrättämällä Mardukin patsaan jälleen kerran pois kaupungista.²⁷²

Babylon ei hallinnut nimeään kantavaa maakuntaa vain poliittisesti, vaan sen siluetti hallitsi ympäröivää tasankoa varsin konkreettisesti. Nebukadnessar II:n aikainen Babylon sijaitsi kahden puolen Eufratia, ja sen keskellä sijainnut zikkurat kohosi korkealle muun kaupungin yläpuolelle. Itäosa kaupungista oli muodoltaan kolmiomainen, ja se rajoittui lännessä Eufraatiin mutta koillisessa ja kaakossa kolminkertaiseen vallihaudan ympäröimään ulkomuuriin. Alue oli mitoiltaan valtava, noin 4500 x 4050 x 2850 metriä, ja sen erikoisen muodon tavoitteena lienee ollut rakentaa yhtenäinen muuri aina kuninkaan kesäpalatsille asti. Kaupungin nelikulmion muotoinen keskusta levittäytyi joen länsi- ja itärannalle, ja sitä ympäröi kaksinkertainen vallihaudan ympäröimä sisämuuri. Keskustan osia yhdisti toisiinsa ainakin yksi silta. Aina Rooman kukoistukseen asti Babylon oli Lähi-idän suurin kaupunki, ja sen pinta-ala oli noin 900 hehtaaria.²⁷³

Kaupungin keskustaan pääsi kahdeksasta sisämuurin portista, joista merkittävin oli pohjoisessa juhla-kulkuekadun alkupäässä sijainnut Ištar-portti. Portille pohjoisesta johtavaa tietä reunustavat muurit oli koristeltu lasitetuin tiilin, jotka muodostivat siniselle pohjalle kullanhohtoisia Ištarin leijonia. Itse portti oli koristeltu samoin sinisin tiilin, nyt Adadin härän ja Mardukin lohikäärmeen kuvin. Portilta johti vaakasuora juhla-kulkuekatu palatsien ohi Eridun alueelle, jossa kaupungin uskonnollinen keskus sijaitsi. Kaupungin uskottiin olleen rakennettu alkukummulle, joka kohosi merestä luomisen yhteydessä. Tämä paikka sijaitsi tarkalleen Mardukin temppelissä, Esagilassa, jonka pohjoispuolella seitsenkerroksinen zikkurat, Etemenanki, kohosi kaupungin kattojen

²⁷² Dandamayev 1984b, 326–329; Pedersén 1998, 183; Van De Mieroop 2003, 260.

²⁷³ Van De Mieroop 2003, 260–265.

yläpuolelle.²⁷⁴ Tämän tutkimuksen puitteissa katse on kuitenkin syytä kääntää takaisin pohjoiseen ja palata juhla-kulkekatua koilliskaupungin palatsialueelle.

Paikkaa, jossa Euftrat virtasi sisämuurin ohitse Babylonin ydinkeskustaan, vartioi suuri palatsikokonaisuus. Se muodostui Pohjois- ja Eteläpalatsista, joista edellinen sijaitsi sisämuurin ulkopuolella ja jälkimmäinen sen sisäpuolella; Euftrat virtasi lännessä palatsien ohi, ja idässä ne rajautuivat Ištar-porttiin ja juhla-kulkekatuun. Nebukadnessar II rakennutti Pohjoispalatsin (Hauptburg) vasta vanhoilla päivillään, ja se lieene tarkoitettu ennemmin asuin- kuin edustus- ja hallintokäyttöön. Palatsin arkkitehtuuria tunnetaan puutteellisten kaivausten vuoksi huonosti, mutta sen oletetaan muistuttaneen pääpiirteiltään Eteläpalatsia ja olleen kenties sitäkin koristeellisempi. Eteläpalatsin (Südburg) Nebukadnessar rakennutti Nabopolassarin vaatimattomamman palatsin itäiseksi laajennukseksi, joka rakennettiin kolmea käyttötarvetta silmällä pitäen. Palatsin itäinen osa, jossa kulkekadun puoleinen pääportti sijaitsi, oli tarkoitettu palatsihallinnon käyttöön. Palatsin keskiosassa sijaitsivat kuninkaalliset vastaanottotilat ja valtaistuinsali, joka oli lattiapinta-alaltaan lähes 900 neliometriä. Palatsin länsiosat oli varattu kuninkaallisten asuinkäyttöön. Poltetuista savitiilistä ja seetriparruista rakennetussa palatsissa oli noin 600 huonetta ja viisi itä-länsisuunnassa peräkkäin sijainnutta sisäpihaa. Babylonin suurista julkisista rakennuksista Eteläpalatsissa on suoritettu perusteellimmat arkeologiset kaivaukset, joiden pääpiirteitä seuraavassa kuvaan.²⁷⁵

Robert Koldeweyn johdolla vuosina 1899–1917 suoritettut Babylonin kaivaukset olivat kaupungin ensimmäinen perusteellinen arkeologinen tutkimus. Kaivauksia tehtiin pääasiassa uusbabylonialais- ja persialaisajan kerrostumissa, sillä korkealla oleva pohjavesi mahdollisti syvemmälle etenevät kaivaukset vain paikoin. Kaivausten rahoituksesta ja tieteellisestä toteutuksesta vastasivat saksalaiset, mutta varsinaisen kaivutyön toteuttivat paikalliset. Koldewey itse vietti satunnaisia poissaoloja lukuun ottamatta lähes koko 18 vuoden jakson Babylonissa, mutta muita tiedemiehiä hänen apunaan oli kerrallaan vain muutamia jos yhtään. Kaivaukset kuitenkin toteutettiin huolellisesti ja niiden tulokset dokumentoitiin hyvin 1900-luvun alun arkeologisia metodeja mittapuuna käyttäen. Kaivauksia ja löytöjä dokumentointiin noin 4000 valokuvalla, joista osa

²⁷⁴ Van De Mieroop 2003, 265–270.

²⁷⁵ Van De Mieroop 2003, 268–269, Pedersén 2005a, 110–113; Pedersén 2009, 194.

tarjoaa korvaamattoman avun myöhemmin kadonneiden savitaulujen sisällön selvittämisessä.²⁷⁶

Kaivausten aikana Babylonista löydettiin kymmeniätuhansia esineitä, joille annettiin kaikkiaan 67335 löytönumeroa. Löydettyä esineistöä kuitenkin tunnetaan huonosti niin museokokoelmista ja julkaisuista; merkittävä poikkeus tähän jo kaivausaikana oli Istar-portin sensaatiomainen löytö ja sen myöhempi rekonstruointi berliiniläiseen museoon. Syynä vaikeaan tilanteeseen on viimeisen vuosisadan historia. Kun kaivaukset aloitettiin vuonna 1899, Osmanien valtakunta ulottui halki Lähi-idän aina muinaisen Babylonin rauniokummulle saakka – näin ollen esinelöytöjen jakamisesta sovittiin aluksi Istanbulin ja Berliinin kesken. Turkkiin Istanbulin arkeologiseen museoon (İstanbul Arkeoloji Müzeleri) ehdittiin kuitenkin toimittaa vain pieniä esinemääriä, ennen kuin ensimmäinen maailmansota muutti ratkaisevasti Lähi-idän valtasuhteita. Kaivaukset jouduttiin keskeyttämään vuonna 1917 ympärysvaltojen joukkojen lähestyessä Eufratia, ja löydetty esineistö jäi kaivaustaloon ilman vartiointia vuoteen 1926 asti. Pääosa esineistä pysyi tallessa, mutta joukko parhaiten säilyneitä löytöjä varastettiin ja myytiin edelleen antiikkimarkkinoille, joiden kautta ne päätyivät yksityiskokoelmiin ja museoihin ympäri maailmaa. Esineiden jako päästiin vihdoin vuonna 1926–1927 suorittamaan Berliinin Lähi-idän museon (Vorderasiatisches Museum) ja Bagdadin Irak-museon välillä. Maailmanhistorian myrskyt eivät jättäneet Babylonin kaivauslöytöjä rauhaan vielä tällöinkään, vaan 2000-luvun alussa käyty toinen Irakin sota esti Olof Pederséniä suorittamasta museon savitaulukokoelman inventointia tutkimustaan (Pedersén 2005a) varten.²⁷⁷

Robert Koldeweyn Babylonissa suorittamat kaivaukset teki kuuluisaksi erityisesti juhla-kulketien ja Istar-portin löytö ja näiden rakennelmien rekonstruointi säilyneiden tielten avulla Berliinin Lähi-idän museoon. Kuten Pedersén osoittaa, savitaulujen tutkimuksen ja tuntemuksen suhteen tilanne on merkittävästi synkempi. Babylonista löydettiin noin 5200 savitaulua, joista 2300 tiedetään sijaitsevan Berliinissä, 130 Istanbulissa ja joitakin kymmeniä museoissa ja yksityiskokoelmissa ympäri maailman. Näin ollen Bagdadissa pitäisi mitä todennäköisimmin olla tuhansia savitauluja, mutta vain yksi niitä on julkaistu,

²⁷⁶ Pedersén 1998, 183; Pedersén 2005a, 1–7; Pedersén 2005b, 267.

²⁷⁷ Pedersén 2005a, 1–9, 12–13.

vaikka museoviranomaisten mukaan tauluja museon varastoista löytyykin. Kaiken kaikkiaan tauluja tunnetaan siis museoista noin 2500 ja kaivausvalokuvia apuna käyttäen kaikkiaan 4067 taulun sisällöstä on jonkinasteista tietoa. Tauluista on julkaistu vain 6 %, joten tiedeyhteisön käytössä olevien taulujen määrä on valitettavan vähäinen.²⁷⁸

Loka-joulukuussa 1903 Koldeweyn ryhmä oli kaivamassa Eteläpalatsin koilliskulmaa, kun se teki löydön, joka käsitti 303 uusbabylonialaista savitaulua. Ne sijaitsivat porrashuoneessa, joka laskeutui lattiatasolta alas holvattuun kellaritilaan, sekä huoneen välittömässä läheisyydessä. Yläkerroksia kannattelevat perustukset oli rakennettu poikkeuksellisen vankasti kuin kannattelemaan niiden päällä lepäävää suurta painoa, mikä sai Koldeweyn yhdistämään ne Babylonin tarunomaisiin riippuviin puutarhoihin. Maanalaisen holvirakenteen huoneita Koldewey epäili käytetyn varastona tai vankilana. Taulut joutuivat löytöpaikkaansa kenties ylemmistä kerroksista palatsin tuhoutuessa.²⁷⁹

Tauluista 54 tunnetaan museokokoelmista ja 68 valokuvista, mutta vain yhdeksän taulua on julkaistu tai niiden sisältöä on käsitelty tieteellisessä julkaisussa.²⁸⁰ Säilyneet taulut muodostavat häviävän pienen – ja ainoan löydetyn osan – Nebukadnessar II:n palatsiarkistosta, jonka on täytynyt olla kooltaan hyvin mittava, kun tarkastellaan vaikkapa Assurbanipalin palatsista löytyneiden savitaulujen määrää. Lähes kaikki taulut käsittelevät ohran, taateleiden, seesaminsienöljyn ja muiden elintarvikkeiden toimituksia palatsin varastoihin ja näiden tuotteiden jakoa edelleen yksittäisille henkilöille, ihmisryhmille ja esineille. Taulut on päivätty babylonialaisen tavan mukaan kuninkaan hallitusvuoden mukaan, ja valtaosa säilyneistä päiväyksistä ajoittuu Nebukadnessarin 10. – 28. hallitusvuoden väliin (595–577).²⁸¹ Pienempiä määriä sisällöltään samankaltaisia ja ilmeisesti samaan kokoelmaan kuuluvia tauluja löydettiin Koldeweyn kaivauksissa Eteläpalatsin itäiseltä sisäänkäynniltä (18 taulua) ja palatsin koillispuolella sijaitsevalta Ištar-portilta (25 taulua), mikä tekee kokoelman yhteiskooksi 346 taulua. Ne ajoittuvat Nebukadnessarin hallituskaudelle ja käsittelevät pääasiassa elintarvikkeiden toimituksia ja jakoprosessia, vaikka kaikkien kolmen savitaulukokoelman välillä onkin

²⁷⁸ Pedersén 2005a, 1–9, 12–13, 305.

²⁷⁹ Pedersén 1998, 183–184; Pedersén 2005a, 111–113.

²⁸⁰ Pedersén 2005a, 113.

²⁸¹ Weidner 1939, 924; Pedersén 1998, 182; Van De Mieroop 2004, 244–250; Pedersén 2005a, 112–114, 118, 128, 130.

havaittavissa tyylillisiä ja sisällöllisiä eroja.²⁸² Säilyneiden arkistojen surkea julkaisutilanne tulee parantumaan lähitulevaisuudessa, sillä Olof Pedersén ja Joachim Marzahn valmistelevat parhaillaan museokokoelmista tunnettujen taulujen kattavaa julkaisua.²⁸³

Kuva 1. Babylonin Pohjois- ja Eteläpalatsit. Pedersén 2005a, 110.²⁸⁴

²⁸² Pedersén 2005a, 128–132; Pedersén 2009, 193–195.

²⁸³ Pedersén 2009, 194–195.

²⁸⁴ Nebukadnessar II:n palatsiarkiston taulut löytyivät kohteista N1–N3.

3.2. Analyysi

Palatsiarkiston savitauluista kymmenkunta luetteloi seesaminsiemienöljyn jakamista kirjavalle joukolle vastaanottajia, joista monet ovat ulkomaalaista, jopa kuninkaallista syntyperää. Päiväys on säilynyt vain osassa tauluista, mutta kaikki ajoitetut taulut on laadittu Nebukadnessarin 11. ja 13. hallitusvuosina 594/593 ja 592/591.²⁸⁵ Ennen arkiston kattavampaa julkaisua ainoat käytettävissä olevat taulut ovat neljä Ernst F. Weidnerin vuonna 1939 osittain julkaisemaa taulua, joten seuraava käsittely jää väistämättä monin tavoin vaillinaiseksi. Öljyä jaettiin yksittäisille ihmisille tai ihmisryhmille elintarvikekäyttöön ja ihon voiteluun sekä erilaisten esineiden kuten sänkyjen, ovien ja nuolenkärkien hoitoon.²⁸⁶ Öljyannoslistat laadittiin kuukausittain tai joka toinen kuukausi, mutta annosten jakamisen tiheydestä ei ole täyttä varmuutta. Kuukausittain laaditut listat puhuisivat kuukausittaisen jakosyklin puolesta, mutta toisaalta listojen lopussa esitetyt summat vastaavat paremminkin sitä, että öljyannokset olivat päivittäisiä. Keskimääräinen annoskoko oli yksi *silā*, joka vastaa karkeasti noin yhtä nykylitraa – kuukausitasolla se ei ole paljoa voitelukäyttöön.²⁸⁷ Vaihtelu annosmäärien välillä oli kuitenkin suurta, mikä kertoo henkilöiden erilaisista arvoasemista ja kenties myös siitä, että tiettyjen vastaanottajien vastuulla oli öljyn jakaminen edelleen omalle perheelleen tai alaisilleen.²⁸⁸ Koko palatsiarkisto antaa kuvan elintarvikkeiden toimitus- ja jakoprosessin tarkasta organisoinnista ja huolellisesta dokumentoinnista, joka oli annettu tiettyjen virkamiesten vastuulle.²⁸⁹ Arkiston perusteella epäselväksi jää kuitenkin se, asuivatko öljyn vastaanottajat palatsissa, suoritettiinko jakaminen siellä vai oliko palatsi vain arkistojen säilytyspaikka.²⁹⁰

Ilmeistä on kuitenkin se, että listoilla luetellut ihmiset kuuluivat palatsin elatuksen piiriin. Käytäntö on hyvin tunnettu muinaisen Lähi-idän ja itäisen Välimeren alueelta,²⁹¹ ja Nebukadnessar II:n palatsiarkistoa vastaavia asiakirjakokoelmia tunnetaan muun muassa 1700-luvun Marista ja 700-luvun Kalahista (Nimrudista). Marin palatsista löytyneet listat luettelivat lihan jakoa

²⁸⁵ Weidner 1939, 927; Pedersén 2005a, 117.

²⁸⁶ Pedersén 2005a, 117–118; Pedersén 2005b, 268.

²⁸⁷ Pedersén 2005a, 117–118.

²⁸⁸ Weidner 1939, 927; Pedersén 2005a, 117.

²⁸⁹ Pedersén 2005a, 113–114.

²⁹⁰ Pedersén 2005b, 270.

²⁹¹ Kinnier Wilson 1972, 4; Uchitel 2003.

ulkomaalaisille ja käsityöläisille²⁹², vaatteiden jakoa erikseen nimetyille henkilöille²⁹³ sekä leivän ja viljan jakoa kymmenille ihmisille.²⁹⁴ Palatsista on löydetty myös merkittävä määrä pieniä kuitteja, jotka kertovat erilaisten öljylaatujen toimituksista kulttitarkoituksiin ja runsaslukuisalle joukolle käsityöläisiä²⁹⁵, sotilaita²⁹⁶, virkamiehiä²⁹⁷ ja ulkomaalaisia.²⁹⁸ Assyrian suurvalta-ajan pääkaupungista Kalahista on taas löydetty arkisto savitauluja, jotka luettelivat viinin päivittäistä jakoa virkamiehille, käsityöläisille, sotilaille ja muille palatsin elättämille ryhmille.²⁹⁹ Elatuksen piirissä oli runsaasti ulkomaalaisperäistä väestöä lukuisilta eri alueelta, joista monet olivat joutuneet edeltävinä vuosikymmeninä Assyrian sotatoimien kohteeksi. Ulkomaalaisia lienee käytetty Kalahin rakennustöissä, ja osa heistä oli listojen mukaan käsityö- ja muita ammattilaisia. Monikulttuurisessa kaupungissa palatsielatuksen piirissä oli myös tulkkeja.³⁰⁰

Tarkasteltaessa Nebukadnessar II:n palatsiarkiston öljyannosten vastaanottajia silmiinpistävää on näiden etninen kirjo ja kotimaiden sijoittuminen imperiumin reuna-alueille, erityisesti länteen. Käytännössä koko Välimeren rannikko Lyydiasta Egyptiin on hovissa edustettuna, ja joukkoon mahtuu väestöä 13 eri alueelta, niiden joukossa Arwad, Byblos, Tyros, Juuda ja Askelon. Savitauluissa mainitaan myös etelän arabeja ja itäisiltä raja-alueilta muiden muassa meedialaisia ja elamilaisia. Nämä alueet seuraavat hämmästyttävän hyvin Nebukadnessar II:n aikaisen valtakunnan rajalinjoja: osa jää niiden sisälle, osa juuri ulkopuolelle. Hattun huomattava edustus ulkomaalaisten kotipaikkana tuskin vastaa sattumalta babylonialaisen kronikan luetteloa Nebukadnessarin länteen suuntaamista toistuvista sotaretkistä hallitus kautensa alkuvuosina.³⁰¹

Foinikialais- ja filistealaiskaupunkien joutumisen Babylonian valtapiiriin 500-luvun alkuun tultaessa osoittaa myös Koldeweyn kaivauksissa Babylonin Eteläpalatsista löydetty saviprisma, joka sisältää kuninkaan juhlallisen selvityksen

²⁹² ARM 12 747.

²⁹³ ARM 18 55.

²⁹⁴ ARM 9 24, 25.

²⁹⁵ Charpin 1984, taulut 60, 78, 108.

²⁹⁶ Charpin 1984, taulut 40, 42.

²⁹⁷ ARM 7 27, 84.

²⁹⁸ Charpin 1984, taulut 61, 75, 86.

²⁹⁹ Kinnier Wilson 1972, 1–2, 43–90.

³⁰⁰ Kinnier Wilson 1972, xi–xii, 90–94.

³⁰¹ Weidner 1939, 923–935; Grayson 1975, 99–102; Pedersén 2005a, 117–118; Pedersén 2005b, 269–270.

hänen rakennustöistään ja keräämästään vauraudesta sekä hänen palveluksessaan toimivista virkamiehistä. Tämän joukon jatkona mainitaan Tyroksen, Sidonin, Arwadin, Asdodin ja Gazan kuninkaat. Listalla on ollut alun perin useampia nimiä, mutta prisman lopputeksti on lukukelvottomaksi tuhoutunut.³⁰² Prisman tekstit julkaissut Eckhard Unger sijoittaa savitaulun noin vuoteen 570, Vanderhooft taas Benno Landsbergerin ajoitusta seuraten vuosiin 598/597.³⁰³ On kuitenkin syytä huomata, että luettelo ei osoita kuninkaiden joutuneen vankeuteen Babylonin hoviin.³⁰⁴ Kaikkien listassa mainittujen virkamiesten ei voi olettaa työskennelleen pääkaupungissa, mikä olisi ollut sangen epäkäytännöllistä, sillä joukossa oli niin useiden kaupunkien ylipappeja kuin hallintovirkamiehiäkin. Unger ei esitä listan kuvanneen Babylonissa toiminutta hallintokoneistoa ja Vanderhooft olettaa mainittujen hallitsijoiden jääneen vasallikuninkaina kotikaupunkeihinsa.³⁰⁵

Kuningas Jojakinin, kuninkaallisen perheen, Jerusalemin yläluokan ja käsityöläisten pakkosiirto Babyloniaan voidaan ankkuroida tämän tekstievidenssin perusteella varsin vakaalle pohjalle. Kuten jo aikaisemmin totesin, heprealaisen Raamatun kerronta katkeaa eksiiliaikaan tultaessa lähes tyystin, ja Jojakinin myöhemmistä vaiheista Babyloniassa tarjotaan vain lyhyt välähdys, joka päättää Deuteronomistisen historiateoksen nousevaan toivoon:

(27) Kun Juudan kuningas Jojakin oli ollut pakkosiirtolaisuudessa kolmekymmentäkuusi vuotta, Babylonian kuningas Evil-Merodak armahti hänet ja vapautti hänet vankeudesta. Silloin oli Evil-Merodakin kuninkaaksitulon vuosi, ja tämä tapahtui sen vuoden kahdennentoista kuun kahdentenakymmenentenäseitsemäntenä päivänä. (28) Babylonian kuningas puhutteli ystävällisesti Jojakinia ja osoitti hänelle istuinpaikan, joka oli ylempänä kuin muiden hänen luonaan Babylonissa olevien kuninkaiden paikat. (29) Jojakin sai nyt vaihtaa pois vangin puvun, ja lopun ikäänsä hänellä oli paikka Evil-Merodakin ruokapöydässä. (30) Kuningas takasi hänelle vakinaisen elatuksen, ja hän sai päivittäin sen minkä tarvitsi, aina elämänsä loppuun asti.³⁰⁶

Vaikka Jojakin lopulta korotetaan Amel-Mardukin³⁰⁷ ruokapöytään, piirretään tätä tapahtumaa edeltäviin 36 vankeusvuoteen jyrkkä kontrasti.

Heprealaisen Raamatun mukaan paikka, josta Jojakin vapautetaan, on בֵּית כְּלָא,

³⁰² Unger, 1927, 1; Unger 1931, 216, 282–294, taulut 52–56.

³⁰³ Unger 1927, 1; Vanderhooft 2003a, 238.

³⁰⁴ Kuninkaiden pakkosiirron Babyloniin olettaa esim. Cogan & Tadmor 1988, 329.

³⁰⁵ Unger 1925, 481–486; Unger 1927, 1–2; Vanderhooft 2003a, 238, nootti 1.

³⁰⁶ 2. Kun. 25:27–30. Katso paralleeli Jer. 52:31–34.

³⁰⁷ Babylonian kuningas Amel-Mardukia (hallitsi 561–560) kutsutaan heprealaisessa Raamatussa nimellä Evil-Merodak.

'vankila'. Ilmaus *bīt kīli* tunnetaan myös akkadista, ja sen merkityskenttä on sama kuin sen heprealaisella vastineella.³⁰⁸ Kyse on siis vankeudesta, jonka eroa Jojakinin uuteen asemaan alleviivaa maininta luvasta vaihtaa pois vangen vaatteet.³⁰⁹ Teksti antaa ymmärtää, että Jojakin pääsi vasta pitkän vankeusajan jälkeen muiden hovissa olleiden kuninkaiden joukkoon ja kuninkaan tarjoaman elatuksen piiriin: lukijalle syntyy kuva 36-vuotisesta ankarasta vankeudesta.³¹⁰ Kuvaa Juudan ylimystön oloista Babylonin hovissa voidaan kuitenkin tarkentaa Nebukadnessar II:n palatsiarkiston tekstien avulla; tarkastelen ensimmäiseksi tietoja muista ulkomaalaisista kuninkaallisista.

Havainto savitauluaineistossa esiintyvän väestön ulkomaalaisesta syntyperästä ja tieto Babylonian käymistä valloitus sodista antavat aiheen olettaa, että merkittävä osa öljyannosten saajista on päätynyt Babylonian hoviin pakkosiirtojen seurauksena. Tätä oletusta vahvistaa edelleen henkilöiden yläluokkainen syntyperä tai korkea koulutustaso, sillä muinaisen Lähi-idän väestönsiirtopolitiikan eräs ilmenemismuoto olivat valikoivat, koulutettuun eliittiin kohdistetut pakkosiirrot.³¹¹ Weidnerin julkaisemissa tauluissa esiintyy kuninkaallisia kolmesta läntisestä kuningaskunnasta, Lyydiasta, Askelonista ja Juudasta. Öljyannoslistasta löytyvä maininta *šarru šá KUR Lu-ú-da*, 'Lyydian kuningas', ei tarjoa itsessään juuri informaatiota. Weidnerin julkaisu perustui tauluista otettuihin valokuviin, ja Lyydian kuningasta käsittelevä rivi on osin liian peitossa, mikä estää kuninkaan nimen tai hänelle jaetun öljyannoksen suuruuden selvittämisen.³¹² Maininta Lyydian kuninkaasta Babylonin palatsissa vaikuttaa erikoiselta myös siksi, että Lyydia ei joutunut Babylonian vasallivaltioksi vaan kykeni pitämään puoliaan meedialaisten laajentumispyrkimyksiä vastaan ja kaatui laajentuvan Persian imperiumin edessä vuonna 547.³¹³ Öljyannoslistojen perusteella hovissa asui muutamia nimeltä tunnettuja lyydialaisia, ^{lu}*lu-da-a-a*,³¹⁴ joten Weidnerin translitterointia ja käännöstä 'lyydialainen' ei tarvitse olettaa vääräksi. Pidän todennäköisimpänä, että alkuperäisessä tekstissä on puhuttu esimerkiksi kuninkaan sukulaisista, mistä osoituksena voi olla seuraava esimerkki.

³⁰⁸ CAD K, 360–361; Koehler & Baumgartner 1958, 436; Albertz 2003, 103.

³⁰⁹ Albertz 2003, 103.

³¹⁰ Oded 1995, 209–210.

³¹¹ Oded 1979, 22–23, 47; Albertz 2003, 82–83.

³¹² Weidner 1939, 934.

³¹³ Van De Mieroop 2004, 254–258; Miller & Hayes 2006, 488.

³¹⁴ Weidner 1939, 934.

Teksteissä mainitaan kaksi Askelonin kuninkaan Agan poikaa, 2 DUMU.MEŠ šá ^mA-ga- ' LUGA šá KUR Iš-qi-lu-nu.³¹⁵ Aga ei ole itse öljyn vastaanottajien joukossa, eikä hänen kohtalostaan ole tietoa toisin kuin Askelonin vaiheista 600-luvun lopulla. Yllä lainattu Babylonialaisen kronikan teksti Nebukadnessarin ensimmäiseltä hallitusvuodelta kertoo kuninkaan tehneen sotaretken Hattuun, ja lainattua tekstiä seuraavilla riveillä kerrotaan erään kaupungin tuhoamisesta ja sen kuninkaan vangitsemisesta. Kaupungin nimi ei ole valitettavasti säilynyt kokonaisuudessaan, mutta nimen loppuosan -il-lu-nu perusteella olisi mahdollista rekonstruoida nimi Iš-qi-il-lu-nu, Askelon.³¹⁶ Oletusta tukevat Askelonissa suoritettut arkeologiset kaivaukset, jotka osoittavat kaupungin tuhoutuneen kronikan kuvaamana ajankohtana 600-luvun lopulla.³¹⁷ Tämä historiallinen rekonstruktio sopii hyvin siihen kokonaiskuvaan, jonka yllä esitelty Nebukadnessarin virkamiesluettelo antaa muiden filistealaiskaupunkien joutumisesta Babylonian alaisuuteen. Nebukadnessarin valloitettua Askelonin ainakin osa kuningasperheestä kuljetettiin vankeuteen Babyloniin – kuningas Agan kohtalo saattoi olla kuolema, pakkosiirto tai asettaminen Babylonian vasallikuninkaaksi.³¹⁸ Kuninkaan pojat olivat hyvin todennäköisesti panttivangin asemassa³¹⁹ – kuten joukko Juudan kuninkaallisia.

Jerusalemin tuhoon katkeava kertomus kuningas Jojakinin vaiheista jatkuu yllättäen Nebukadnessarin palatsisarkiston savitauluissa. Kuninkaan nimi mainitaan Weidnerin julkaisemissa tauluissa viidesti ja Juudan kuninkaan viisi poikaa neljästi öljyn vastaanottajina. Osa maininnoista on säilynyt vain vaillinaisesti, mutta kolme niistä noudattaa varsin yhtenäistä muotoa

[...] a-[n]a ^mJa- ' -ú-DU LUGA[L šá KUR Ja-ú-du]
¹/₂(PI) a-na [^mJ]a- 'u-DU LUGAL šá KUR Ja-[a-*hu*-du]
 [... ^mJa]- ' -ú-DU LUGAL šá KUR Ja-a-*hu*-du
 Rivien perusteella voidaan rekonstruoida suomennos
¹/₂ PI:tä Jojakinille, Juudan kuninkaalle.

Kerran Jojakinin saama öljyannos ilmoitetaan poikkeavassa muodossa
¹/₂(PI) a-na ^mJa-ku-ú-ki-nu DUMU LUGAL šá Ja-ku-du
¹/₂ PI:tä Jojakinille, Juudan kuninkaan pojalle.

Juudan kuninkaan pojat mainitaan teksteissä neljästi varsin yhtenäistä formelia käyttäen. Ehjimmällä rivillä se kuuluu

³¹⁵ Weidner 1939, 928.

³¹⁶ Grayson 1975, 20, 100.

³¹⁷ Vanderhooft 2003a, 236.

³¹⁸ Weidner 1939, 928; Vanderhooft 2003a, 240.

³¹⁹ Weidner 1939, 928.

2½ ŠILA šá 5 DUMU.MEŠ šá LUGAL šá *Ja-ku-du ina ŠU^{II m}Qa-na-’-a-*
[ma]

2½ silaa Juudan kuninkaan viidelle pojalle, Qanāman kädestä.³²⁰

Kuningas Jojakinin annos on kooltaan huomattava, noin 15 kertaa keskimääräistä öljyannosta suurempi. Kuninkaalle jaettu öljyannos lienee todennäköisesti tarkoitettu myös hänen muun perheensä käyttöön, mutta toisaalta se kertoo myös Jojakinin asemasta.³²¹ Vankityrmässä viruneen monarkin tarpeita ei olisi huomioitu poikkeuksellisilla öljyannoksilla, ja ajatus ryysyisestä Jojakinista iltaisin ihoaan öljyämässä on vähintäänkin absurdi. Jojakin säilytti vankeusaikana myös entisen arvonimensä, ja häntä kutsutaan tauluissa yhä edelleen Juudan kuninkaaksi. Erikoinen poikkeus on kertaalleen esiintyvä maininta ^m*Ja-ku-ú-ki-nu* DUMU.MEŠ šá *Ja-ku-du*, joka saattaa toki olla vain kirjurin sekaannus. Weidner pitää kuitenkin mahdollisena, että babylonialaiset pitivät Sidkiaa Juudan oikeutettuna hallitsijana ja kutsuivat siksi Jojakinia vain kuninkaan pojaksi.³²² Weidner on eittämättä oikeassa todetessaan, että Sidkiaa pidettiin kapinointiinsa saakka Juudan laillisena kuninkaana – Babylonialaisen kronikan mukaan Nebukadnessar asetti Sidkian sydämensä, oman tahtonsa, mukaiseksi kuninkaaksi, LUGAL šá [libbi]-šú *ina lib-bi ip-te-qid*. Babylonialaisille antautunut Jojakin säilytti muun tekstievidenssin perusteella silti kuninkaallisen arvonimensä. Tämä oli tarkoituksenmukainen osa Babylonian voimapolitiikkaa, kuten myöhemmin osoitan.

Weidnerin julkaisemissa tauluissa puhutaan toistuvasti Juudan kuninkaan viidestä pojasta, jotka mainitaan säännönmukaisesti annoslistoilla Jojakinin jälkeen. Tämä sai Weidnerin pohtimaan, ovatko pojat Jojakinin lapsia vai tämän veljiä, kuningas Jojakimin poikia.³²³ Nähdäkseni tutkijoiden valtavirta on kuitenkin oikeassa olettaessaan, että pojat olivat Jojakinin omia³²⁴, sillä toisiaan seuraavat ilmaukset ^m*Ja-’-ú-DU* LUGAL šá KUR *Ja-ú-du* ja 5 DUMU.MEŠ šá LUGAL šá *Ja-ku-du* puhuvat luontevimmin Juudan kuninkaasta ja hänen pojistaan. Toisen kuninkaiden kirjan mukaan Jojakin vietiin pakkosiirtolaisuuteen 18-vuotiaana (24:8) ja taulujen laatimisajankohtana hän olisi ollut näin ollen noin 24-vuotias, joten valtaosa hänen pojistaan syntyi todennäköisimmin

³²⁰ Weidner 1939, 925–926.

³²¹ Weidner 1939, 927.

³²² Weidner 1939, 926.

³²³ Weidner 1939, 925–927.

³²⁴ Katso esimerkiksi Oded 1995, 210; Albertz 2003, 103; Miller & Hayes 2006, 493.

Babylonissa.³²⁵ Jojakinin olot Babylonissa olivat näin ollen ilmeisen hyvät, ja hän saattoi elää perheensä parissa varsin täysipainoista elämää ja jopa jatkaa sukuaan. Poikien saama öljymäärä on vaatimaton ½ litraa, ja se on vain puolet listojen keskimääräisestä tai Askelonin prinssien saamasta öljyannoksesta.³²⁶ Selitys tähän voi olla se, että kuninkaan pojat olivat tuolloin vielä pikkulapsia. Poikien huoltajana tai palvelijana näyttäisi toimineen Qanāma-niminen juudalainen, joka mainitaan prinsseille tarkoitettujen öljyannosten jakajana.³²⁷

Nebukadnessar II:n palatsiarkiston antama kuva Juudan ja Askelonin kuningasperheiden oloista Babylonissa näyttäisi vastaavan varsin hyvin tietoja Lähi-idän hallitsijoiden eri aikoina harjoittamasta valtapolitiikasta. Alistettuja alueita pyrittiin rauhoittamaan suorittamalla valikoivia, usein koulutettuun yläluokkaan kohdistettuja väestönsiirtoja ja sijoittamalla kuningasperheitä tai näiden jäseniä valloittajakuninkaan hoviin.³²⁸ Yhtäältä toimenpide saattoi olla seurausta kapinoinnista, kuten tapaus Assyrian kuninkaan Adad-nirari I:n (hallitsi 1305–1274) ajalta osoittaa. Hanigalbatin kuningaskunta oli joutunut Assyrian vasallivaltioksi ja sen kuningas Šattuara oli pakotettu vannomaan uskollisuudenvala Assurissa, jonka jälkeen hän oli saanut palata hallitsemaan maatansa. Šattuaran poika nousi kuitenkin kapinaan Assyriaa kohtaan, mihin Adad-nirari vastasi tuhoamalla Hanigalbatin kaupunkeja, siirättämällä sen kuningasperheen Assuriin ja valjastamalla vasallivaltion väestön pakkotöihin.³²⁹ Toisaalta vasallivaltio saatettiin pakottaa rauhalliseksi ottamalla sen kuninkaallisia tai muuta vaikutusvaltaista väestöä panttivangiksi valloittajakuninkaan hoviin – tätä keinoa käytti muiden muassa Assurnasirpal II valtakuntansa aramealaiskansojen rauhoittamiseen.³³⁰

Babylonian kuninkaat jatkoivat samaa politiikkaa ja suorittivat Bustenay Odedin mukaan vielä Assyriaakin valikoivampia väestönsiirtoja.³³¹ Pääkaupunkiin siirrettyjä vasallikuninkaiden perheenjäseniä saatettiin myöhemmin nostaa Babylonista kotimaansa valtaistuimelle, kuten Josefus mainitsee. Hän perustaa tietonsa tyroslaisille lähteille, joiden mukaan Babylonian valtaamaan Tyrokseen lähetettiin kuninkaita Babylonista, kun vasallikaupungin

³²⁵ Oded 1995, 210; Albertz 2003, 103.

³²⁶ Weidner 1939, 927.

³²⁷ Weidner 1939, 926; Zadok 1979, 38–39.

³²⁸ Oded 1979, 22–23, 47; Eph'al 1983, 111; Albertz 2003, 82–83.

³²⁹ Saggs 1982, 87.

³³⁰ Smith 1970, 18.

³³¹ Oded 1979, 23.

valtaistuini vapautui.³³² Satoja vuosia näiden tapahtumien jälkeen kirjoittaneen Josefuksen tiedonantoon on kuitenkin syytä suhtautua varauksin.

Havainnot Juudan kuninkaallisten hyvistä oloista Babylonissa ja näiden havaintojen suhde Toisen kuninkaiden kirjan vankeuskuvaukseen on herättänyt tutkimuksessa moninaisia tulkintoja. Osa tutkijoista pitää kiinni vankeusajan kirjaimellisesta tulkinnasta, vaikka eivät kiistäkään palatsiarkiston antamia tietoja. Heidän mukaansa Jojakinin saama arvostava kohtelu päättyi jossain vaiheessa Nebukadnessarin valtakautta, ja hänet suljettiin vankeuteen Amel-Mardukin valtaannousuun saakka.³³³ Albertz arvelee tämän olleen rangaistus siitä, ettei Jojakin kyennyt arvovalloillaan rauhoittamaan Juudaa, vaan tilanne kärjistyi Sidkian kaatumisen jälkeen vielä uudestaan Gedaljan salamurhan yhteydessä.³³⁴ Becking puolestaan tulkitsee, että Jojakinin vankeus kesti pakkosiirrosta Amel-Mardukin aikaan asti ja öljyannoslistat kuvaavat vankien elatusta ja inhimillistä kohtelua. Vapautus vankeudesta on kuitenkin hänen mukaansa konkreettinen muutos Jojakinin asemassa.³³⁵ Toiset tutkijat taas eivät näe savitauluarkiston kuvaamien olosuhteiden ja vankeusajan välillä eroa vaan tulkitsevat jakeet Jojakinin vapauttamisesta vertauskuvallisemmin ja ymmärtävät hänen korottamisensa muiden kuninkaiden yläpuolelle paremminkin suosionosoitukseksi hoviprotokollan puitteissa. Jojakinin vankeus tulkitaan lähinnä kotiarestiksi ja öljyannoslistojen kuvaaman elatuksen ajatellaan pysyneen muuttumattomana.³³⁶

Toisen kuninkaiden kirjan ja Nebukadnessar II:n palatsiarkiston antaman kuvan yhteensovittaminen on vaikeaa, jos ilmaukset ”vankilasta” ja ”vangin puvusta” halutaan tulkita konkreettisesti. Ongelmallista on erityisesti se, ettei Toinen kuninkaiden kirja näytä tietävän mitään Jojakinin aiemmasta elatuksesta, ja lukija saa kuvan 36-vuotisesta yhtämittaisesta vankeudesta. Palatsiarkiston mukaan niin Askelonin kuninkaan pojat kuin Juudan kuninkaalliset taas olivat Babylonissa hyvin kohdeltuja poliittisia vankeja vielä vuonna 592/591. Vankeuden muoto vastasi ilmeisesti kotiarestia, jossa kuninkaallisten liikkumista rajoitettiin, mutta heidän hyvinvoinnistaan pidettiin huolta ja heidän ylhäinen syntyperänsä tunnustettiin. Babylonin hovissa he olivat valvottavissa, ja juudalaisten kuninkaallisten avulla voitiin kiristää Juudaan jäänyttä Sidkiaa ja

³³² Josephus *Ap*, 21.

³³³ Cogan & Tadmor 1988, 329; Albertz 2003, 103–104.

³³⁴ Albertz 2003, 103–104.

³³⁵ Becking 1990, 284–290, erityisesti 284.

³³⁶ Oded 1995, 209–210; Fritz 1998, 154; Fischer 2005b, 655; Miller & Hayes 2006, 493.

muuta ylimystöä.³³⁷ Jos Jojakinia ei rangaistu Sidkian kapinoinnista, Toisen kuninkaiden kirjan vapautuskertomusta on syytä pitää vertauskuvallisena tulkintana, joka ulottaa näkökulman jo pakkosiirtolaisuusajan päättymiseen.

Nebukadnessar II:n palatsiarkistossa kuninkaallisia huomattavasti suurempi joukko ovat ulkomaalaiset käsityöläiset ja sotilaat, jotka kuuluivat Babylonin palatsin elatuksen piiriin. Käsityöammattilaisten pakkosiirrot on hyvin tunnettu ilmiö Assyrian suurvalta-ajalta, jolloin valtakunnan pääkaupunkien rakentamiseen tarvittiin runsaasti työvoimaa.³³⁸ Kalahin palatsin elatuksen piiriin kuului lukuisia eri alojen ulkomaalaisia ammattilaisia, joskin on tärkeää muistaa, että osa heistä on saattanut saapua hoviin myös vapaaehtoisesti. Kinnier Wilson olettaa, että he työskentelivät ensisijaisesti valtion suurissa rakennusprojekteissa, vaikkakin osa olisi tuotu palatsiin myös tyydyttämään kuninkaan eksotiikan nälkää.³³⁹

Nebukadnessar II:n palatsiarkistossa öljyn vastaanottajina luetteloidaan kirvesmiehiä Bybloksesta, Arwadista ja Jooniasta, joista viimeksi mainitut olivat työpaikkansa nimen perusteella veneenveistäjiä – *bīt sapīnatu* tarkoittaa 'veneen taloa'.³⁴⁰ Veneitä oli käyttämässä runsaslukuinen joukko erityisesti Välimeren rantavaltioista kotoisin olleita merimiehiä.³⁴¹ Assyrian kuninkaan Sanheribin tiedetään siirättäneen samalla tavoin palvelukseensa veneenrakentajia ja merenkulkijoita.³⁴² Muista ammattiryhmistä palatsiarkistossa mainitaan laulajien esimiehet Askelonista³⁴³, mikä käy hyvin yksiin Kalahin viinilistan tietojen kanssa. Assyrian kuninkaan palatsissa oli heettiläisiä, babylonialaisia ja assyrialaisia miesmuusikoita ja joukko arpadilaisia naismuusikoita kuninkaan haaremissa³⁴⁴, joten Nebukadnessarin palatsissa voi olettaa kaikuneen muitakin kuin Askelonin lauluja.

Käsityöläisten ohella elatuksensa kuninkaan palatsista saivat sadat ulkomaalaiset sotilaat, joista pääosa oli kotoisin Elamista ja Kaariasta. He toimivat kaupungissa vartiotehtävissä ja olivat todennäköisimmin erikoisjoukkoja tai palkkasotureita.³⁴⁵ Jo Assyrian armeija täydensi rivejään valloitetujen alueiden

³³⁷ Vertaa Oded 1995, 210.

³³⁸ Oded 1979, 54–59, 99–102.

³³⁹ Kinnier Wilson 1972, xi–xii, 90–94.

³⁴⁰ Weidner 1939, 929, 932–933; Pedersén 2005b, 270.

³⁴¹ Weidner 928–931; Pedersén 2005b, 270.

³⁴² Oded 1979, 56–57.

³⁴³ Weidner 1939, 928.

³⁴⁴ Kinnier Wilson 1972, 76–78.

³⁴⁵ Weidner 1939, 929; Pedersén 2005b, 270–271.

väestöstä ja pakkosiirtolaisista³⁴⁶, ja Egyptin faaraot käyttivät kaarialaisia palkkasotureita armeijassaan 600–500-luvuilla.³⁴⁷ Ulkomaalaisia toimi Babylonissa myös *baktu*-virkamiehinä³⁴⁸ ja palatsin palvelijoina, *ša rēš šarri*.³⁴⁹ Käytäntö muistuttaa jälleen kerran Assyrian siirtolaispolitiikkaa, joka mahdollisti ulkomaalaisten toimimisen varsin korkeinkin virkamiehinä.³⁵⁰

Kuninkaallisten lisäksi Weidnerin julkaisemilla öljyannoslistoilla mainitaan 13 juudalaista, joista viisi luetellaan nimeltä ja kahdeksan yhtenä ryhmänä. Kahdeksan juudalaista mainitaan taulussa Babylon 28178 välittömästi Jojakinin ja hänen poikiensa jälkeen³⁵¹, joten henkilöt saattoivat olla osa kuningasperhettä tai Juudan ylimystöä. Heidän henkeä kohti saamansa ½ litran öljyannos vastasi kuninkaan pojille jaettua määrää, mutta mitään muuta heistä ei voi yhden tekstirivin perusteella sanoa. Nimetyistä juudalaisista prinssien palvelijaa Qanāmaa käsiteltiin edellä. Neljä muuta juudalaista ovat Ur-milki, Gadi-ilu, Samakujāma ja puutarhuri Šalam-Jāma.³⁵² Tähän mennessä julkaistut palatsiarkiston savitaulut eivät anna muuta tietoa Babylonin kaupungin juudalaisista, joten tutkimukseeni piirtyvä kuva heistä jää väistämättä hyvin vaillinaiseksi – Pedersén toteaa julkaisemattomista tauluista sen, että niiden mukaan jotkut juudalaiset toimivat vielä palatsipalvelijan tehtävissä.³⁵³ Nämä tiedot Babylonissa eläneistä juudalaisista vastaavat varsin hyvin Danielin kirjan kuvausta ylhäisistä nuorista miehistä, jotka otettiin Nebukadnessarin hoviin kuninkaan palvelijoiksi.³⁵⁴ Vertailuaineiston antama kuva Lähi-idän pakkosiirtopolitiikasta täydentää edelleen juudalaisista saatua pirstaleista tietoa, joten tiettyjä johtopäätöksiä aineistosta voi nähdäkseni perustellusti esittää.

3.3. Johtopäätökset

Nebukadnessar II:n palatsiarkiston perusteella juudalaiset elivät Babylonissa varsin hyvissä oloissa saaden elatuksensa palatsin varoista. Jojakin ja hänen kuningasperheensä olivat paremminkin kotiarestissa kuin vankeudessa: Heidän liikkumistaan oli rajoitettu, mutta jopa kuninkaallisten puolisoiden avioelämä

³⁴⁶ Oded 1979, 48–54.

³⁴⁷ Mellink 1991, 663–664.

³⁴⁸ Weidner 1939, 930, 934.

³⁴⁹ Pedersén 2005b, 269.

³⁵⁰ Oded 1979, 104–107.

³⁵¹ Weidner 1939, 925.

³⁵² Weidner 1939, 927–928.

³⁵³ Pedersén 2005b, 269.

³⁵⁴ Katso lukua 1.2.

saattoi edelleen jatkua. Jojakinin kunnioitetusta asemasta kertoo sekin, että häneen viitataan savitauluissa toistuvasti Juudan kuninkaan arvonimellä. Nämä havainnot sopivat hyvin yhteen sen kanssa, mitä voitettujen hallitsijoiden ja heidän perheidensä kohtalosta muinaisessa Lähi-idässä tiedetään. Mestaamisen sijasta poliittisesti tarkoituksenmukaisempaa oli pitää heitä poliittisina panttivankeina, joiden avulla voitiin hillitä kotimaahan jääneiden sukulaisten halua nousta kapinaan. Kuten Toisen kuninkaiden kirjan perusteella tiedetään, näitä tavoitteita ei kuitenkaan Juudassa saavutettu, ja Jojakinin setä Sidkia aloitti kapinan Babyloniaa vastaan. Sidkiaa kerrotaan rangaistun kapinoinnistaan julmasti (2. Kun. 25:6–7), mutta näiden tapahtumien vaikutus Jojakinin asemaan jää epäselväksi. Häntä ei vahingoitettu setänsä kiristämiseksi tai palautettu valtaistuimelleen Jerusalemiin tilanteen rauhoittamiseksi, mutta Toisen kuninkaiden kirjan kuvaus hänen ankeasta vankeudestaan aiheuttaa päänvaivaa.

Kuten yllä totesin, 590-luvun jälkeisiä tapahtumia on vaikea rekonstruoida, koska niin heprealainen Raamattu ja babylonialaiset lähteet ovat niistä vaihi. Kuvaus Jojakinin asettamisesta muita kuninkaita korkeammalle tuntuu kuitenkin kummalliselta, ja se muistuttaa Esra-Nehemian, Danielin ja Esterin kirjan kuvauksia juudalaisista, jotka nousevat nauttimaan kuninkaiden erityisestä suosiosta. Tämän lisäksi Kuninkaiden kirjojen viimeiset jakeet näyttäisivät kurkottavan jo kohti pakkosiirtolaisuuden päättymistä, ja kuningas Jojakinin vapautus on kuin symboli Juudan kansan tulevaisuuden toivolle. Jos Jojakinia ei rangaistu Sidkian kapinoinnista ankaralla vankeudella, hänen elinolojensa ei ole syytä olettaa muuttuneen siitä, mitä öljynjakolistojen perusteella selviää. Näin Jojakinin olisi elänyt Babylonin hovissa arvonsa mukaista elämää, joka oli kuitenkin rajattu palatsin muurien sisäpuolelle.

Jos Juudan kuninkaallisten kohtalo sopii hyvin tietoihin Lähi-idän hallitsijoiden voimapolitiikasta, myös muiden Babyloniin siirrettyjen juudalaisten olot vastaavat käsityksiä koulutetun eliitin pakkosiirroista. Vaikka tauluissa mainitaankin vain yksi juudalainen puutarhuri ja palatsipalvelijoita, juudalaisia käsityöammattilaisia ja virkamiehiä on elänyt Babylonissa varmasti enemmän. Toinen kuninkaiden kirja puhuu yläluokan ja tuhannen käsityöläisen pakkosiirrosta, ja palatsiarkiston taulut sisältävät useita mainintoja ulkomaalaisista ammattimiehistä, sotilaista ja virkailijoista. Näin Nebukadnessarin toimet nivoutuvat osaksi valikoivien pakkosiirtojen politiikkaa, jossa imperiumille

hyödyllisimmät väestönosat siirrettiin rakentamaan valtakunnan keskuksia, vahvistamaan sen armeijaa ja osallistumaan byrokraattisen koneiston ylläpitoon.

Nebukadnessar II:n palatsiarkisto tarjoaa erinomaisen tapausesimerkin ylhäisöön ja ammattimiehiin kohdistuneesta väestönsiirrosta ensimmäisen esikristillisen vuosituhannen Lähi-idässä. Juudalaisten siirtolaisten sosioekonominen asema oli varsin korkea, ja heistä pidettiin huolta, jotta heidät voitiin valjastaa mahdollisimman tehokkaasti politiikan ja talouselämän käyttöön. Orjuuttaminen tai kohtuuton väkivalta ei ollut tarpeellista – toimintaa leimasi ennen kaikkea käytännöllisyys.

4. Murašûn arkisto

4.1. Löytökontekstin ja aineiston esittely

Kuljettaessa Babylonista etelään kohti Urukia sijaitsi Enlilin kaupunki³⁵⁵ Nippur puolimatkassa.³⁵⁶ Kaupunki Ekur-temppeleineen oli tulvatasangon uskonnollinen keskus ja kuninkaiden erityisen huolenpidon kohde 2000–1700-luvuilla, mutta Nippurin menestys oli pohjimmiltaan veden liikkeiden varassa. Eufratin uoma alkoi liikkua länteen Nippurin toisen kukoistuskauden jälkeen 1200-luvulla, ja vähitellen maanviljelys kaupungin ympäristössä muuttui mahdottomaksi. Alue olikin varsin harvaanasuttu ja merkityksetön 700-luvulle, jolloin vesi alkoi taas virrata alueelle.³⁵⁷ Pääuomastaan Sipparin korkeudella haarautuneen Nippurin Eufratin uoma kulki kaupungin läheisyydessä, ja Nār-šarri, Kuninkaan kanava, ulotti tämän vesireitin aina Urukiin saakka.³⁵⁸

Muiden vanhojen babylonialaiskaupunkien tavoin Nippur oli varsin itsenäinen, ja kaupunkia ympäristöineen hallitsi kuvernööri, josta käytettiin nimitystä *šandabakku*.³⁵⁹ Nippurin kauppapoliittinen asema ja sijainti arvaamattomien kaldealais- ja aramealaisheimojen asuinalueella herätti kuitenkin voimistuvan Assyrian mielenkiinnon 700-luvun puolivälissä, minkä jälkeen kaupungista tuli vuosisadaksi pro- ja antiassyrialaisien voimien taistelutanner. Assyrian kuninkaat pyrkivät *šandabakkun* avulla hallitsemaan kaupunkia ja sen ympäristöä, mutta toistuvat kapinat miehittäjää vastaan pakottivat Assurbanipalin ottamaan Nippurin 600-luvun puolivälissä suoraan omaan hallintaansa. Seuraavat vuosikymmenet kaupunki pysyikin Assyrian otteessa, ja se oli lopulta viimeisiä kaupunkeja, jonka Nabopolassarin joukot saivat haltuunsa.³⁶⁰

Assyrian kuninkaat kehittivät Nippuria ja muun muassa suorittivat korjaustöitä vuosisatojen ajan rappeutuneessa Ekur-temppelissä ja sen zikkuratissa.³⁶¹ Sitä vastoin Babylonian kuninkaita Nippur ei näytä kiinnostaneen samassa mitassa, ja alue alkoi taantua. Kaupunkia ei mainita hallitsijoiden rakennustöitä ylistävissä piirtokirjoituksissa, eikä Nippurin ja muun Babylonian

³⁵⁵ Kaupungin nimi kirjoitetaan nuolenpäälähteissä EN.LÍL.KI.

³⁵⁶ Jursa 2010, 62–63.

³⁵⁷ Cole 1996, 7–21.

³⁵⁸ Jursa 2010, 62–63, 320.

³⁵⁹ Kuhrt 1995, 610–621; Cole 1996, 45–55.

³⁶⁰ Cole 1996, 69–80.

³⁶¹ Coler 1996, 75–80.

välisestä kaupasta ole juuri merkkejä.³⁶² Pohjois-Babylonian kaupungeissa alkanut maatalouden tehostuminen ei näytä ulottuneen Nippuriin, missä ohra säilyi tärkeimpänä viljelyskasvina ainakin 400-luvun ajan.³⁶³ Babylonian kuninkaat asuttivat Assyrian kanssa käydyistä sodista kärsinyttä aluetta pakkosiirtolaisväestöllä, joka asetettiin viljelemään kruunun omistamia maita.³⁶⁴ Alue oli jo ennen Babylonian suorittamia väestönsiirtoja monikulttuurinen mosaiikki, jonka tärkeimpiä ryhmiä olivat kaldealaiset, aramealaiset, arabit ja babylonialainen kaupunkilaisväestö.³⁶⁵

Nippuria ympäröivää maanviljelysmaata halkoivat nimetyt kastelukanaalit, joiden avulla peltojen sijainti oli tuon ajan asiakirjoissa tapana määrittää. Alueelta tunnetaan nimeltä kymmeniä kanaaleja, joiden joukkoon kuuluu myös Nār Kabāri tai Nār Kabāru.³⁶⁶ Tätä kanaalia pidettiin pitkään Hesekielin kirjassa mainittuna Kebarjokena, jonka rannalla Tel Abibin pakkosiirtolaisyhteisön kerrotaan sijainneen.³⁶⁷ Tämä johtopäätös on tullut nyttemmin kyseenalaiseksi, sillä samannimisiä kanaaleita sijaitsi myös muualla Babyloniassa.³⁶⁸

Nippurin arkeologisissa kaivauksissa amerikkalaiset eivät olleet ensimmäisiä toimijoita, mutta kaupungista muodostui 1800-luvun lopulta alkaen yhdysvaltalaisen assyriologian keskeinen kohde. Kaiken kaikkiaan Mesopotamiassa harjoitettu arkeologinen kenttätyö oli varhaisvaiheessaan eurooppalaista, ja vasta 1880-luvulla American Oriental Society'n piirissä ryhdyttiin toimiin Yhdysvaltojen aseman vahvistamiseksi tällä saralla. Vuosina 1884–1885 William H. Wardin johtama retkikunta kartoitti nykyisen Irakin alueella sijaitsevia arkeologisia kohteita, ja kotimaahansa palattuaan Ward päätyi esittämään, että amerikkalaisten tulisi aloittaa ensimmäiset kaivauksensa Nippurin rauniokummulla. Tätä tehtävää varten perustettiin Philadelphiassa vuonna 1888 Babylonian Exploration Fund. Vaikka rahasto oli yksityinen, se toimi läheisessä yhteistyössä Pennsylvanian yliopiston kanssa, ja monet sen keskeisistä vaikuttajista olivat yliopiston henkilökuntaa. Vuosina 1889–1900 Nippuriin

³⁶² Eph'al 1983, 109; Cole 1996, 82–83; Jursa 2010, 131–132, 406.

³⁶³ Jursa 2010, 405–418.

³⁶⁴ Eph'al 1978, 81–82; Jursa 2010, 413–414.

³⁶⁵ Cole 1996, 23–44.

³⁶⁶ Zadok 1978, 271–272, 286–327. Nār Kabāri on mainittu asiakirjassa BE9, 84 ja Nār Kabāru asiakirjassa BE9, 4.

³⁶⁷ Katso esimerkiksi Zadok 1978, 287 ja Joannès 1995, 1481. Katso myös tämän tutkielman luku 1.2.

³⁶⁸ Zadok 1996, 727.

tehtiin neljä kaivausmatkaa, joista kolmen ensimmäisen taustalla toimi rahasto, mutta viimeisen matkan järjestelyistä ja rahoituksesta vastasi jo virallisestikin Pennsylvanian yliopiston museo. Kaikilta neljältä kaivausmatkalta Yhdysvaltoihin toimitetut esineet päätyivät Pennsylvanian yliopistomuseon kokoelmiin, ja niitä varten käynnistettiin yliopiston uusi julkaisusarja *The Babylonian Expedition of the University of Pennsylvania*.³⁶⁹

Kolmas ja pisin kaivausjakso Nippurissa toteutettiin John Henry Haynesin johdolla vuosina 1893–1896.³⁷⁰ Touko-kesäkuussa 1893 ryhmä oli kaivamassa Camp Hilliksi nimettyä aluetta, kun se löysi noin 6 x 3 metrin kokoisen huoneen ja sen lattialta satoja savitauluja ja parikymmentä savisinettiä. Ympäröivältä alueelta ja viereisistä huoneista tauluja ei löytynyt enää lisää. Haynes ei kyennyt itse lukemaan nuolenpäätekstiä, ja taulut lähetettiin Istanbuliin Hermann Hilprechtin tutkittaviksi.³⁷¹ Pennsylvanian yliopiston assyriologian ja seemiläisen filologian professori³⁷² Hilprecht totesi taulukokoelman kuuluneen persialaisaikaiselle liikeyritykselle, jolle hän antoi taulujen ensimmäisessä julkaisussa nimen Murašû Sons of Nippur. Merkittävä osa tauluista liitettiin Pennsylvanian yliopistomuseon kokoelmiin, mutta niitä jäi runsaasti myös Istanbuliin, Irakin aluetta hallinneen Ottomaanien valtakunnan pääkaupunkiin. Pieni osa tauluista jäi Hilprechtin haltuun, ja joitakin tiedetään päätyneen yksityishenkilöiden omistukseen.³⁷³ Taulujen julkaisu aloitettiin ripeästi, ja sen pioneereina toimivat Hilprecht ja Albert T. Clay yliopiston kahdessa julkaisusarjassa vuosien 1898–1914 välillä.³⁷⁴ Hilprechtin ja Clayn työtä täydensivät Henry Frederick Lutz vuonna 1928³⁷⁵ ja Jenan yliopistossa

³⁶⁹ Meade 1974, 47–63.

³⁷⁰ Meade 1974, 58–61.

³⁷¹ Stolper 1985, 1, 157–168.

³⁷² Meade 1974, 35.

³⁷³ Stolper 1985, 1, 11.

³⁷⁴ Kopiot nuolenpääteksistä on julkaistu kahdessa sarjassa. The Babylonian Expedition of the University of Pennsylvania, series A: Hilprecht & Clay 1898 (BE9); Clay 1904 (BE10); Clay 1908 (BE8/1). University of Pennsylvania, The Museum Publications of the Babylonian Section: Clay 1912 (PBS2/1). Näissä teoksissa julkaistuihin asiakirjoihin viitataan vakiintuneesti muodossa BE8/1 / BE9 / BE10 / PBS2/1 + asiakirjan numero. BE:n C-sarjaa, jossa translitteraatioiden ja käännösten oli määrä ilmestyä, ei koskaan julkaistu. A-sarjan osassa 9 on muutamia esimerkkikäännöksiä ja -translitteraatioita. Virallista kaivausraporttia Murašûn tekstilöydöstä ei myöskään julkaistu. Meade 1974, 59–80; Stolper 1985, 11–12, 157. Translitteraatioita ja/tai käännöksiä on julkaistu muiden muassa teoksissa Kohler & Ungnad 1911; Augapfel 1917; Cardascia 1951.

³⁷⁵ Yksittäinen sopimusteksti UCP9/3.

säilytettävät taulut julkaissut Oluf Krückmann vuonna 1933³⁷⁶. Tämän jälkeen taulujen julkaisu tyrehtyi yli 40 vuodeksi, kunnes Matthew W. Stolper jatkoi työtä väistökirjassaan vuonna 1974. Tällöin julkaistut taulut olivat Pennsylvanian yliopistomuseon ja British Museumin kokoelmista, ja Stolper julkaisi 120 niistä korjattuina vuonna 1985.³⁷⁷ Veysel Donbaz ja Stolper julkaisivat Istanbulin Murašû-tekstit vuonna 1997, jolloin vuosisadan kestänyt aineiston julkaiseminen saatiin pääpiirteissään päätökseen.³⁷⁸ Pieniä taulujoukkoja on jäänyt julkaistavaksi vielä 2000-luvullekin.³⁷⁹

Arkistoon kuuluvia savitauluja tai niiden osia on julkaistu noin 740, ja ne ajoittuvat persialaisajalle vuosiin 454–404.³⁸⁰ Arkiston merkitys persialaisajan Babylonian tutkimukselle on korvaamaton, sillä Murašû-tekstit kattavat huomattavan osan kaikista tähän mennessä julkaistuista aikakauden teksteistä.³⁸¹ Arkisto näyttää muodostaneen yhtenäisen kokoelman nippurilaisen suvun liiketoimia käsitteleviä asiakirjoja: Joukossa on velkakirjoja, vuokrasopimuksia ja muita juridisia tekstejä, kun taas kirjanpidon ja hallinnon aineistot ovat ilmeisen aliedustettuja. Kyseessä ei näin muodoin olekaan suvun päivittäisen liiketoiminnan aineisto, vaan asiakirjat on talletettu todisteeksi solmituista sopimuksista, omistussuhteista ja velvoitteista.³⁸² Nuolenpäätekstien ohella tauluissa on lyhyitä arameankielisiä kirjoituksia, jotka ilmoittavat taulun sisällön lyhyesti arkistoinnin helpottamiseksi.³⁸³ Tämä tapa tunnetaan Assyriasta ja Babyloniasta aina uusassyrialaiselta kaudelta hellenistiselle ajalle saakka, ja se kertoo aramean vähittäisestä vakiintumisesta alueen puhekieleksi akkadin murteiden kustannuksella.³⁸⁴ Perheen patriarkka Murašû esiintyy aktiivisena toimijana vain parissa asiakirjassa, mutta hänen jälkeläisiään kutsutaan johdonmukaisesti Murašûn pojiksi, mikä sai Hilprechtin antamaan arkistolle sen

³⁷⁶ Oluf Krückmann: *Texte und Materialien der Frau Professor Hilprecht Collection of Babylonian Antiquities im Eigentum der Universität Jena* 2–3.

³⁷⁷ Stolper 1985, 13. Teoksessa *Entrepreneurs and Empire* (1985) julkaistuihin asiakirjoihin viitataan vakiintuneesti muodossa EE + asiakirjan numero.

³⁷⁸ Donbaz & Stolper 1997. Teoksessa julkaistuihin asiakirjoihin viitataan muodossa IMT + asiakirjan numero.

³⁷⁹ Stolper 2001, 83–84.

³⁸⁰ Stolper 2001, 83–84. Lähes koko arkisto on laadittu kuningas Artakserkses I:n (hallitsi 464–424) ja Dareios II:n (423–405) hallituskausilla.

³⁸¹ Stolper 2001, 84.

³⁸² Stolper 1985, 27–29.

³⁸³ Cardascia 1951, 25.

³⁸⁴ Millard 2003, 230–232.

modernin nimen.³⁸⁵ Perheen keskeisimpiä hahmoja arkiston kuvaamassa liiketoiminnassa olivat Enlil-šum-iddin ja hänen veljenpoikansa Rīmūt-Ninurta³⁸⁶, joiden nimet esiintyvät toistuvasti seuraavassa luvussa käsittelemissäni teksteissä. Murašûjen lisäksi asiakirjoissa perhettä edustavat palvelijat, joiden asema yrityksen asioiden ja omaisuuden hoidossa näyttää olleen keskeinen.³⁸⁷

Nippurin Murašût ovat tunnetuin esimerkki liikemiehistä, joiden toimeentulo perustui persialaisen läänitysjärjestelmän erityispiirteiden hyödyntämiseen. Arkisto kertoo juuri tästä liiketoiminnasta. Yhtäältä Murašût vuokrasivat jousi- ja muita läänitysmaita niiden haltijoilta ja antoivat ne edelleen alivuokralle, mikä tehosti läänityismaataloutta ja vapautti läänitysmaiden haltijat keskittymään palvelusvelvoitteiden suorittamiseen tai muihin tehtäviin.³⁸⁸ Toisaalta Murašût luotottivat läänitysmaiden viljelijöitä esimerkiksi verotukseen liittyvissä maksuvaikeuksissa, jolloin hopeassa annettu luotto maksettiin tyypillisimmin takaisin läänitysmaan sadolla. Liiketoiminnalla olikin tärkeä rooli alueen hopeataloudessa, sillä Murašûilla oli verkostot sadon vaihtamiseen hopeaksi, jota tarvittiin veronmaksuun.³⁸⁹ Murašûjen asiakaskuntaan kuului runsaasti ulkomaalaistaustaista väestöä, ja asiakirjojen henkilönnimistössä esiintyy huomattava joukko heprealaisia ja jahvistisia nimiä. Siirryn seuraavassa luvussa tarkastelemaan, mitä tämä arkisto kertoo Nippurin juudalaisten yhteiskunnallisista oloista ja sosiaalisesta asemasta.

³⁸⁵ BE9, 13–15; Stolper 1985, 18–20.

³⁸⁶ Stolper 1985, 18–19.

³⁸⁷ Cardascia 1951, 11–17; Stolper 1985, 20–21.

³⁸⁸ Stolper 1985, 27, 150–151; Van Driel 1999, 219–220. Murašûjen liiketoimintaa ja haṭru-järjestelmää on kuvattu tarkemmin tutkimukseni luvussa 2.3.

³⁸⁹ Stolper 1985, 27, 104–114, 143–150.

4.2. Analyysi

Maatalousliiketoiminta oli Murašujen pääelinkeino, jonka harjoittamiseen yrityksen arkisto yksinomaan liittyy. Koska joukkoon ei kuulu muuhun liiketoimintaan tai suvun yksityiselämään liittyviä asiakirjoja, arkiston kautta päästään tarkastelemaan Nippurin alueen juudalaisten elämää lähinnä vain maatalousnäkökulmasta – esimerkiksi käsityöläisistä ei tiedetä juuri mitään.³⁹¹ Tämä aineiston vinouma on syytä ottaa huomioon tarkasteltaessa seuraavan analyysin tuloksia. Tarkastelen tässä luvussa Murašun arkistossa esiintyviä juudalaisia ryhmittelemällä heitä sen perusteella, missä roolissa he toimivat

³⁹⁰ Murašun arkiston löytöpaikka on merkitty kirjaimilla WA.

³⁹¹ Stolper 1985, 27–29.

kussakin asiakirjassa.³⁹² Yhdellä henkilöllä voin näin ollen useita erilaisia rooleja, jos hän esiintyy useammassa asiakirjassa ja erilaisissa tehtävissä. Esitettyjä lukuja on pidettävä vain suuntaa-antavina, sillä kaikkia juudalaisia ei pystytä luotettavasti tunnistamaan ja huonokuntoisista asiakirjoista esimerkiksi todistajaluettelo saattaa puuttua tyystin. Lisäksi henkilöiden aseman määrittely on toisinaan mielivaltaista, sillä esimerkiksi asiakirjassa BE9, 25 maaomaisuuden haltija toimii samanaikaisesti vuokralaisena. Esittelen samalla muutamia mielenkiintoisia juudalaisia koskevia savitaulutekstejä, jotka erityisellä tavalla valottavat arkiston sisältöä ja juudalaisten asemaa sen osana. Savitaulut on julkaistu ja translitteroitu Matthew W. Stolperin teoksessa *Entrepreneurs and Empire* (1985), mutta niistä ei ole saatavissa kokonaisia käännöksiä. Tarjoan asiakirjoista tai niiden osista seuraavassa omat suomennokseni.³⁹³

Murašûn arkistossa esiintyvistä noin 3200 henkilöstä juudalaisia on 96 eli kolme prosenttia.³⁹⁴ Merkittävä osa juudalaisnimistä mainitaan asiakirjojen lopussa todistajina, jotka olivat läsnä dokumenttia laadittaessa. Savitaulusta riippuen todistajia voi olla vain muutama tai jopa toista kymmentä, ja eikä heidän keskinäinen järjestyksensä noudata mitään ilmeistä kaavaa, vaikkakin tietyt todistajat esiintyvät listoilla huomattavasti toisia useammin ja yleensä samassa kohdassa listaa. Todistajaluetteloa edeltää toisinaan maininta tuomareista, joiden läsnä ollessa asiakirja on laadittu.³⁹⁵ Kaiken kaikkiaan 39 prosenttia asiakirjojen juudalaisnimistöstä esiintyy todistajalistoiissa³⁹⁶, ja juudalaisia on niin listojen ensimmäisinä kuin viimeisinä todistajina, vaikkakin ensimmäisten ja toiseksi ensimmäisten juudalaistodistajien määrä on suhteellisen vähäinen. Tämä liittyy syntyperäisten babylonialaisten määräävään asemaan alueen virkamiehistössä ja

³⁹² Näiden tekstien translitteraatioita ja käännöksiä olen käyttänyt teoksista Clay 1904, UCP9/3, Kohler & Ungnad 1911, Augapfel 1917, Cardascia 1951, Stolper 1985, Joannès 1995 ja Donbaz & Stolper 1997. Tapauksissa, joissa translitteraatiota tai käännöstä ei ole ollut saatavilla, olen kerännyt tiedot asiakirjan sisällöstä edellä mainituista Cardascian, Stolperin ja Donbaz & Stolperin sekä Zadokin (1979, 2002) teoksista.

³⁹³ Dosentti Raija Mattila antoi ystävällisesti arvokkaita neuvoja joidenkin vaikeiden tekstikohtien kääntämiseen.

³⁹⁴ Zadok (2002, 36–45) erittelee arkistosta 94 juudalaista tai israelilaista henkilöä, mutta hänen numerointinsa ulkopuolelle on jäänyt kaksi yksilöä. Näin kokonaismääräksi saadaan 96. Laskelma Murašûn arkiston noin 3200 henkilöstä on artikkelista Zadok 1995, 4. Kuten luvussa 1. totesin, heprealaisten ja juudalaisten nimien erottelu toisistaan on vaikeaa. Koska suurvaltojen ei tiedetä pakkosiirtäneen israelilaisia Babyloniaan, oletan kaikkien heprealaisia nimiä käyttävien henkilöiden olevan juudalaisia.

³⁹⁵ Cardascia 1951, 19–20, 23.

³⁹⁶ BE9, 14, 20, 25, 28, 34, 69; BE10, 5, 7, 65, 76, 83, 84, 85, 128; PBS2/1, 5, 12, 32, 53, 60, 63, 72, 76, 107, 108, 115, 119, 133, 160, 203, 205, 222; TuM2/3, 143; EE 2, 34, 35, 91, 98, 107; IMT 1, 7, 8, 32, 49, 95.

talouselämässä.³⁹⁷ Kuitenkin vain neljäsosassa niistä asiakirjoista, joissa juudalaiset toimivat todistajina, varsinaisessa sopimustekstissä mainitaan juudalaisia.³⁹⁸ Tämä havainto antaa viitteitä siitä, että juudalaisten kanssakäynti ympäröivän yhteiskunnan kanssa oli tavanomaista eikä pyrkimyksenä ollut käpertyminen sisäänpäin kohti omaa yhteisöä.

Bīt Gira'n paikkakunnalla kuningas Artakserkses I:n 36. hallitusvuonna laadittu velkakirja on hyvä esimerkki Murašûn arkiston asiakirjojen ja niiden todistajalistojen perusrakenteesta. Se alkaa varsinaisella sopimustekstillä, jossa todetaan erään Bēl-īṭiri'n olevan 70 sammiota olutta velkaa Jadīḥ-Jāmalle Banā-Jāman pojalle – jahvistinen nimi on selkeä viite henkilön juudalaisesta taustasta.³⁹⁹ Asiakirjassa määritellään päivän tarkkuudella velan takaisinmaksuaika, joka koittaa vasta kymmenen kuukauden kuluttua. Sopimustekstiä seuraa taulun kääntöpuolella todistajaluettelo, johon on listattu kuusi todistajaa ja heidän isänsä. Todistajista viisi on Zadokin mukaan todennäköisesti juudalaisia, ja kolmannen todistajan Ninurta-ēṭirin pojan Ḥanani'n nimi voi olla heprealainen tai aramealainen.⁴⁰⁰ Yhdessäkään toisessa Murašûn arkiston asiakirjassa ei ole yhtä monta juudalaista todistajaa: Jos juudalaistodistajia ylipäättään on, heidän määränsä vaihtelee yhdestä kolmeen. Asiakirja päättyy tavanomaiseen lopetusformeliin, jossa ilmaistaan taulun kirjoittaja, kirjoituspaikka ja -aika. Bēl-īṭiri' on vahvistanut asiakirjan sen vasemmalle sivulla painetulla kynnenjäljellään.

³⁹⁷ Zadok 2002, 61–63. Zadok toteaa kuitenkin, että Murašûn arkistossa ei-babylonialaiset ryhmät ovat ”poikkeuksellisen reilusti edustettuina”.

³⁹⁸ BE9, 14, 25, 69; BE10, 65, 83; PBS2/1, 205; TuM2/3, 143; EE 2, 34, 35, 98.

³⁹⁹ Kirjuri on kirjoittanut Jadīḥ-Jāman isän nimen muodossa ^mBa-na- 'DINGIR.MEŠ. Kyseessä on todennäköisesti sama juudalainen, jonka isäksi ilmoitetaan asiakirjassa EE 2 ^mBa-na-Ia-a-ma (katso Zadok 2002, 37). Tämä kertoo kirjurin tunnistaneen nimen jälkiosan viittaavan Jahve-nimiseen jumalaan, ja on esittänyt sen äännekirjoituksen sijaan logogrammilla.

⁴⁰⁰ Zadok 1979, 30; Zadok 2002, 39.

EE 98 (CBS 5170)⁴⁰¹

(Etupuoli) ¹ 70 *dan-nu-tu* šá KAŠ.ĦI.A pa(?) DÙG.GA-tu ² *ma-lu-tu* šá ^m*Ia-a-di-ḫi-a-ma* ³ ṽA-sú šá ^m*Ba'-na-*'-DINGIR.MEŠ *ina muḫ-ḫi* ⁴ ^m^rdEN-i-ṭi-ri' A- šú šá ⁵ ^m*x x x x x* UD.25.KÁM šá ITI.DU₆ šá MU.37(!).KÁM ⁷ *dan-nu-tu* 'a 70 *ma-lu-tu* ⁸ pa(?) DÙG.GA-tu *i-nam-din* ⁹ *pu-ut* šá x na u *ḫa-ra(?)*-ṣu ¹⁰ *na-a- ši*

(Kääntöpuoli) ¹¹ ṽLÚ'.MU.KIN₇ ^m*Ba-ni-ia* A-šú šá ¹² ^mLÚ-d*Na-na-a* ^mŠa-pi-i-kal-bi ¹³ A šá ^mŠEŠ-Ia-a-ma ^mḪa-an-na-ni- ' ¹⁴ A šá ^{md}MAŠ-SUR ^m*x-x-ia-a-x-x* ¹⁵ A šá ^mZab-di-ia <<a>> ^mSa(?)*-at-tu-ru(?)* ¹⁶ A šá ^mŠá-ab-ba(!)-ta-a-a ¹⁷ ^mPi-li-[I]a-a-ma A šá ^mŠi-li-im-mu

⁴⁰¹ Translitteraatio Stolper 1985, 273. Käännös on omani.

¹⁸ LÚ.ŠID ^mLib-luṭ URU É Gi-ra- ' ¹⁹ ITI.GAN UD.20.KÁM
<<MU>>MU.36.KÁM ²⁰ ^mAr-taḥ-šá-as-su LUGAL KUR.KUR

(Vasen reuna) ṣu-pur ^{md}EN-i-ṭi-r[i- ']

(Etupuoli) Bēl-īṭiri' NN₁:n poika on 70 täyttä sammiota makeaa olutta velkaa Jadīḥ-Jāmalle Banā-Jāman pojalle. Tisri-kuun 25. päivänä 37. vuonna hän antaa nämä 70 täyttä sammiota makeaa (olutta). Hän takaa...

(Kääntöpuoli) Todistajat: Bānija Amīl-Nanān poika, Ša-pī-kalbi Aḥi-Jāman poika, Ḥanani' Ninurta-ēṭirin poika, NN₂ Zabdijan poika, Satturu Šabbatajan poika, Pilī-Jāma Šillimun poika.

Kirjuri Libluṭ Bīt Gira'ssa kislev-kuun 20. päivänä maiden kuninkaan Artakserkseen 36. vuonna.

(Vasen reuna) Bēl-īṭir[i'n] kynnenjälki.

Yli kolmannes Murašûn arkiston juudalaisista toimii vuokralaisina (18 %) tai kruunun omistaman maan haltijoina (21 %). Kuten liikeyrityksen arkistoa tutkittaessa sopii olettaa, Murašûn ovat vuokranantajia pääosassa niitä vuokrasopimuksia, joissa juudalaiset toimivat vuokralaisina.⁴⁰² Useimmat sopimuksista käsittelevät kanaalien tai peltöjen vuokraamista, mutta joissain sopimuksissa vuokralainen saa käyttöönsä eläimiä, siemenviljaa tai työvälineitä. Vuokrasopimusten kesto vaihtelee parista viikosta useaan vuoteen, ja vuokra maksetaan sellaisina tuotteina, joita vuokralainen voi vuokraamallaan omaisuudella parhaiten tuottaa. Esimerkiksi liikeyrityksensä kanssa kaksi härkää ja viisi kor-mittaa siemenviljaa vuokranneet juudalaiset sitoutuvat maksamaan vuosittain Murašûille 50 kor-mittaa ohraa.⁴⁰³ Asiakirjassa PBS2/1, 208 joukko juudalaisia kalastajia puolestaan vuokraa käyttöönsä viisi verkkoa 500 kalan vuokraa vastaan noin kolmen viikon ajaksi. Jos juudalaiset eivät maksa vuokraa tisri-kuun 15. päivään mennessä, he joutuvat toimittamaan Murašûille 1000 kalaa tisri-kuun 20. päivänä. Kun juudalaispaimen Mannu-danni-Jāma vuokraa prinssi Aršamin paqdu-virkamieheltä paimennettavakseen 276-päisen lammas- ja vuohilauman, hän sitoutuu toimittamaan vuokranantajalleen vuosittain villaa, voita ja laumassa syntyneitä nuoria eläimiä.⁴⁰⁴

⁴⁰² Vuokranantajana Murašû: BE9, 29; 86a; PBS2/1, 208; TuM2/3, 143; EE 16, 24, 26, 92.

Vuokranantajana muu kuin Murašû: BE9, 14; PBS2/1, 148; EE 35.

⁴⁰³ EE 16.

⁴⁰⁴ PBS2/1, 148.

Keinokastelusta riippuvaisella Babylonian maaseudulla kanaalit olivat arvokasta omaisuutta, ja niiden vuokraaminen oli tärkeä osa Murašûjen liiketoimintaa. Kanaalien varsinainen omistaja oli kruunu, mutta yksityinen liikeyritys pystyi tarjoamaan tässäkin asiassa valtiovallalle tarpeellisia hallinnointi- ja jälleenvuokrauspalveluja: Murašûn kautta kruunu sai säännöllistä vuokratuloa kanaaleista, ja liikeyritys huolehti veden käyttöoikeuksien myymisestä edelleen eteenpäin viljelijöille. Stolperin mukaan Murašût vuokrasivat kanaalit käyttöönsä suoraan kruunulta, mutta nähdäkseni erään juudalaisperheen liiketoimet voivat asettaa tämän näkemyksen kyseenalaiseksi.⁴⁰⁵

Banā-Jāman poika Jadīh-Jāma poikineen esiintyy lukuisissa arkiston asiakirjoissa, jotka käsittelevät etupäässä kanaalien vuokrausta ja jälleenvuokrausta. Ensimmäisessä tekstissä Artakserkses I:n 24. hallitusvuodelta Enlil-šum-iddin vuokraa Jadīh-Jāmalta käyttöönsä Bēlin Saḫīri- ja Mušēzib-Bēl-kanaalit 200 kor-mitan vuosittaisella viljavuokralla, jonka lisäksi sovitaan vesialtaan käyttöoikeudesta lisämaksun hinnalla. Sopimus solmitaan suoraan Jadīh-Jāman ja Enlil-šum-iddinin välillä, eikä Jadīh-Jāma näytä olevan kenenkään asiamies tai alainen. Asiakirjan sopimusosan päätteeksi mainitaan kuitenkin Bēl-nāšir Bēl-ušēzibin poika, kanaaleista vastaava kruunun virkamies:

EE 2 (CBS 4993 + 13050), kääntöpuolen rivit 19–23⁴⁰⁶

¹⁹ [pu-ut l]a da-ba-ba la ḫa-ra-ra [šá ^{md}EN-PAP A šá] ²⁰ [^{md}E]N-ú- še-zib šá muḫ-ḫi GIŠ.BAR šá ÍD ^d[x a-na muḫ-ḫi] ²¹ [A].MEŠ u qaqqar.MEŠ-šú it-ti [^{md}En-lil-MU-MU A šá] ²² [^mMu-ra-šu]-ú ^mIa-di-iḫ-Ia-[a-ma na-ši ...] ²³ [... x MA].NA KÚ.BABBAR i-nam-din

Jadīh-Jāma takaa, ettei [Bēl-nāšir] [B]ēl-ušēzibin [poika], joka on vastuussa X-kanaalin maksuista, (vastuussa) [vesi]stä ja sen maista, aloita oikeustoimia tai riitautaa asiaa [Enlil-šum-iddinin] Murašûn [pojan] kanssa. [... x mi]naa hopeaa antaa.

Mielestäni teksti antaa mahdollisuuden kahteen tulkintaan. Ensimmäiseksi voidaan Stolperin tavoin ajatella, että Jadīh-Jāma on virkamies Bēl-nāširin alainen, joka toimii välikätenä liikeyrityksen ja kruunun välisen sopimuksen solmimisessa.⁴⁰⁷ Valtaosa niistä asiakirjoista, joissa mainitaan kanaaleista vastaava virkamies, on vuokrakuitteja tai jälleenvuokraussopimuksia, ja vain

⁴⁰⁵ Stolper 1985, 36–51, 130–133, erityisesti 50.

⁴⁰⁶ Translitteraatio Stolper 1985, 232. Käännös on omani.

⁴⁰⁷ Stolper 1985, 50.

kerran Rīmūt-Ninurta vuokraa kanaalin käyttöönsä kruunun virkamieheltä.⁴⁰⁸

Myöskään asiakirjalle EE 2 ei löydy paralleelia, joka ohjaisi sen tulkintaa suuntaan tai toiseen. Näin ollen pidän mahdollisena, että Jadīh-Jāma on itse kruunun vuokralainen, joka antaa kanaalit puolestaan alivuokralle Enlil-šum-iddinille. Kuten aiemmin todettiin, vuokrasopimusten ketjuttaminen on Murašûjen liiketoiminnassa tavanomaista, vaikkakin yritys solmii vuokrasopimuksensa yleensä suoraan omaisuuden haltijan kanssa. Jadīh-Jāman perheen ja Murašûjen välisen suhteen ymmärtämiseksi on syytä tarkastella näiden myöhempiä keskinäisiä liiketoimia, joita on dokumentoitu aina Artakserkses I:n 40. hallitusvuoteen saakka.

Kuninkaan 31. hallitusvuonna Jadīh-Jāma ja Enlil-šum-iddinin ovat jälleen sopimuksen osapuolina, mutta tällä kertaa roolit ovat kääntyneet päinvastaisiksi.⁴⁰⁹ Juudalaismies on joutunut talousvaikeuksiin, ja hänen hallussaan olevat Urāti-kanaali, viljelysmaat ja jonkin aiemman sopimuksen pantti ovat päätyvässä Enlil-šum-iddinin haltuun. Jadīh-Jāma saa vielä vältettyä viljelemänsä maan vuokraamisen ulkopuolisille, mutta hän joutuu nyt maksamaan kanaalistaan ja maistaan vuokraa velkojalleen. Cardascia on mielestäni oikeassa tulkitessaan tekstiä siten, että kysymys ei ole Murašûlta vuokrattujen maiden päättämisestä takaisin liikeyrityksen haltuun vuokratien vuoksi vaan siitä, että Jadīh-Jāma uhkaa menettää lainojen pantiksi asetettua omaisuuttaan.⁴¹⁰ Juudalaismiehen tiiveistä liikesuhteista Murašûihin kertoo seuraavana vuonna päivätty asiakirja BE9, 29, jossa Enlil-šum-iddinin orja Marduka vuokraa isännältään ”Jadīh-Jāman Badiātum-kanaalin” kolmeksi vuodeksi. Kyseessä voi olla tilanne, jossa Jadīh-Jāma on menettänyt hallitsemansa kanaalin velkojalleen, mutta todennäköisemmin kyse on määräaikaisen vuokrasopimuksen päättämisestä ja uuden solmimisesta. Tätä näkemystä tukee asiakirja EE 26, jossa joukko juudalaisia vuokraa Artakserkseen 36. hallitusvuonna käyttöönsä ”Mardukan Badi’āt-kanaalin”: vuokrakanaalitkin näyttäisivät saaneen nimensä vuokralaisensa mukaan.⁴¹¹

⁴⁰⁸ Stolper 1985, 38–41. Sivulla 41 Stolper toteaa: “Of the older published Murašû texts, only one, TuM 2-3 147, actually records a lease from a canal manager to the Murašû firm.” Sama havainto pätee myös myöhemmin julkaistuihin teksteihin, jotka Stolper luettelee sivuilla 38–40.

⁴⁰⁹ BE9, 25.

⁴¹⁰ Cardascia 1951, 127.

⁴¹¹ Katso Zadok 1979, 58.

Samana vuonna myös Urāti-kanaali on päätynyt liikeyrityksen haltuun – Jadīh-Jāma poikineen ja liikekumppaneineen vuokraa sen ja viljelysmaata käyttöönsä Enlil-šum-iddiniltä.⁴¹² Viimeinen Jadīh-Jāman perhettä ja Urāti-kanaalia koskeva dokumentti on Artakserkseen 40. hallitusvuodelta, jolloin Jāhū-natannu Jadīh-Jāman poika liikekumppaneineen vuokraa kanaalin kolmeksi viikoksi käyttöönsä kaivutöitä vastaan.

Kuva 4. Vuokrasopimus. EE 92 (CBS 5510). Stolper 1985, 216.

⁴¹² BE9, 45.

(Etupuoli) ¹ ^{md}Hu-ú-na-tan^{an}-na A <šá> ^mIa-a-da-aḫ-Ia-a-ma ^{md}DÙ-ia
DUMU šá ² ^mLÚ-^dNa-na-a ina ḫu-ud lì-ib-bi-šú-nu a-na ^{md}En-lil-MU-MU
A šá ^mMu-ra-šu-ú ³ ki-a-am iq-bu-ú um-ma ÍD.SAL.ANŠE.KUR.RA.MEŠ
ul-tu Til-lu-Ša-lam ⁴ a-di muḫ-ḫi KÁ-šú <bi in-na-na-ši> ḫe-ru-tú šá ina lib-
bi re-eḫ-e-ti ⁶ ina 1 KÚŠ ⁵ ina muḫ-ḫi šu-bur-ru a-di muḫ-ḫi dan-na-tu₄ ni-
ḫe-er-re-e-ma ⁶ ni-gam-mar a-di UD.12.KÁM šá ITI.KIN šá MU.40.KÁM
ni-id-dak-ka

⁷ ár-ki ^{md}En-lil-MU-MU iš-me-e-šú-nu-ti-ma ÍD.SAL.ANŠE.KUR.RA.MEŠ
⁸ ul-tu Til-lu-Ša-lam a-di KÁ-šú ḫe-ru-tú šá ina lib-bi re-eḫ-e-ti ⁹ a-na ḫa-
ru-ú id-daš-šú-nu-tú ki-i a-di UD.12.KÁM šá ITI.KIN ¹⁰ šá MU.40.KÁM
^{md}Hu-ú-na-tan^{an}-na u ^mBa-ni-ia ¹¹ [ÍD].SAL.ANŠE.KUR.RA.<MEŠ> ul-tu
Til-lu-Ša-lam a-di KÁ-šú ḫe-ru-tú ¹² [šá ina lib]-⁷ bi re-eḫ-e-ti⁷ ⁶ ina 1 KÚŠ
ina muḫ-ḫi šu-bur-ru a-di muḫ-¹³ [dan-na-tu la iḫ-te-ru-⁷ ma la ig-da-
ma-ru-⁷ ...]

(Kääntöpuoli) ¹ [...]lil ^m[...] ² [...] šá ^mŠEŠ-MU

³ LÚ.ŠID ^{md}MAŠ-AD-ÛRU A šá ^mMU-MU EN.LÍL.KI ITI.NE
UD.29.KÁM ⁴ MU.40.KÁM ^mAr-taḫ-šá-as-su LUGAL KUR.KUR

(Yläreuna) NA₄.KIŠIB / ^{md}50-MU-MU A šá ^mTat-tan-nu

(Kääntöpuoli) ṣu-pur ^{md}Hu(!)-ú-na-tan^{an}-na

(Etupuoli) Jāḫū-natannu Jadīḫ-Jāman poika ja Bānija Amēl-Nanān poika
puhuivat Enlil-šum-iddinille Murašūn pojalle sydämiensä tyytyväisyydestä
(omasta vapaasta tahdostaan) näin sanoen: ”Antaisitko Urāti-kanaalin Tillu-
Šalamista sen suulle asti? Kaivutyöt, ylimääräiset kuusi kyynärää
penkereestä kanaalin uomaan saakka, kaivamme ja teemme valmiiksi – elul-
kuun 12. päivään mennessä 40. vuonna annamme (kanaalin) sinulle.”

Tällöin Enlil-šum-iddin kuuli heitä ja antoi heille Urāti-kanaalin Tillu-
Šalamista sen suulle asti. Kaivutöinä he kaivavat siitä pois ylimääräisen
(maa-aineksen). Jos elul-kuun 12. päivään mennessä 40. vuonna Jāḫū-
natannu ja Bānija [eivät ole kaivaneet ja tehneet valmiiksi] Urāti-[kanaalin]
kaivutöitä Tillu-Šalamista sen suulle asti ylimääräisen kuuden kyynärän
alueelta penkereestä kanaalin uomaan saakka...

(Kääntöpuoli) [...]lil [...] [...] Aḫ-iddinin [poika]

Kirjuri Ninurta-ab-uṣur Šum-iddinin poika Nippurissa ab-kuun 29. päivänä
Artakserkseen maiden kuninkaan 40. vuonna.

(Yläreuna) Sinetinpainallus: Enlil-šum-iddin Tattannun poika

(Kääntöpuoli) Jāḫū-natannun kynnenjälki

⁴¹³ Translitteraatio Stolper 1985, 271. Käännös on omani.

Edellä esitelty dokumentaatio puhuu sen puolesta, että Jadīh-Jāman perhe osallistui aktiivisesti kanaalien vuokraustoimintaan Nippuria ympäröivällä maaseudulla vuosien ajan. Jadīh-Jāmaa ei ole nähdäkseni syytä olettaa vain Murašûjen alivuokralaiseksi vaan maatalousliikemieheksi, joka vuokrasi kanaalien käyttöoikeuksia myös suoraan kruunulta. Asiakirjan EE 2 perusteella hän saattoi osallistua virkamiehenä tai välittäjänä kanaalihallintoon, mutta arkistosta syntyvä kokonaiskuva puoltaa näkemystä siitä, että Enlil-šum-iddin toimi asiakirjan kuvaamassa tapauksessa paremminkin Jadīh-Jāman alivuokralaisena. Pian Murašûjen asema sopimuksissa muuttuu kuitenkin hallitsevaksi, ja Jadīh-Jāma näyttäytyy enää vain velallisenä tai vuokralaisena. Talousvaikeuksistaan huolimatta Jadīh-Jāma liikekumppaneineen jatkoi varsiin suurisuuntaisten vuokrasopimusten solmimista: Asiakirjassa BE9, 45 mainittu vuosivuokra on 700 kor-mittaa eli noin 106 000 litraa ohraa.⁴¹⁴ Michael Jursan mukaan peltohehtaarin keskimääräinen ohrasato 500-luvun Sipparissa oli 1728 litraa,⁴¹⁵ joten jo pelkän vuokrahinnan tuottamiseen tarvittiin reilut 61 hehtaaria maata. Määrät ovat suuria mutta eivät poikkeuksellisia, sillä liikeyrityksen arkistossa on säilynyt sopimuksia, joiden vuosivuokra nousee yli 3000 kor-mittaan.⁴¹⁶

Murašûn arkiston kolmas merkittävä juudalaisryhmä ovat ne henkilöt, jotka eivät viljele vuokramaata vaan toimivat osana persialaista läänitysjärjestelmää. Kaikkiaan viidesosa arkiston juudalaisista kuuluu ḥaṭruun tai pitää hallussaan kruunun läänitysmaata.⁴¹⁷ Ḥaṭrujen nimiä mainitaan juudalaisia koskevissa asiakirjoissa valitettavan harvoin ja juudalaisten tiedetään kuuluneen vain *gardu*-työläisten (BE10, 92) ja sineteistä vastaavan virkamiehen kartanon aakkoskirjureiden (PBS2/1, 185 ja 218) ḥaṭruihin. Kaiken kaikkiaan Murašûn arkistosta tunnetaan puolensataa ḥaṭrua, jotka on nimetty pääasiassa tietyn ammattiryhmän, sotilaiden aselajin tai väestön etnisen alkuperän perusteella. Joukossa on tiedustelijoita, työläisiä ja sillanrakentajia sekä väestöä niin Kaariasta kuin Tyroksesta⁴¹⁸ – aivan kuten Nebukadnessar II:n öljyannoslistoillakin.

⁴¹⁴ Stolperin mukaan (1985, 128) yksi kor-mitta oli tilavuudeltaan 151,56 litraa.

⁴¹⁵ Jursa 1995, 165.

⁴¹⁶ Zadok 1979, 58; Stolper 1985, 141.

⁴¹⁷ Kuuluu ḥaṭruun: BE10, 92; PBS2/1, 185, 218. Pitää hallussaan läänitysmaita: BE9, 3, 25; BE10, 39, 118; PBS2/1, 27, 89; UCP9/3; EE 34, 111.

⁴¹⁸ Stolper 1985, 72–79.

Tapa nimetä siirtolaisyhteisöjä väestön alkuperäisen kotipaikan perusteella on näin näkyvissä myös Nippurin seudun läänityslaitoksessa.⁴¹⁹ Kruunun verotuloja pyrittiin kasvattamaan ja maankäyttöä tehostamaan antamalla tiettyjen väestöryhmien käyttöön läänitysmaita, joiden vastineeksi vaadittiin veronmaksua ja valtion määräämien palvelustehtävien suorittamista.⁴²⁰ Läänityslaitos oli osa Mesopotamian yhteiskuntarakennetta ainakin Ur III -kaudesta alkaen,⁴²¹ ja Nippurin alueen läänityslaitoksen käyttämät termit esiintyvät jo joissain Nebukadnessar II:n ja Nabunaidin aikaisissa teksteissä.⁴²² Samoin jotkin Nippurin alueen vierasmaalaisista paikannimistä tunnetaan kaldealaiskuninkaiden kaudelta.⁴²³ Näin ollen ei ole tarpeellista olettaa, että 400-luvun lopulla Nippurin lähiseuduilla eläneet pienviljelijät olisi asutettu mailleen vasta persialaiskuninkaiden siirtolaispolitiikan tuloksena, vaikka väestönsiirrot alueelle jatkuivatkin todennäköisesti vielä persialaisaikana.⁴²⁴ Koska Persian ei tiedetä suorittaneen Juudan alueelta väestönsiirtoja, juudalaisväestön voi olettaa päätyneen alueelle pääasiassa Nebukadnessar II:n toimeenpanemien pakkosiirtojen tuloksena.⁴²⁵ Zadok tosin erottaa kielellisin perustein Murašûn arkiston nimistöstä kahdeksan henkilöä, jotka saattaisivat olla sukujuuriltaan paremminkin israelilaisia kuin juudalaisia.⁴²⁶ Kyseessä voisi olla joukko Assyrian aikaisten pakkosiirtolaisten jälkeläisiä tai vapaaehtoisia siirtolaisia, mutta käsillä olevassa tutkimuksessa tähän kysymykseen ei ole mahdollista perehtyä.

Babylonian viranomaiset integroivat siirtolaiset uudelle kotiseudulleen muiden siirtolaisryhmien tavoin, ja juudalaisväestö keskittyi asumaan tietyille paikkakunnille Nippurin läheisyyteen.⁴²⁷ Persialaiset järjestelivät alueen maanhallintaoikeuksia epäilemättä oman läänitysjärjestelmänsä tarpeiden mukaisesti, mutta uskon juudalaisten olleen osa valtiojohtoista läänitystaloutta jo kaldealaisajalla.⁴²⁸ Valtiojohtoisia väestönsiirtoja ja maataloutta tarvittiin

⁴¹⁹ Katso Eph'al 1978, 80–83 ja tämän tutkimuksen luku 2.2.4.

⁴²⁰ Jursa 2010, 198–199.

⁴²¹ Van Driel 1999, 219–221.

⁴²² Van Driel 2002, 232–245.

⁴²³ Eph'al 1978, 81.

⁴²⁴ Eph'al 1978, 83.

⁴²⁵ Kuten luvuissa 1. ja 2. osoitin, Assyrian suorittamista juudalaisten tai israelilaisten pakkosiirroista Babyloniaan ei ole näyttöä.

⁴²⁶ Zadok 2002, 36–45.

⁴²⁷ Nippurin alueen siirtolaisyhteisöistä tarkemmin, katso Eph'al 1978 ja 1983.

⁴²⁸ Katso myös Pearce 2006, 406–407.

elvyttämään aluetta, joka oli taloudellisesti taantunut⁴²⁹ ja kärsinyt 600-luvulla Assyrian ja Babylonian välisistä sodista⁴³⁰. Vaikka Nippurin ympäristöstä tunnetaan lukuisia väestön alkuperän mukaan nimettyjä *ḫaṭruja* ja merkittävä osa Murašûn arkiston juudalaisista viljelee maataan valtiojohtoisen läänitysjärjestelmän piirissä, ei juudalaisten *ḫaṭrusta* ole olemassa asiakirjamainintoja.

Juudalaisten hallitsemat läänitykset olivat lähes poikkeuksetta jousimaita, mutta asiakirja UCP9/3 koskee juudalaisperheen ratsumaata, joka on tullut Murašûjen osaomistukseen adoption kautta. Asiakirjassa Gadai-Jāma sitoutuu matkustamaan Urukiin suorittamaan läänitysmaahan liittyvää ratsupalvelusta, jos Murašûn poika Rīmūt-Ninurta varustaa hänet asianmukaisesti tehtävää varten.⁴³¹ Tapaus on mielenkiintoinen esimerkki siitä, miten kruunulle suoritettavaa sotapalvelusta järjesteltiin läänitysmaiden haltijoiden keskuudessa. Koska koko maa-alan täysipainoinen viljely ja palvelusvelvoitteiden suorittaminen kruunulle oli usein haastavaa yhdistää keskenään, läänitysten haltijat ulkoistivat osan tai kaikki maa-alueensa viljely- ja palvelustyöt vuokralaisen, usein Murašûjen, tehtäväksi.⁴³² Tämä koski niin suurempia läänitysmaita kuin jousimaita. Maa-alueita ei myöskään viljelty yksin, vaan kaikissa juudalaisten läänitysmaita koskevissa asiakirjoissa maita hallitsee useampi henkilö, joista osa muodosti perheen ja osa taas näyttäisi toimineen vain toistensa liikekumppaneina.

Varsin huonokuntoinen asiakirja EE 111 on mielenkiintoinen kahdesta syystä. Yhtäältä se ja sitä täydentävä asiakirja BE10, 118 osoittavat juudalaisperheen pitäneen hallussaan Gammālēssa sijainnutta jousimaata, johon kuului peltoja ja hedelmätarhoja.⁴³³ Toisaalta asiakirjoista käy ilmi, että perhe omisti maata ja asuintaloja Išqallunussa, joka on epäilemättä Āl-Jāḥūdun kaltainen asukkaidensa syntyperän mukaan nimetty kaupunki, Askelon.⁴³⁴ Askelonin ja Juudan kohtaloilla onkin paljon yhteistä: Kuningaskunnat tuhoutuivat Nebukadnessarin lännen sotaretkien seurauksena, niiden kuninkaalliset kuljetettiin Babylonin hoviin ja osa niiden väestöstä sijoitettiin viljelemään maata Nippuria

⁴²⁹ Jursa 2010, 442: "Nippur is a special case. It is also only there, and probably in similarly 'underdeveloped' regions especially in the south, where one can expect a high concentration of settlements of non-Babylonian groups which were integrated into the fabric of the state through the land-for-service system."

⁴³⁰ Eph'al 1978, 81–82.

⁴³¹ Asiakirja on käännetty artikkelissa Joannès 1995, 1481.

⁴³² Katso tämän tutkimuksen lukua 2.3.

⁴³³ Katso Zadok 1979, 62–63.

⁴³⁴ Eph'al 1978, 80–82.

ympäröivälle maaseudulle.⁴³⁵ Asiakirjojen EE 111 ja BE10, 118 tarkka luonne on tekstien huonon kunnon vuoksi osin epäselvä, mutta kyse näyttäisi olevan juudalaisten ja Murašûjen välisestä vuokrajärjestelystä, jonka seurauksena juudalaiset vetoavat kuningas Dareiokseen tai tämän virkamiehiin.⁴³⁶ Asiakirjan EE 111 kirjoitusajankohdasta tai paikasta ei ole varmuutta, sillä erityisesti sen kääntöpuoli on suurimmalta osaltaan lukukelvottomaksi tuhoutunut. Esitän alla vain sen etupuolen rivit 1–13.

EE 111 (CBS 12985), etupuolen rivit 1–13⁴³⁷

1' [...] x x x [...] 2' [...] ŠE.NUMUN 'a 3 BÁN] ki-šub-bu-ú u É.MEŠ šu-bat
UR[U šá ina URU Iš-qal-lu-nu] 3' [...] ^mHa-an]-na-ni- ' ^mZa-bad-Ia-a-ma
^mBa-[na-Ia-a-ma ...] 4' [...] A.MEŠ šá ^mTu-ub-Ia-a-ma LÚ.EN.MEŠ
GIŠ.BAN-i-[ni ...] 5' [...] ár-ki ^mRi-]mut-^dMAŠ KA-ú um-ma ŠE.NUMUN
'a [zaq-pu u KA šul-pu šá ina URU Ga-am-ma-le-e ma-la] 6' [HA].LA-šú-
nu ša KI ^mHa-an-na-ni- ' ^mZa-[bad-Ia-a-ma u ^mBa-na-Ia-a-ma] 7' A.MEŠ šá
^mTu-ub-Ia-a-ma LÚ.EN.MEŠ GIŠ.[BAN-šú-nu ... ŠE.NUMUN 'a] 8' 3
BÁN k[i-š]ub-bu-ú É.MEŠ šu-bat URU šá ina URU Iš-q[al-lu-nu ...] 9'
KÙ.BABBAR 'a 10 MA.NA ŠÁM ŠE.NUMUN 'a 3 BÁN ki-šub-bu-ú
É.[MEŠ šu-bat URU ...] 10' ^mMi-na-aḥ-ḥe-e-mu ^mMe-ka-Ia-a-[ma ...] 11' [u
L]Ú.ŠEŠ.MEŠ-šú-nu gab-bi ina ŠU^{II}-iá [...] 12' [...] -ri šá ŠE.NUMUN 'a 3
BÁN ki-<šub>-bu-ú [É.MEŠ šu-bat URU ...] 13' [...] ma-la HA.LA šá] KI
^mM[i-n]a-aḥ-ḥe-[e-mu ^mMe-ka-Ia-a-ma ...]

... viljelemätöntä [maata⁴³⁸ 3 sūtua] ja asuintaloja, jotka ovat [Išqallunussa]
[... Ḥa]nanī', Zabad-Jāma, Ba[nā-Jāma ...] [Ṭ]ūb-Jāman [pojat],
jousimaam[me] herrat [... Tällöin Rī]mūt-Ninurta sanoi: "Hedelmä[tarhat ja
pellot, jotka ovat Gammālēssa], heidän [koko] [osuu]tensa, joka kuuluu
Ḥananī'lle, Za[bad-Jāmalle ja Banā-Jāmalle] Ṭub-Jāman pojille,
jousi[maansa] herroille ... viljelemätöntä [maata] 3 sūtua ja asuintaloja,
jotka ovat Išq[allunu]ssa ... 10 minaa hopeaa – hinta 3 sūtusta
viljelemätöntä maata ja [asuintaloista] ... Minahḥem, Mēka-Jā[ma ...] [ja]
kaikki heidän veljensä minun käsissäni ... viljelemätöntä maata 3 sūtua ja
[asuintaloja] ... [koko] Minahḥe[min, Mēka-Jāma]n [osu]us...

Noin viidesosa arkiston juudalaisista muodostaa sekalaisen ryhmän, johon kuuluvat henkilöt esiintyvät asiakirjoissa esimerkiksi velallisina, lainanantajina, virkamiehinä ja orjina tai palvelijoina.⁴³⁹ Arkiston perusteella luotonannon

⁴³⁵ Katso Askelonin tuhoa ja kuninkaallisten vankeutta koskien tämän tutkimuksen lukua 3.2.

⁴³⁶ Zadok 1979, 62–63.

⁴³⁷ Translitteraatio Stolper 1985, 280. Käännös on omani.

⁴³⁸ Olen jättänyt toistuvasti esiintyvän partikkelin 'a 'edellä mainittu, kyseinen' kääntämättä luettavuuden parantamiseksi.

⁴³⁹ Omistaa asiakirjan: PBS2/1, 205; luotonantaja: BE10, 94, PBS2/1, 121, EE 98; esiintyy pääosin lukukelvottomassa sopimusosassa: EE 116; orja tai palvelija: BE10, 60, PBS2/1, 50, 84, EE 100;

tiedetään olleen tärkeä osa Murašûjen liiketoimintaa⁴⁴⁰, joten juudalaisia koskevien velkakirjojen ja muiden velkojen hoitoon liittyvien asiakirjojen olemassaolo on paremminkin odotettavissa olevaa kuin yllättävää. Neljässä tai viidessä tapauksessa juudalaiset ottavat lainaa Murašûilta ja yhdessä Aplā-nimiseltä mieheltä, ja velka maksetaan takaisin työnä, ohrana, hopeana, taateleina tai kankaana.⁴⁴¹ Pääasiassa luotot ovat kooltaan varsin maltillisia, vaikkakin asiakirjassa EE 89 Zabad-Jāman velka on 260 kor-mittaa eli noin 40 000 litraa taateleita, jonka tuottamiseen tarvitaan noin kahdeksan hehtaaria maata ja kolmen miehen vuotuinen työpanos.⁴⁴² Kyse on jälleen suvun tai palkollisten avulla hoidetusta tilasta. Asiakirjassa EE 113 Artakserkses I:n hallitusajalta neljä juudalaista puolestaan maksaa velkansa Murašûille antamalla Enlil-šum-iddinin käyttöön kuukaudeksi 40 työmiestä ja kymmenen puolivapaata šušānua. Kooltaan määrittelemätön velka lieenee varsin suuri, kun tarkastellaan sen maksamiseen käytetyn työvoiman määrää. Huomionarvoista on, että kirjuri on tunnistanut nimen alkuosana olevat jahvistiset elementit ja merkinnyt ne jumalnimeä tarkoittavalla determinatiivilla, kun taas nimien jälkiosissa determinatiivi on jätetty säännönmukaisesti merkitsemättä. Tämä on tyypillistä koko arkiston jahvistiselle nimistölle.⁴⁴³ Rivin 12 maininta kahden ja puolen henkilön vapauttamisesta liittyynee Murašûn arkistosta tunnettuun tapaan, jossa velkoja saattoi pakottaa velallisensa lyhentämään velkaa omalla työllään.⁴⁴⁴ Puolikkaan henkilön merkitys jää silti hämäräksi.

EE 113 (CBS 13089), etupuolen rivit 1–12⁴⁴⁵

¹ ^mMa-tan-Ia-a-ma A šá ^mA-mu-še-eh ^mŠe-l[i-im-mu] ² A šá ^{md}Ia-a-ḫu-ú-la-qi-im ^mAq-bi-I[a-a-ma] ³ A šá ^mBa-na-Ia-a-ma ^{md}Ia-a-ḫu-u-za-bad-d[u] ⁴ A šá ^mTu-ub-ḫa-a ina ḫu-ud lib-bi-šú-nu ⁵ a-na ^{md}En-lil-MU-MU A šá ^mMu-ra-šu-ú ⁶ ki-a-am iq-bu-ú um-ma ku-um ⁷ NÍG.ŠID-ka ra-šu-tu šá ina muḫ-ḫi-i-ni ⁸ ITI 40 LÚ.ERÍN.MEŠ ʿniʿ-dak-kám-ma dul-lu ⁹ ina muḫ-ḫi É-ka li-

orjan omistaja: EE 34; osapuoli oikeusjutussa: BE9, 69; savitaulussa on juudalaismiehen sinetti: EE 65; takaaaja(?): PBS2/1, 85; velallinen: BE10, 77, EE 86, 89, 94, 113, IMT 94; virkamies: BE9, 14, BE10, 65, 83, 128, PBS2/1, 74, 97(?), 104, 205; vuokranantaja: EE 2.

⁴⁴⁰ Stolper 1985, 104–107.

⁴⁴¹ BE10, 77: ohravelka Aplälle. EE 86: ohravelka Enlil-šum-iddinin palvelijalle. EE 89: taatelivelka tuntemattomalle henkilölle, mahdollisesti Murašûille. EE 94: kangasvelka Enlil-šum-iddinin palvelijalle. EE 113: juudalaiset maksavat velkansa Enlil-šum-iddinille antamalla tämän käyttöön työvoimaa. IMT 94: hopeavelka Enlil-šum-iddinille.

⁴⁴² Jursa (2010, 50–51) on koonnut tutkimustietoa taateliviljelmien tuottavuudesta ja viljelyyn vaadittavasta työpanoksesta.

⁴⁴³ Zadok 1979, 8–9.

⁴⁴⁴ Cardascia 1951, 161–165. Katso myös CAD U&W, 316.

⁴⁴⁵ Translitteraatio Stolper 1985, 281. Käännös on omani, mutta katso Stolper 1985, 81.

*pu-uš- ' ¹⁰ ù i-di mu-un-na-šú-nu-tu ù 10 LÚ.ERÍN.MEŠ ¹¹ a-na LÚ šu-šá-
né-e ni-dak-ka e-lat ù mi-ši[l] ¹² LÚ.ERÍN.MEŠ šá at-ta tu-maš-šir ár-ki*

Mattan-Jāma Amušeḫin poika, Šillimu Jāḫū-lāqīmin poika, Aqbi-Jāma Banā-Jāman poika (ja) Jāḫū-zabaddu Ṭūbhān poika puhuivat Enlil-šum-iddinille Murašūn pojalle omasta vapaasta tahdostaan (sydämiensä tyytyväisyydestä) näin sanoen: ”Omaisuuksesi sijasta (maksamme) luoton, jonka olemme velkaa, värväämällä sinulle kuukaudeksi 40 henkeä tekemään töitä talollesi, jolloin sinä toimitat heille palkan, ja värväämme sinulle kymmenen *šušānua*. Lisäksi kaksi ja puolet ihmisistä, jotka sinä vapautit.”⁴⁴⁶ Tämän jälkeen... (tässä seuraa Enlil-šum-iddinin vastaus)

Luotoantajina juudalaiset toimivat kolmessa dokumentissa. Näistä Bēl-ṭiri’n olutvelkaa käsittelevä taulu on käännetty aiemmin tässä luvussa, ja asiakirjassa BE10, 94 mies vuokraviljelijöineen on velkaa yhden minan hopeaa juudalaiselle Jadaḫ-Jāmalle. Velan panttina on velallisen jousimaa. Rīmūt-Ninurta maksaa velan Jadaḫ-Jāmalle, ja pyrkinee näin samaan haltuunsa velallisen panttaaman maan.⁴⁴⁷ Rīmūt-Ninurta toimii kertaalleen myös juudalaisen Il-jādinin kanssavelkojana.⁴⁴⁸ Velkakirjojen kokonaismäärä kaikista juudalaisia koskevista asiakirjoista on varsin vähäinen, eikä mikään piirre niissä viittaa siihen, että juudalaisten taloudellinen asema olisi poikennut muista Nippuria ympäröivällä maaseudulla asuneista siirtolaistaustaisista ryhmistä. Juudalaiset olivat sekä velallisia että luotonantajia, vaikkakin liikeyrityksen arkistossa Murašūjen antamat lainat ovat luonnollisesti parhaiten edustettuina.

Kuten edeltäviltä sivuilta on käynyt ilmi, Murašūn arkistossa esiintyvät juudalaiset saivat elantonsa lähes yksinomaan maataloudesta joko läänitysmaiden haltijoina tai vuokraviljelijöinä. Muutaman juudalaisen tiedetään kuitenkin toimineen virkamiehenä⁴⁴⁹, mikä ei sinällään sulje pois maanviljelyksen roolia osana heidän toimentuloaan. Esimerkiksi ḫaṭrujen esimiehet, šaknut, saattoivat pitää hallussaan läänitysmaita.⁴⁵⁰ Juudalaisia šaknuja tunnetaan kaksi, Išribi-Jāma Pilī-Jāman poika (BE10, 65) ja Šapannu Bēl-ēṭerin poika (BE10, 83). Šaknu-virkamiehet vastasivat heille nimetyn ḫaṭrun toiminnasta, sen maiden tehokkaasta viljelystä ja verojen keräämisestä, ja heidän toimikautensa tietyssä ḫaṭrussa saattoivat olla varsin lyhyitäkin. Šaknu oli paremminkin kruunun virkamies kuin

⁴⁴⁶ Viimeinen lause jää käsittämättömäksi, enkä löytänyt sille mielekkäitä käännösmahdollisuuksia.

⁴⁴⁷ Katso Cardascia 1951, 185.

⁴⁴⁸ PBS2/1, 121.

⁴⁴⁹ BE9, 14; BE10, 65, 83, 128; PBS2/1, 74, 104, 205.

⁴⁵⁰ Stolper 1985, 84.

ḥaṭrun jäsenten edustaja, ja hänen apunaan toimi muita pikkuvirkamiehiä.⁴⁵¹ Šapannu toimikin ensin maškannû-ḥaṭrun avustavana paqdu-virkamiehenä (PBS2/1, 74), ja myöhemmin hänet nimitettiin saman ḥaṭrun šaknuksi. Išribi-Jāma taas toimi šaknuna aarraitan šušānujen ḥaṭrussa.

Šaknujen ohella kruunun maaomaisuuden hoidossa keskeisiä virkamiehiä olivat kanaalinhoitajat, jotka vastasivat kanaalien vuokraamisesta viljelijöiden käyttöön ja sovittujen vuokrien keräämisestä.⁴⁵² Minjamen Bēl-ab-ušurin poika osallistui ilman virkanimikettä maksujen keruuseen jo Artakserkses I:n 28. hallitusvuonna, mutta Dareios II:n neljäntenä ja viidentenä hallitusvuonna hänet esitellään kahdessa asiakirjassa tittelillä *ša ana muḥḥi sūti ša nār*^{md} Bēl-ab-ušur, ”se, joka on vastuussa Bēl-ab-ušurin kanaalin maksuista”.⁴⁵³ Minjamenin kaltaisia valtionhallinnon kanaalivirkamiehiä tunnetaan Murašûn arkistosta useita, ja heidän kauttaan Murašût hankkivat haltuunsa kanaaleita yhä edelleen vuokrattaviksi.⁴⁵⁴ Vaikka kanaalinhoitajien merkitys liikeyrityksen toiminnalle olikin keskeinen, he kuuluivat šaknujen kanssa samalle virkaportaikon alaskelmalle, jonka yläpuolella kruunun korkea-arvoisemmat virkamiehet toimivat.⁴⁵⁵

Murašûn arkistossa mikään ei puhu juudalaissiirtolaisten laajamittaisen orjuuttamisen puolesta. Neljässä asiakirjassa⁴⁵⁶ juudalaisia tai israelilaisia henkilöitä kuvataan logogrammeilla LÚ.ARAD ’orja, palvelija’ tai LÚ.GÉME ’orjatar, palvelijatar’, mutta vain Barūkā’-nimisen naisorjan ja hänen kumppaneidensa kohdalla on kyse selvästi orjuudeksi luokiteltavasta sosiaalisesta asemasta. Asiakirjassa EE 100 Enlil-šum-iddinin palvelija Rībat pyytää isäntäänsä siirtämään naiset toiselle paikkakunnalle ja lupaa huolehtia siitä, etteivät nämä pääse karkaamaan. Zadok tosin huomauttaa, että muiden prosopografisten todisteiden puuttuessa Barūkā’n sukujuuret voivat olla aivan hyvin muuallakin Levantissa kuin Juudassa tai Israelissa.⁴⁵⁷ Kolmessa muussa tapauksessa termi LÚ.ARAD lienee mielekkäämpää kääntää sanalla ’palvelija’, sillä vaikka kyseiset henkilöt olivat todennäköisesti isäntänsä omaisuutta, heidän juridiset

⁴⁵¹ Stolper 1985, 82–89.

⁴⁵² Stolper 1985, 38–45.

⁴⁵³ BE9, 14, PBS2/1, 205 ja PBS2/1, 104.

⁴⁵⁴ Stolper 1985, 37–40.

⁴⁵⁵ Stolper 1985, 45–49, 88–103.

⁴⁵⁶ BE10, 60; PBS2/1, 50, 84; EE 100.

⁴⁵⁷ Zadok 2002, 36, 59.

toimintaedellytyksensä lienevät olleet varsin laajat.⁴⁵⁸ Asiakirjassa BE 10, 60 Barīk-Jāma Artabaran orja ottaa toisen miehen kanssa vastaan 6 ⅔ kor-mitan suuruisen öljytoimituksen Murašûn alaisilta ja toimittaa sen isännälleen. Muiden tekstien perusteella Artabaran (Artambarun) tiedetään olleen mašennu-virkamies, jonka vastuulle kuuluivat erityisesti kanaaleihin ja muuhun paikallishallintoon liittyvät asiat. Mašennut olivat varsin korkeita virkamiehiä, joiden alaisuudessa kanaalinhoitajat toimivat.⁴⁵⁹ Tekstissä ei mainita Barīk-Jāman patronyymiä, mikä viittaa siihen, että mieheltä puuttuivat vapaan kansalaisen oikeudet.

Nidintu-Šamaš ja juudalainen Il-jādin, ”Artahšarin orjat”, ottavat dokumentissa PBS 2/1, 84 vastaan isäntänsä viljelysmaata koskevan 60 kor-mitan vuokran. Eunukki Artahšarin tiedetään muiden lähteiden perusteella kuuluneen Dareios II:n aikaisen Persian eliittiin, jonka hoitama omaisuus Babyloniassa näyttää olleen mittava.⁴⁶⁰ Sekä Nidintu-Šamašin että Il-jādinin patronyymi mainitaan tekstissä, ja heitä on perusteltua pitää osana sitä palvelus- tai virkamieskuntaa, joka osallistui isännälleen osoitetun kruunun omaisuuden hoitoon. Samankaltaisissa tehtävissä toiminee myös Mattan-Jāma, ”kuningatar Parysatiksen orja”.⁴⁶¹ Vaikkakin kolme edellä esiteltyä ”juudalaisorjaa” olivat epäilemättä riippuvaisia isännistään, ”palvelija” lienee sittenkin Barīk-Jāman, Il-jādinin ja Mattan-Jāman asemaa parhaiten kuvaava nimitys.

4.3. Johtopäätökset

Murašûn arkiston kautta meille avautuu näkymä Nippurin maaseudun juudalaisten kanssakäymiseen ensi sijassa arkiston omistaneen liikemiessuvun kanssa. Asiakirjat eivät käsittele kauppaa tai käsityötä, eikä niiden kautta ole mahdollista saada tietoa juudalaisten asemasta itse Nippurin kaupungissa.⁴⁶² Arkistoa ei myöskään ole laadittu kuvaamaan juudalaisten keskinäistä elämää tai kanssakäymistä paikallishallinnon kanssa, ja arkistoon kootut asiakirjat ovat pääsääntöisesti vain kuitteja, velkakirjoja ja vuokrasopimuksia. Nämä havainnot luovat reunaehdot niille kysymyksille, joita edellä analysoidulle asiakirja-aineistolle voidaan esittää: Mielekästä tietoa on tarjolla lähinnä vain maaseudun

⁴⁵⁸ Cardascia 1951, 12–14; Stolper 1985, 20–21.

⁴⁵⁹ Stolper 1985, 45–49.

⁴⁶⁰ Stolper 1985, 91–92.

⁴⁶¹ PBS2/1, 50.

⁴⁶² Zadok 1979, 87–88.

juudalaissiirtolaisten sosioekonomisesta asemasta, mutta myös yhteisön identiteetistä ja koheesiosta voidaan sanoa jotakin.

Ehdoton pääosa juudalaisista sai toimeentulonsa maanviljelyksestä, joka tapahtui *ḥatruihin* jaetuilla kruunun läänitysmailla. Juudalaiset olivat pääasiassa läänitysmaidensa haltijoita, jotka muiden läänitysviljelijöiden tavoin saattoivat antaa maitaan vuokraviljelijöiden käyttöön. Omaan käyttöönsä juudalaiset vuokrasivat pääasiassa kanaaleita niitä reunustavine maa-alueineen sekä erilaista ammatinharjoittamiseen liittyvää kiinteää pääomaa kuten kalaverkkoja ja hyötyeläimiä. Yhtä tapausta lukuun ottamatta sama henkilö ei pidä kertaakaan hallussaan läänitysmaata ja toisaalta vuokraa Murašûilta käyttöönsä eläimiä, maata tai kanaalien käyttöoikeuksia. Edellisessä luvussa kuvatut Jadīh-Jāman perheen liiketoimet näyttäisivät muodostavan poikkeuksen tähän kokonaiskuvaan, jos tulkintani perheen velkaantumisesta ja pantatun omaisuuden menettämisestä Murašûille on oikea.

Juudalaisten ei tiedetä pitäneen hallussaan yhtään vaunumaata, ja Murašûn arkistossa mainitaan vain yksi ratsumaa, joka oli osittain juudalaisperheen ja osittain Rīmūt-Ninurtan hallussa. Juudalaiset kuuluivat näin läänitysjärjestelmän alimmalle askelmalle, eikä ketään heistä voi kutsua suurmaanomistajaksi saati feodaaliherraksi. Kaikkia juudalaisia ei voi kuitenkaan pitää pienviljelijöinä, sillä muutamissa asiakirjoissa mainitut vuokrat ja velat ovat niin suuria, että jo niiden maksaminen on vaatinut useiden miesten vuotuisen työpanoksen. Tämän mittaluokan maanviljelys vaatii useamman perheen voimavaroja tai palkattua työvoimaa, joten sopimusten takana näyttäisi olleen perheen perustoimeentulon varmistamisen ohella suuremman taloudellisen hyödyn tavoittelu. Zadok toteaa suurimpien viljelysmaiden ja vuosivuokrien olleen huomattavia muttei poikkeuksellisen suuria arkiston kokonaisuudessa.⁴⁶³ Erityisestä vauraudesta tai köyhyydestä ei asiakirjoissa ole merkkejä, joten juudalaisten taloudellisen aseman voi todeta olleen kohtuullinen ja vastanneen muun Nippurin maaseudulla eläneen siirtolaisväestön tilannetta.⁴⁶⁴

Juudalaisten sosiaalinen asema vastasi pitkälti edellä esitettyjä havaintoja heidän pääelinkeinoistaan ja taloudellisesta tilanteestaan. Muutama juudalainen toimi pikkuvirkamiehenä kruunun paikallishallinnossa, kun taas jotkut elivät

⁴⁶³ Zadok 1979, 58, 62, 66.

⁴⁶⁴ Läänitysviljelijöiden taloudellisesta asemasta kirjoittaa laajemmin Stolper 1985, 104–114, 125–151.

palvelijana tai orjana alisteisessa asemassa isäntäänsä nähden. Kumpikin ryhmä oli pieni, eikä mitään osoita juudalaisten nousseen yhteiskunnallisesti merkittäviin asemiin tai toisaalta joutuneen laajasti orjuutetuiksi. Sosiaalinen nousu babylonialaisessa yhteiskunnassa oli vaikeaa sen suljetun rakenteen vuoksi, sillä keskiportaan virkoja ja liike-elämää hallinnut kaupunkieliitti muodostui maata omistaneiden, vakiintuneiden klaanien jäsenistä.⁴⁶⁵ Laajamittainen orjalaitos olisi ollut taloudellisesti tehoton, ja näin Nippurin alueen läänitysmaatalous järjestettiin puolivapaan väestön varaan: Yhtäältä läänitysmaata ja siihen liittyviä velvoitteita ei ollut mahdollista myydä ulkopuolisille, ja ne periytyivät suvussa isältä pojille. Toisaalta läänitysmaan palvelusvelvoitteineen saattoi vuokrata ulkopuolisille, ja läänitysmaiden haltijat hankkivat omaisuutta ja solmivat sopimuksia vapaiden kansalaisten tavoin. Murašûn arkiston juudalaiset näyttävät kuuluneen pääasiassa tähän puolivapaaseen viljelijäväestöön.

Michael Jursan mukaan läänitysjärjestelmä oli keino siirtolaisten integrointiin osaksi ympäröivää yhteiskuntaa alueilla, jotka olivat jääneet taloudellisessa kehityksessään jälkeen muuta Babyloniaa.⁴⁶⁶ Siirtolaiset koottiin yhteisöiksi, joiden identiteetin hallinto pyrki tietoisesti säilyttämään.⁴⁶⁷ Mikään muu ei voi selittää käytäntöä nimetä *ḥaṭruja* ja paikkakuntia niiden jäsenten syntyperän perusteella, sillä yhden babylonialaisen tai persialaisen identiteetin luomiseen ja siirtolaisten assimilointiin pyrkivälle hallintokoneistolle tällainen politiikka olisi ollut mieletöntä. Murašûn arkiston perusteella juudalaisten integrointi oli varsin onnistunutta, ja heillä oli mahdollisuus toimia aktiivisesti yhteiskunnassa säilyttäen silti samalla oman vahvan kulttuuri-identiteettinsä. Hesekielin kirjassa mainituista juudalaisten vanhimpien neuvostoista ei asiakirjoissa ole kuitenkaan mitään mainintoja.⁴⁶⁸

Juudalaiset viljelivät maitaan ja solmivat sopimuksia perheen ja suvun voimin, eikä juudalaisten keskinäisiä riita-asioita tuotu julkisiin tuomioistuimiin vaan ne selvitettiin ilmeisesti yhteisön sisäisessä oikeudenkäytössä.⁴⁶⁹ Lapsille annettiin niin jahvistisia kuin babylonialaisia nimiä, joista osa sisälsi myös pakanallisia teoforisia elementtejä. Havainto vastaa Esterin ja Esran kirjojen antamaa kuvaa pakkosiirtolaisten parissa vallinneista nimeämiskäytännöistä.

⁴⁶⁵ Zadok 1979, 86–87; Zadok 2002, 62; Zadok 2003, 481–484; Jursa 2010, 56–59, 762–764.

⁴⁶⁶ Jursa 2010, 198–199, 442.

⁴⁶⁷ Eph'al 1978, 87–88.

⁴⁶⁸ Babyloniasta tunnetaan kuitenkin egyptiläissiirtolaisten neuvosto. Eph'al 1983, 110.

⁴⁶⁹ Zadok 1979, 83.

Esimerkkeinä näistä käyvät juudalaiset isät Nanâ-iddina⁴⁷⁰, 'Nanâ antoi', ja Bēl-uballit⁴⁷¹, 'Bēl on pitänyt hengissä', joista kumpikin antoi pojalleen jahvistisen nimen. Elias Bickerman tekee mielenkiintoisen havainnon Murašûn arkiston juudalaisnimistä todetessaan, että jahvististen nimien määrä lisääntyi merkittävästi arkiston toisen sukupolven juudalaisilla ja babylonialaisia nimiä kantaneet isät antoivatkin pojilleen yllättäen juudalaisia nimiä.⁴⁷² Perinteinen uskonnollisuus ei näin näytä kadonneen vähittäisen assimilaation seurauksena, mitä tukee myös Zadokin havainto siitä, ettei yhdessäkään juudalaisten käyttämässä sinetissä ole pakanallista kuva-aineistoa.⁴⁷³

Nippuria ympäröivän maaseudun juudalaiset olivat 400-luvun lopulla integroituneet babylonialaiseen yhteiskuntaan, ja heidät oli asetettu osaksi alueella toiminutta läänitysjärjestelmää. Heidän sosioekonominen asemansa muistutti muun puolivapaan siirtolaisväestön oloja, joita ei voi kutsua orjuudeksi tai pakkotyöksi. Sosiaaliselle nousulle ei kuitenkaan ollut juuri tilaa, ja juudalaiset näyttäisivät kuuluneen pääasiallisesti alempiin yhteiskuntaryhmiin. Ainakin osa siirtolaisista kykeni säilyttämään juudalaisen identiteetin ja yhteisönsä koheesion samalla, kun he osallistuivat tavanomaiseen talous- ja yhteiskuntaelämään.

⁴⁷⁰ BE9, 45.

⁴⁷¹ PBS2/1, 53.

⁴⁷² Bickerman 1986, 313–315.

⁴⁷³ Zadok 2002, 57. Zadok viittaa tässä Linda Bregsteinin Murašûn arkiston sinettejä käsittelevään väitöskirjaan *Seal Use in Fifth Century B.C. Nippur, Iraq. A Study of Seal Selection and Sealing Practices in the Murašû Archive* (University of Pennsylvania, 1993), jota minun ei ollut mahdollista saada käyttööni.

5. Āl-Jāhūdun ja Bīt-Našarin tekstit

5.1. Löytökontekstin ja aineiston esittely

1800–1900-lukujen vaihteen kaivaukset tuottivat Babylonian juudalaisia koskevalle tutkimukselle käänteentekevää aineistoa, jonka vähittäinen julkaiseminen kesti koko seuraavan vuosisadan ja jatkuu yhä. Keskeisimmät tiedot Nebukadnessar II:n ja Murašûn arkistoista oli kuitenkin julkaistu jo vuoteen 1939 mennessä, ja kesti 60 vuotta, ennen kuin kokonaan uusi tekstikokonaisuus alkoi avautua tiedeyhteisön käyttöön. Francis Joannès ja André Lemaire vuonna 1999 julkaisivat artikkelissaan kolme nuolenpäätekstiä Shlomo Moussaieffin yksityiskokoelmasta – niistä ensimmäinen on kauppakirja Āl-Jāhūdun kaupungista, toinen veronmaksukuitti Bīt-Našarista ja kolmas velkakirja Bīt-rē’istā.⁴⁷⁴ Jälkimmäinen asiakirja ei ole tutkimukseni kannalta olennainen, mutta edelliset ovat erittäin kiinnostavia kahdesta syystä. Yhtäältä niissä esiintyvillä henkilöillä on jahvistisia nimiä, ja toisaalta paikannimi Āl-Jāhūdu tarkoittaa Juudan kaupunkia.⁴⁷⁵ Lisätietoa Āl-Jāhūdun alueesta saatiin Kathleen Abrahamin julkaistua kaupungissa laaditun aviosopimuksen⁴⁷⁶ ja perinnönjakokirjan⁴⁷⁷, joista kummassakin mainitaan runsaasti jahvistisia henkilönnimiä.

Āl-Jāhūdun ja Bīt-Našarin alueella laadituista asiakirjoista on kevättalven 2012 mennessä ehditty julkaista vasta nämä neljä tekstiä, joiden lisäksi Laurie E. Pearce on kirjoittanut kaksi julkaisemattomia tekstejä käsittelevää lyhyttä artikkelia.⁴⁷⁸ Julkaisemattomia tekstejä on kaikkiaan hieman yli 200, ja niiden joukossa on velkakirjoja, kuitteja sekä myynti- ja vuokrasopimuksia.⁴⁷⁹ Nuolenpäätekstien kattavan julkaisun on tarkoitus ilmestyä osaltaan Pearcen ja Cornelia Wunsch yhteisteoksessa ja osaltaan Wunsch omassa monografiassa.⁴⁸⁰ Teksteihin viitataan julkaisujen nimien mukaan lyhenteillä

⁴⁷⁴ Joannès & Lemaire 1999. W. G. Lambert on julkaissut ensimmäisen näistä teksteistä uudelleen englanninkielisine käännöksineen ja kommentteineen (Lambert 2007).

⁴⁷⁵ Joannès & Lemaire 1999, 24–25.

⁴⁷⁶ Abraham 2005/2006.

⁴⁷⁷ Abraham 2007.

⁴⁷⁸ Pearce 2006 ja Pearce 2011.

⁴⁷⁹ Tiedot on saatu yksityisesti tohtori Pearcelta ja hänen artikkelistaan (2006, 405).

⁴⁸⁰ Laurie E. Pearce & Cornelia Wunsch: *Into to the Midst of Many Peoples. Judeans and West Semitic Exiles in Mesopotamia*. Cornell University Studies in Assyriology and Sumerology 18. Bethesda: CDL. Valmisteilla.

Cornelia Wunsch: *Judeans by the Waters of Babylon. New Historical Evidence in Sources from Rural Babylonia. Texts from the Schøyen Collection*. Babylonische Archive. Dresden: ISLET. Valmisteilla.

IMMP (*Into the Midst of Many Peoples*) ja JWB (*Judeans by the Waters of Babylon*). IMMP-tekstit ovat peräisin eräästä yksityiskokoelmasta, ja JWB-tekstit Schøyen-kokoelmasta ja muilta yksityiskeräilijöiltä. Pearcen julkaisemat artikkelit käsittelevät pääasiallisesti IMMP-tekstejä, ja vuoden 2012 aikana ilmestyyneen hänen kolmas kokoelmaa tarkasteleva artikkelinsa⁴⁸¹, kun taas JWB-teksteistä saataneen lisätietoa ennen tekstikokoelman julkaisua Wunsch in tulevastakin artikkelista.⁴⁸² Koska tekstien parissa tehtävä tutkimustyö ja julkaisujen valmistelu ovat kesken, on jäljempänä esitettyjä lukuja ja johtopäätöksiä pidettävä vain suuntaa-antavina.⁴⁸³

Toisin kuin Nebukadnessar II:n ja Murašûn arkistojen kohdalla Āl-Jāhūdun ja Bīt-Našarin alueella laadittujen asiakirjojen⁴⁸⁴ löytökonteksti on hämärän peitossa. Taulut kuuluvat useampaan yksityiskokoelmaan, eikä tietoja niiden tiestä keräilijöiden haltuun ole tähän mennessä julkaistu. Epäselvää on vielä sekin, kenen tai minkä instituution hallussa IMMP-tekstit ovat. Näin ollen moni relevantti kysymys jäänee vaille vastaustaan: Onko asiakirjat löydetty muinaisten Āl-Jāhūdun ja Bīt-Našarin kaupunkien alueelta ja missä nämä löytöpaikat sijaitsevat? Ovatko asiakirjat muodostaneet muinaisuudessa yhden tai useamman selvärajaisen asiakirjakokoelman, jotka on nyttemmin kaivettu esiin yhtenäisinä joukkioina? Mikä tekstilöytöjen arkeologinen konteksti on kaiken kaikkiaan? Kuten yksityiskokoelmien ja antiikkimarkkinoilta hankittujen esineiden kohdalla on tavanomaista, ainakin osa vastauksista jäänee ikuisesti hämärän peittoon. Nähdäkseni tämä epätietoisuus ei ole kuitenkaan syy vähätellä AJBN-tekstien arvoa tai olla käyttämättä niitä lähteinä Babylonian juudalaisyhteisöjä koskevassa tutkimuksessa. Edellä kuvatut ongelmat on kuitenkin syytä ottaa vakavasti, sillä ne asettavat omat reunaehdonsa lähdeorientoituneelle historian tutkimukselle.⁴⁸⁵

5.2. Analyysi

Koska tietoa AJBN-teksteistä on tutkimukseni valmistumishetkellä vain rajoitetusti saatavilla, jäävät tämän pääluvun analyysi ja johtopäätökset

Tiedot julkaisuista on saatu yksityisesti Pearcelta ja hänen artikkelistaan (2011, 270, 276–277).

⁴⁸¹ Pearce antoi nämä tiedot ystävällisesti käyttöni keskinäisessä viestinnässämme.

⁴⁸² ”Glimpses on the Lives of Deportees in Rural Babylonia”. A. Berlejung & M. P. Streck (Hrsg.), *Aramaens, Chaldaens and Arabs in Mesopotamia and Palestine*. Leipziger Altorientalische Studien 2. Wunsch s.a.

⁴⁸³ Tieto on saatu yksityisesti Pearcelta.

⁴⁸⁴ Viitataan jatkossa IMMP- ja JWB-teksteihin yhteisnimityksellä Āl-Jāhūdun ja Bīt-Našarin (AJBN-) tekstit.

⁴⁸⁵ Katso Grabbe 2007, 16–18; Lubetski 2007.

väistämättä alustaviksi. Käsittelen seuraavassa kysymystä Āl-Jāhūdun ja Bīt-Našarin kaupunkien sijainnista ja suhteesta muihin siirtolaisyhteisöihin, analysoin neljää jo julkaistua asiakirjaa ja esittelen ohessa lyhyesti niitä yleishavaintoja, joita julkaisua odottavista teksteistä on tässä vaiheessa mahdollista tehdä.

Koska AJBN-tekstien arkeologinen löytökonteksti on arvoitus, ainoa keino sijoittaa Āl-Jāhūdu ja Bīt-Našar kartalle on tarkastella asiakirjojen sisällön ja muun lähdeaineiston antamia vihjeitä. Ensimmäisen teorian Āl-Jāhūdun sijainnista esittivät Joannès ja Lemaire, jotka ajattelevat myöhempien Babylonian juutalaisyhteisöjen eläneen samoilla alueilla kuin Nebukadnessar II:n pakkosiirtämän väestön. Näin Āl-Jāhūdun tienoille olisi myöhemmin voinut kehittyä Nehardean, Pumbeditan tai Suran kaltainen Talmudista tunnettu juutalaisen asutuksen ja oppineisuuden keskus. Toisaalta Joannès ja Lemaire pyrkivät selvittämään Āl-Jāhūdun sijaintia asiakirjan nimistön avulla. Henkilönnimien teoforisina elementteinä esiintyvät jumaluudet Bēl, Anu, Inanna ja auringonjumala Šamašiin liitetty Bunene, joista kolmella viimeisellä oli tärkeä kulttikeskus Etelä-Babyloniassa. Joannès ja Lemaire epäilevät kuitenkin Āl-Jāhūdun eteläistä sijaintia, sillä julkaistun tekstin laatimisajalta ei tunneta juuri lainkaan eteläbabylonialaista lähdeaineistoa. He päätyvätkin ehdottamaan, että Bunenen nimi ohjaisi etsimään Āl-Jāhūdun Šamašin pohjoisen kulttikeskuksen Sipparin läheisyydestä, jonne myös Nehardea sijoitetaan.⁴⁸⁶

Tämä ehdotus ja sen perustelut ovat nähdäkseni varsin heppoiset: Kukin babylonialaisista jumalnimistä esiintyy asiakirjan nimistössä vain kerran, joten pelkkä Bunene-ibnin teoforinen nimi ei voi antaa kovin vahvoja viitteitä tekstin kirjoituspaikasta. Pearce taas huomauttaa, ettei laajempi AJBN-tekstien nimistön tarkastelu ole osoittanut erityisiä syitä sijoittaa Āl-Jāhūdun Sipparin läheisyyteen.⁴⁸⁷ Vaikka Sipparista tunnetaan samalta ajalta muitakin juudalaisnimiä ja kaupungin läheisyyteen kehittyi myöhemmin Nehardean juudalaisyhteisö⁴⁸⁸, Pearce on oikeassa todetessaan, että Babylonian juudalaisilla oli vuosisatoja aikaa levittäytyä uusille asuinseuduille ennen Talmudissa mainittujen yhteisöjen syntyä.⁴⁸⁹

⁴⁸⁶ Joannès & Lemaire 1999, 25–26.

⁴⁸⁷ Pearce 2006, 402–403, nootti 10.

⁴⁸⁸ Joannès & Lemaire 1999, 25–26 ja nootti 51.

⁴⁸⁹ Pearce 2006, 402–403, nootti 10.

Vuoden 2006 artikkelissaan Pearce ei vain tyydy kritisoimaan Joannès'n ja Lemairen teoriaa Āl-Jāhūdun sijainnista, vaan hän ehdottaa kaupungin olleen Babylonin ja sen eteläpuolella sijainneen Borsippan läheisyydessä. Pearce perustelee näkemyksensä kaksivaiheisesti. Ensimmäiseksi, Āl-Jāhūdu ja Bīt-Našar näyttäisivät sijainneen hyvin lähellä toisiaan, sillä kokoelman asiakirjojen mukaan samat henkilöt saattoivat suorittaa tehtäviään kummassakin kaupungissa: Bīt-Našarissa laadituissa asiakirjoissa sovitaan velanmaksusta Āl-Jāhūdussa ja mainitaan Āl-Jāhūdun dēkū-virkamies. Bīt-Našarin Pearce taas sijoittaa Borsippan seudulle, mitä hän perustelee ensisijaisesti AJBN-tekstien ulkopuolisilla lähteillä ja tutkimuksilla.⁴⁹⁰ Uus- ja myöhäisbabylonialaisten tekstien paikannimiä käsittelevässä teoksessaan Ran Zadok arvelee Bīt-Našarin sijaitsevan "ehkäpä" Borsippan läheisyydessä.⁴⁹¹ Caroline Waerzeggersin julkaisemat Inšabtu-nimiseen naiseen liittyvät asiakirjat tukevat tätä käsitystä, sillä tekstit on laadittu usealla paikkakunnalla, joiden joukossa ovat Borsippa ja Bīt-Našar.⁴⁹² Ei ole tarpeen olettaa, että Inšabtu olisi järjestelty henkilökohtaiseen talouteensa liittyviä asioita⁴⁹³ kovin laajalla alueella. Inšabtu kuului borsippalaiseen Naggārūn sukuun⁴⁹⁴, ja tämä sukunimi tavataan myös AJBN-teksteistä samoin kuin joukko teoforisia nimiä, joissa esiintyy erityisesti Borsippaan liitetty jumala Nabū.⁴⁹⁵

Vaikka Pearcen vuonna 2006 esittämä näkemys Āl-Jāhūdun sijainnista Babylonin ja Borsippan seudulla vaikuttaa koherentilta, lisätutkimus AJBN-tekstien parissa on ohjannut hänet uusiin johtopäätöksiin vuonna 2011 julkaistussa artikkelissa. Vaikka Pearcen mukaan asiasta ei vielä olekaan täyttä varmuutta eikä hän esitä perusteita väitteensä tueksi, hän sijoittaa Āl-Jāhūdun nyt Nippurin, Kešin ja Kakaran alueelle.⁴⁹⁶ Jos tämä arvio pitää paikkansa, edellisessä luvussa esitetty näkemys Nippuria ympäröivän maaseudun järjestelmällisestä asuttamisesta siirtolaisväestöllä saa yhä uutta vahvistusta. Pakkosiirtoa seuranneina kahtena

⁴⁹⁰ Pearce 2006, 402–403. Bīt-Našarin nimi esiintyy julkaistuissa teksteissä muodoissa ^{uru}É-na-šar, ^{uru}É-na-áš-ri ja URU šá ^{ma}na-šar. Zadok 1985, 98; Joannès & Lemaire 1999, 28; Waerzeggers 1999/2000, 183–192.

⁴⁹¹ Zadok 1985, 98.

⁴⁹² Waerzeggers 1999/2000, 192.

⁴⁹³ Waerzeggers 1999/2000, 193–198.

⁴⁹⁴ Waerzeggers 1999/2000, 183, 192.

⁴⁹⁵ Pearce 2006, 403–404.

⁴⁹⁶ Pearce 2011, 270.

Borsippan ja Nippurin välinen etäisyys on noin 90 kilometriä, joten ei tunnu mahdottomalta ajatella, että Āl-Jāhūdun ja Bīt-Našarin asukkailla olisi ollut yhteyksiä kumpaankin kaupunkiin. Etäisyys on laskettu käyttäen apuna Zadokin (1985, 70, 242) antamia kaupunkien koordinaatteja ja osoitteesta <http://www.movable-type.co.uk/scripts/latlong.html> löytyvää välimatkojen laskentatyökalua.

vuosisatana Babylonian juudalaisasutus näyttäisi keskittyneen erityisesti vain yhdelle alueelle, jolta tunnetaan lukuisia väestön alkuperän mukaan nimettyjä paikkakuntia ja *ḥaṭruja*. *Āl-Jāḥūdu* on tästä kouriintuntuva esimerkki.

Ensimmäiset maininnat *Āl-Jāḥūdusta* ovat Nebukadnessar II:n 33. (572) ja 38. hallitusvuodelta, jolloin kaupungin nimi on kirjoitettu muodossa URU *šá^{lu}Ia-a-ḥu-du-a-a* 'Juudalaisten kaupunki'.⁴⁹⁷ Nippurin ympäristöstä tunnetaan lukuisia paikkakuntia ja alueita, jotka on nimetty samankaltaisesti: esimerkeistä käykööt ^{uru}É^m *Šur-ra-a-a* 'Tyroslaisten talo' (BE9, 79), ÍD *šá^{lu}Mi-šir-a-a* 'Egyptiläisten kanaali' (BE10, 43) ja ^{uru}É^m *Ma-da-a-a* 'Meedialaisten talo' (BM 79046).⁴⁹⁸ Kaikissa kolmessa tapauksessa nimi on muodostettu lisäämällä paikannimeen akkadin *-a-a*-päätte, joka muuttaa sanan merkityksen tarkoittamaan kyseisen paikan asukkaita tai kansalaisia.⁴⁹⁹ Amel-Mardukin ensimmäisestä hallitusvuodesta (561) lähtien Juudalaisten kaupungin nimi kirjoitetaan kuitenkin muodossa ^{uru}*Ia-a-ḥu-du* 'Juudan kaupunki'.⁵⁰⁰ jolle rinnakkaisesimerkkejä Nippurin alueelta ovat esimerkiksi ^{uru}*Iš-qal-lu-nu* 'Askelon' (EE 111) ja ^{uru}*Ši-da-nu*, 'Sidon'.⁵⁰¹ Lisäksi Nippurin alueelta tunnetaan paikkakuntia, joiden nimi viittaa suoraan asukkaiden taustaan: ^{uru}*Ga-lu-tu* (BE9, 65) ja ^{uru}*Ga-li-ia* (EE 73) ovat perua samasta länsiseemiläisestä juuresta, joka esimerkiksi hepreassa esiintyy muodossa גלג 'paljastaa; mennä pakkosiirtolaisuuteen'. Akkadissa vastaava verbi on *galû*.⁵⁰²

Jo nimensä perusteella *Āl-Jāḥūdu*, Juudan kaupunki, kuului osaksi Nippurin alueen monikulttuurista siirtolaismosaiikkia, jota täplittivät asukkaiden syntyperän mukaan nimetyt kaksoiskaupungit.⁵⁰³ 101 IMMP-tekstin henkilönnimistön tarkastelu vahvistaa entisestään käsitystä väestön juudalaisesta taustasta, sillä *Āl-*

⁴⁹⁷ Pearce 2006, 401–402; Pearce 2011, 270.

⁴⁹⁸ Eph'al 1979, 80–81; Waerzeggers 1999/2000, 185–186, 192 ja nootti 9. Bīt-Madāja lienee sijainnut Bīt-Našarin läheisyydessä, mutta Bīt-Našarin sijaintiin liittyvät samat ongelmat *Āl-Jāḥūdun*.

⁴⁹⁹ Pearce 2006, 401–402.

⁵⁰⁰ Pearce 2006, 401–402; Pearce 2011, 270. ^{uru}*Ia-a-ḥu-du* kirjoitetaan teksteissä lukuisilla eri tavoilla. Katso Pearce 2006, 401 nootti 7.

⁵⁰¹ Eph'al 1979, 80–81; Dandamayev 2004, 142–143. Minun ei ollut mahdollista saada käyttööni asiakirjaa YOS19, 32, jossa Sidonin babylonialaisen kaksoiskaupungin nimi mainitaan. Teksti on julkaistu sarjassa *Yale Oriental Series, Babylonian Texts* 19.

⁵⁰² Koehler & Baumgartner 1958, 182–183; Eph'al 1979, 81; Vanderhooft 1999, 111; CDA 2000, 88.

⁵⁰³ Dandamayev on kirjoittanut babylonialaisesta kaksoiskaupunki-ilmiöstä erinomaisen artikkelin. Katso Dandamayev 2004 kirjallisuusviitteineen.

Jāhūdun kaupungista tunnetaan yli 200 jahvistista nimeä kantanutta henkilöä.⁵⁰⁴ Vaikka luvussa ei ole mukana JWB-tekstien nimistöä, ero Murašûn arkiston 96 juudalaiseen henkilöön on merkittävä.⁵⁰⁵ Āl-Jāhūdun seudulta tunnettujen juudalaisten kokonaismäärä kasvaa entisestään, kun jahvististen nimien lisäksi tarkastellaan myös muuta heprealaisnimistöä ja otetaan mukaan JWB-tekstit sekä Bīt-Našarista ja ympäröiviltä paikkakunnilta tunnetut juudalaiset. Näin ollen kyseessä on ehdottomasti suurin tunnettu juudalaissiirtolaisten asuinalue Babyloniassa, ja siellä laadittujen tekstien julkaisu tarkentanee merkittävästi kuvaamme juudalaisväestön sosioekonomisesta asemasta. Kuitenkin jo tämän tutkimuksen kirjoitusajankohtaan mennessä julkaistut Āl-Jāhūdussa ja Bīt-Našarissa laaditut tekstit tarjoavat mielenkiintoisia näkökulmia siirtolaisten elämään. Esittelen ja analysoin seuraavaksi näiden tekstien sisältöä.

Āl-Jāhūdussa Dareios I:n 24. hallitusvuonna (498) laadittu asiakirja käsittelee kaksivuotiaan sonnivasikan kauppaa.⁵⁰⁶ Myyjänä on Ḥara' Talīmun tytär, ostajana Nēri-Jāma Aḥija-qāmin poika ja takaajana Jāhū-azari Abdu-Jāhūn poika. Ostaja ja takaaja ovat jahvististen nimiensä perusteella juudalaisia, mutta myyjän nimi on länsiseemiläinen tai akkadilainen ja hänen isänsä nimi akkadilainen.⁵⁰⁷ Viidestä todistajasta neljä on kiistatta juudalaisia, kun taas yksi todistaja ja kirjuri ovat nimiensä perusteella babylonialaisia.⁵⁰⁸ Kauppakirja vastaa rakenteeltaan aikansa babylonialaisia käytäntöjä⁵⁰⁹, eikä siinä myytävän sonnivasikan hinta poikkea muista samankaltaisista kaupoista.⁵¹⁰ Tämä ilmiö koskee AJBN-tekstejä laajemminkin⁵¹¹, ja asiakirjakokoelman sisällä on nähtävissä yhtenäisiä juridisia käytäntöjä: viljaa koskevien velkakirjojen korko on kaikissa Āl-Jāhūdun uusbabylonialaisissa teksteissä sama 20 prosenttia.⁵¹²

⁵⁰⁴ Pearce 2011, 271.

⁵⁰⁵ Katso luku 4.2.

⁵⁰⁶ Joannès & Lemaire 1999, 18. Vertaa Lambert 2007, 201–202.

⁵⁰⁷ Joannès & Lemaire 1999, 20; Lambert 2007, 203. Joannès & Lemaire pitävät Ḥara'a mahdollisesti länsiseemiläisenä mutta todennäköisemmin akkadilaisena nimenä, kun taas Lambert pitää sitä selvästi länsiseemiläisenä. Kirjoittajat ovat yhtä mieltä siitä, että nimeä ei tunneta hepreasta.

⁵⁰⁸ Juudalaisia todistajia ovat Jāhū-azari Ṭāb-šalammun poika, Nadabi-Jāma Šaššuduqun (Joannès & Lemaire: Šaduqu) poika, Naḥḥum Jāhū-azarin poika ja Abdu-Jāhū Šamaḥ-Jāman poika. Babylonialainen todistaja on Bunene-ibni Bēl-Kalāmun poika ja kirjuri Anu-aḥḥē-iqīša Ardī-Inannan poika. Joannès & Lemaire 1999, 20–24; Lambert 2007, 203.

⁵⁰⁹ Joannès & Lemaire 1999, 20; Lambert 2007, 203, 205.

⁵¹⁰ Joannès & Lemaire 1999, 19.

⁵¹¹ Pearce 2006, 405.

⁵¹² Pearce 2011, 271. Hopealainojen korko oli Mesopotamiassa perinteisesti 20 % vuodessa, mutta viljalainojen korot määräytyivät toisin. Katso Hudson 2000; Jursa 2010, 490–499.

Toinen Joannès'n ja Lemairen artikkelissa julkaistu teksti dokumentoi edellisen tapaan hyvin tunnettuja babylonialaisia käytäntöjä, ja se antaa lisää viitteitä juudalaissiirtolaisten asemasta Āl-Jāhūdun alueella. Asiakirja on laadittu Bīt-Našarissa Kyyroksen seitsemäntenä hallitusvuonna.

Kuva 5. Verokuitti. Joannès & Lemaire 1999, 34, asiakirja 2.

Joannès & Lemaire 1999, asiakirja 2.⁵¹³

¹ 5 GÍN KÙ.BABBAR ^mAb-da-ia-hu-ú ² A-šú šá ^mBa-rak-ka-ia-ma LÚ de-ku-ú ina ŠU^{II 3 f} Bu-na-ni-i-ti DAM šá ^mŠEŠ-ia-qar ⁴ [a-n]a muḫ-ḫi ^mŠEŠ-ia-qar ⁵ [LÚ] EN.NAM a-ki-i il-ki ⁶ [šá ^mŠE]Š-ia-qar ma-ḫir

⁷ ʾLÚ mu'-kin-nu ^mA-di-ri-ia-qa-[am?] ⁸ [A-šú šá ^m]Ḫa-ri-im ^mBa-ni-a ⁹ [A-šú šá ^m]Nu-ba-a ¹⁰ [^m]Na-na-a-KAM A-šú šá ^{md}NA.ŠUR ¹¹ u LÚ

⁵¹³ Translitteraatio on artikkelista Joannès & Lemaire 1999, 27–28. Käännös on omani, ja sen laatimisessa on käytetty apuna Joannès'n & Lemairen käännöstä (1999, 28).

UMBISAG ^mIR.^dGU.LA^{514 12} A-šú šá ^{md}NÀ.MU.GIN A ^mLÚ.^dBE¹³ URU
 šá ^mNa-šar ITI KIN U₄ 5.KAM¹⁴ MU 7.KAM ^mKur-raš LUGAL E^{ki 15}
 LUGAL KUR.KUR.MEŠ

Abda-Jāhū Barak-Jāman poika, *dēkû*-virkamies, on saanut Būnanītulta Aḥiqarin vaimolta viisi sekeliä hopeaa, [ku]vernööri [Aḥ]iqari[n] *ilku*-veron tämän puolesta.

Todistajat: Adiri-jaq[am] Hārimi[n poika], Bānija Nubaia[n poika], Nanā-ēriš Nabû-ēṭirin poika ja kirjuri Arad-Gula Nabû-šum-ukīnin poika Amēl-Ean jälkeläinen. Našarin kaupungissa elul-kuun viidentenä päivänä Kyyroksen, Babylonin kuninkaan (ja) maiden kuninkaan, seitsemäntenä vuonna.

Nimensä puolesta ainoa juudalainen tässä dokumentissa on *dēkû*-virkamies Abda-Jāhū, joka huolehti *ilku*-veron keräämisestä valtiolle; Pearcen mukaan hän toimi samoissa tehtävissä myös Āl-Jāhūdussa.⁵¹⁵ Asiakirjan yläreunassa on aakkoskirjoitusta sisältävä sinetinjälki, johon kuuluu kaksi riviä tekstiä. Alempi tekstirivi on säilynyt varsin hyvin, ja siltä on luettavissa kirjaimet BR ja patronyymi (S/Q)YL'. Se ei vastaa yhtäkään nuolenpäätekstissä mainittua henkilönnimeä, joten Joannès ja Lemaire päättelevät käytössä olleen lainasinetin tai kaksoisnimen. Sinetinäljen asiakirjaan lienee jättänyt *dēkû* Abda-Jāhū.⁵¹⁶

Ilku oli läänitysmaihien liittyvä palvelusvelvoite, jonka korvaaminen hopeamaksulla oli tavanomaista myös Murašūn arkiston asiakirjoissa.⁵¹⁷ *Dēkût*, joiden nimi tarkoittaa kutsujaa tai kerääjää, huolehtivat virkamiehinä näiden palvelusvelvoitteiden toimeenpanosta tai hopeaverojen maksusta.⁵¹⁸ AJBN-teksteissä esiintyy Abda-Jāhūn lisäksi ainakin kaksi muuta juudalaista *dēkû*a, Jāhū-ēṭir ja Jāma-izzrī, jonka virkapaikka oli Āl-Jāhūdussa.⁵¹⁹ Myös *ilku*-veron maksaja kuvernööri Aḥiqar (^mŠEŠ-ia-qar [LÚ] EN.NAM) on mielenkiintoinen henkilö, jonka aramealainen nimi on hyvin tunnettu kaunokirjallisesta Aḥiqarin tarinasta ja samaa nimeä kantavista sananlaskuista.⁵²⁰ Miehen virkanimike *bēl pīḥati* tarkoittaa tavallisimmin kuvernööriä, korkeaa virkamiestä, jonka vastuualueena oli kokonainen maakunta. Tällä kertaa ympäröivä tekstikonteksti ei mahdollista moista tulkintaa, ja sanan tiedetään tarkoittavaan toisinaan alempia

⁵¹⁴ Pitäisi olla ^mIR-^dGu-la. Kyseessä lienee painovirhe.

⁵¹⁵ Pearce 2011, 273.

⁵¹⁶ Joannès & Lemaire 1999, 28, 30.

⁵¹⁷ Stolper 1985, 25; van Driel 2002, 254–256.

⁵¹⁸ CAD D, 123–129; Stolper 1985, 83; van Driel 2002, 256.

⁵¹⁹ Pearce 2011, 273.

⁵²⁰ Joannès & Lemaire 1999, 29.

virkamiehiä.⁵²¹ Aḥiqar esiintyy myös muissa AJBN-teksteissä, joissa hän kerää ja tilittää dēkûille Bīt-Našarin asukkaiden veroja, joten hänen hallinnollinen vastuualueensa lienee rajoittunut tälle paikkakunnalle.⁵²²

Edellä käsitellyn asiakirjan ohella muut AJBN-tekstit tukevat käsitystä siitä, että Āl-Jāḥūdun ja Bīt-Našarin paikkakunnilla asuneet juudalaiset kuuluivat samankaltaiseen läänityslaitokseen, jonka piirissä Murašûn juudalaiset elivät. Nebukadnessar II:n aikaisen tekstin mukaan juudalainen piti hallussaan jousimaata, johon viitataan harvinaisella termillä *bīt azanni* 'nuoliviinimaa'.⁵²³ Tämän lisäksi teksteissä esiintyvät sanat *šušānû* ja *šušānê ša*^{lu} *Jāḥūdāia* 'juudalaisten šušānû' – nämä puolivapaat henkilöt liittyvät usein läänitysmaatalouteen ja esiintyvät toistuvasti Murašûn arkistossa. Ḥaṭru-järjestelmän piiristä tuttu virkanimike on myös *šanû*, jonka haltija avusti *šaknuu* tämän hallintotehtävissä.⁵²⁴ Kuten Murašûn arkistossa, AJBN-teksteissäkään ei mainita juudalaisten ḥaṭrua, vaikka muun tekstievidenssin perusteella pidän sen olemassaoloa Pearcen tapaan varsin mahdollisena.⁵²⁵

Kaksi muuta julkaistua Āl-Jāḥūdu-tekstiä ovat kauppakirjojen ja verokuittien sijaan perhe- ja perintöoikeuden asiakirjoja, jotka näin poikkeavat kaikkien edellä esiteltyjen juudalaistekstien sisällöstä. Kathleen Abrahamin julkaisemat perinnönjakokirja ja aviosopimus vastaavat muodoltaan laadinta-aikansa oikeudellisia käytäntöjä, mutta niiden tekstisisällössä on piirteitä, jotka antavat tärkeitä vastauksia juudalaisten sosiaalista asemaa koskeviin kysymyksiin. Käsittelen ensimmäiseksi Dareios I:n 18. hallitusvuonna laadittua perinnönjakokirjaa, jota täydentää sen julkaisematon kaksoiskappale IMMP 45.⁵²⁶

⁵²¹ CAD P, 360–369; Joannès & Lemaire 1999, 30.

⁵²² Joannès & Lemaire 1999, 30; Pearce 2011, 273.

⁵²³ Pearce 2011, 271. Termistä *bīt azanni* kirjoittaa laajemmin van Driel 2002, 240, 244–245. Jousimaita tunnetaan AJBN-teksteistä muitakin: katso Pearce 2006, 406–407.

⁵²⁴ Stolper 1985, 79–83; Pearce 2011, 272–273.

⁵²⁵ Pearce 2011, 271–274. Pearce tosin pitää *ḥaṭrun* olemassaoloa pikemminkin varmana tai todennäköisenä kuin mahdollisena. Katso Pearce 2006, 405–406.

⁵²⁶ Abraham 2007; Pearce 2011, 274.

Abraham 2007⁵²⁷

(Etupuoli) ¹ [^{lu} *a-me-lu*]- *tú* ^{HA.LA É AD} *šá* ^m *Ni-ir* ^{-I} *[a-a-ma]* ² [*ù*] ^{md} *Ia-*
hu-ú-az-za DUMU.MEŠ *šá* ^m *ŠEŠ* ^{-[iá]} *-qa* ^{-[am-ma]} ³ ^m *Ha-ag* ^{-ga-a}
^{md} *Ia-hu-ú-iz-zi-ri* ^ù ⁴ ^{md} *Ia-hu-ú-šu-ú* DUMU.MEŠ *šá* ^m *ŠEŠ-iá-qa* ^{-am} ⁻
⁵ *[ma]* ^{it-ti} *a-ha-meš* ^{i-zu-zu} ^{fd} *Na-na-a* ^{-[x-x-x(-x)]} ⁶ ^{HA.LA} *šá* ^m *Né-er-Ia-*
a-ma ^u ^{md} *Ia-hu-ú-az-za* ⁷ ^[m] *Šá-ḥi-du* ^{-d} *Ia-hu-ú* ^{lu} ^{IR} ^ù ⁸ ^{dan} ^{-[nu-tu₄]}
^{HA} ^{-[LA]} ⁸ *[šá]* ^m *Ha* ^{-ag} ^{-ga-a} ^{md} *Ia-hu-ú-iz-zi-r* ^[i] ^ù ⁹ ^[m] ^d *Ia-hu* ^{-ú-šu-ú}
^{ú-di} ¹ ^{-e} ^É ^[(x x x (x))] ¹⁰ ^[x] ^{x x} ^{i-na} ^{ka} ^{-[...]}

(Alareuna) ¹¹ ^{x x} ^x ^{ZU} ^x ^[...] ¹² *šá* ^m *ŠEŠ-iá* ^{-qa} ^{-[am-ma x x x (x)]}
^{HA.LA} ^{-šú} ^{-nu}

⁵²⁷ Translitteraatio on artikkelista Abraham 2007, 206–207. Käännös on omani, ja sen laatimisessa on käytetty apuna Abrahamin käännöstä (2007, 207–208).

(Kääntöpuoli) ¹³ *ma-la* [...] ¹⁴ *ni-is ʿ-ih* [šá ina muḫ-ḫi ^mŠEŠ-ia-qa-am-ma AD-šú-nu] ¹⁵ *il-la-aʿ i[t-ti ...]*

¹⁶ ^l[^ú*mu-kin-nu*] ^{md}AG- NUMUN₃ [...] A-šú šá NN_a] ¹⁷ ^mIR/MU-^dAG A-šú šá ^{md}30^ʿ [...] PN₃] ¹⁸ [A-^ʿšú šá ^{md}r AG^ʿ2-MU-MU ^mQa-^ʿda-x^ʿ [...] A-šú šá NN_b] ¹⁹ ^mKa-[ak]-ka A-šú šá ^mIa [...] ²⁰ [^mBa^ʿ-[ri-k]i-Ia-a-ma A-šú šá ^mx-x^ʿ-a-ma ²¹ [^mx-x-x]-^ʿa^ʿ-ma A-šú šá ^{md}r Ia^ʿ-ḫu-ú-^ʿNUMUN-BA^ʿ2^ʿ [NN₈] ²² [A-šú šá NN_c NN₉ A-šú šá ^mŠi-l[i-i]m-a-[ma] ²³ [...]

(Yläreuna) ²⁴ [...] ²⁵ [... ^mD]a-ri-ia-a-m[uš LUGAL E^{ki}] ²⁶ [...] ^ʿKUR.KUR^ʿ

(Vasen reuna) ²⁷ ^ʿ1-en-na^ʿ-[x x (x)] TI-[ú] ²⁸ [...]

(Etupuoli) [Orjat], Nēri-[Jāman] [ja] Jāḫū-azzan Aḫi[ja]-qāmin poikien (sekä) Ḥaggān, Jāḫū-izzrīn ja Jāḫū-šūn Aḫija-qā[mi]n poikien osuuden isän huoneesta he jakavat yhdessä. Nanâ... on Nēri-Jāman ja Jāḫū-azzan osuus. Orja Šaḫīd-Jāḫū ja kahdeksan sam[miota] ovat Ḥaggān, Jāḫū-izzrī[n] [ja] Jāḫū-šūn o[suus]. Koti-irtaimisto...

(Alareuna) ... Aḫija-qā[mi]n ... heidän osuutensa

(Kääntöpuoli) kokonaan... Maksut, [jotka koskevat Aḫija-qāmia heidän isäänsä,] (he maksavat yhdessä⁵²⁸).

[Todistajat]: Nabû-zēr [...] [NN_a:n poika], Arad/Iddin-Nabû Šîn [...] :n poika, [NN₃] Nabû-šum-iddinin [poika], Qāda [...] [NN_b:n poika], K[ak]ā Ja [...] :n poika..., Ba[rīk]-Jāma [...] āman poika, [...] āma Jāḫū-zēr-iqīšan poika, [NN₈] [NN_c:n poika, NN₉] Šill[e]m-Jā[man] [poika]⁵²⁹...

(Yläreuna) ...[D]arei[oksen] [Babylonin kuninkaan], maiden...

(Vasen reuna) (Jokainen) on otta[nut] yhden (kopion asiakirjasta)...

Äl-Jāḫūdusta kotoisin oleva Aḫija-qāmin perhe on tuttu jo yllä esitellystä kauppakirjasta, jossa perheen poika Nēri-Jāma ostaa sonnivasikan Ḥaraʿlta.⁵³⁰ Nēri-Jāman ohella kaikilla muillakin pojilla on jahvistinen tai muu heprealainen nimi, joten perhe on isänsä yleislänsiseemiläisestä nimestä⁵³¹ huolimatta ilmiselvästi juudalainen. Nēri-Jāma ja Jāḫū-azza lienevät Aḫija-qāmin ensimmäisen vaimon ja Ḥaggā, Jāḫū-izzrī ja Jāḫū-šū toisen vaimon poikia, mikä

⁵²⁸ Tekstin kaksoiskappale viittaa tähän lukutapaan: Abraham 2007, 207, 209.

⁵²⁹ Tekstin kaksoiskappale täydentää todistajaluetteloa seuraavasti: Ḥanan-Jāma Jāḫū-zēr-iqīšan poika, Nidintu Nanâ-iddinin poika, Zakar-Jāma Šillem-Jāman poika. Abraham 2007, 210, nootti 10.

⁵³⁰ Jollei kyseessä ole tilanne, jossa samoihin aikoihin samalla paikkakunnalla kaksi kaimaa antaa pojilleen samat nimet. Myös Abraham (2007, 206) uskoo kyseessä olevan saman Nēri-Jāman kummassakin asiakirjassa.

⁵³¹ Joannès & Lemaire 1999, 21; Abraham 2007, 214.

selittäisi tarpeen esittää heidän nimensä kahtena erillisenä luettelona: Abrahamin mukaan miehen ensimmäisen aviovaimon pojat olivat uusbabylonialaisessa oikeuskäytännössä erityisasemassa velipuoliinsa nähden. Tekstin hajanaisuuden takia on kuitenkin vaikeaa sanoa mitään varmaa perintöosuuksien mahdollisista eroista tai edes tarkkaa arviota jaettavan omaisuuden koosta.⁵³² Paikoin varsin huonokuntoisesta asiakirjasta selviää se, että ensimmäisen vaimon pojat saavat perintöosakseen orjattaren ja toisen vaimon pojat miesorjan ja ilmeisesti kahdeksan säilytysastiaa. Muutaman pahoin vahingoittuneen rivin sisältö jää arvailujen varaan. Abrahamin mukaan juudalaisperheen taloudellinen asema ei asiakirjan perusteella ollut kovin hyvä, mutta Bob Becking huomauttaa, että orjia omistanut ja perinnönjakokirjan laatinut perhe ei voinut kuulua asuinpaikkakuntansa huono-osaisimpien joukkoon.⁵³³

Asiakirjan todistajaluettelossa on niin babylonialaisia kuin juudalaisia nimiä, mikä näyttäisi jälleen osoittavan, että siirtolaisten kanssakäyminen ympäröivän yhteiskunnan kanssa oli arkista ja luontevaa. Tämän puolesta puhuu myös perinnönjakokirjan muoto, joka noudattaa laadinta-aikansa juridisia käytäntöjä.⁵³⁴ ”Maksut, jotka koskevat Aḥija-qāmia heidän isäänsä, he maksavat yhdessä” on esimerkiksi yleinen ehto vastaavissa sopimuksissa, eikä se viittaa erityisellä tavalla Aḥija-qāmin taloudelliseen asemaan.⁵³⁵ Perheen orjia käsittelevät tekstirivit ovat Babylonian juudalaisia koskevien asiakirjojen joukossa kuitenkin hyvin poikkeavat, sillä toinen orjista on nimensä perusteella juudalainen. Šaḥīd-Jāḥū on yksiselitteisesti jahvistinen nimi⁵³⁶, jonka teoforinen jälkiosa tosin on kirjoitettu poikkeuksellisesti muodossa -^dia-ḥu-ú.⁵³⁷ Jos kyseessä ei ole tapaus, jossa perheen vierasmaalaiselle orjalle on annettu juudalainen nimi, Šaḥīd-Jāḥū on harvinainen esimerkki Babyloniassa orjan asemaan joutuneesta juudalaisesta.⁵³⁸ Tilanteen tekee entisestä mielenkiintoisemmaksi se, että hän palvelee juudalaisperhettä eikä babylonialaista kantaväestöä. Tämä havainto antaa viitteitä siitä, että myös juudalaissiirtolaisten välillä ilmeni sosiaalista eriarvoisuutta, vaikka isäntä ja orja kuuluivat kumpikin alempiin yhteiskuntaluokkiin.

⁵³² Abraham 2007, 210–211.

⁵³³ Abraham 2007, 211; Becking 2009, 188.

⁵³⁴ Pearce 2011, 274.

⁵³⁵ Abraham 2007, 211, nootti 15.

⁵³⁶ Abraham 2007, 212.

⁵³⁷ Jahvistisen elementin kirjoitustapaa nuolenpääteksteissä on käsitelty laajemmin luvussa 1.2.

⁵³⁸ Abraham 2007, 212.

Neljäs tähän mennessä julkaistuista AJBN-teksteistä on *Āl-Jāhūdussa* Kyyroksen viidentenä hallitusvuonna laadittu aviosopimus⁵³⁹, jonka osapuolina ovat ilmeisen vähävarainen länsiseemiläistaustainen morsian Nanâ-kānat ja babylonialainen tai siirtolaistaustainen sulhanen Nabû-bān-aḥi. Sulhasen isällä, morsiamen äidinisällä ja asiakirjan ensimmäisellä todistajalla on tunnistettavasti babylonialainen nimi, mutta kaikki muut asiakirjan nimet ovat länsiseemiläisiä tai taustaltaan epäselviä. Aviosopimuksessa ei mainita Nanâ-kānatin isän nimeä, ja hänen äitinsä Dibbîn nimen etymologiaa ei tunneta, mutta hänen veljensä Mešallamin nimi on aramealainen. Vaikka varsinaisessa sopimustekstissä ei esiinny juudalaisia nimiä, asiakirjan kahdeksasta todistajasta kuudella on jahvistinen nimi.⁵⁴⁰

Mikään ei osoita Nanâ-kānatin olleen juudalainen, mutta sekä morsiamen että hänen veljensä nimet, asiakirjan laadintapaikka ja todistajalistan monet juudalaiset viittavat Nanâ-kānatin suvun siirtolaistaustaan.⁵⁴¹ Tästä huolimatta asiakirja vastaa jälleen kerran pääpiirteissään uusbabylonialaisen aviosopimuksen vakiintuneita muotoja, vaikka jotkin sopimuksen ehdoista ovat poikkeuksellisia ja joissakin sen yksityiskohdissa käytetään harvinaisia tai vanhentuneita ilmauksia.⁵⁴² Tärkeä rinnakkaisteksti Nanâ-kānatin aviosopimukselle on Sipparissa 500- tai 400-luvulla laadittu asiakirja, jossa babylonialainen mies ottaa juudalaisen Kaššan Amušen tyttären vaimokseen. Sopimusta todistaa kaksi Kaššan veljeä ja neljä juudalaista kuninkaan kauppiasta (^{lú}DAM.GÀR šá LUGAL).⁵⁴³ Kumpikin sopimuksista alkaa tavanomaisella dialogilla, jossa sulhanen pyytää morsianta vaimokseen ja morsiamen sukulaiset vastaavat pyyntöön myöntävästi. Nanâ-kānatin ja Kaššan isät on ilmeisesti kuolleet, sillä edellisen luovuttaa avioliittoon äiti⁵⁴⁴ ja jälkimmäisen äiti ja veli. Tämän jälkeen seuraavat avioeroa ja morsiamen uskottomuutta koskevat sopimusehdot, jotka noudattavat pääpiirteissään vakiintunutta kaavaa. Uskoton morsian ”tapettakoon (rauta-)tikarilla”, mutta avioeron sattuessa miehen tulee antaa puolisolleen kuusi

⁵³⁹ Abraham 2005/2006.

⁵⁴⁰ Abraham 2005/2006, 201, 212–217.

⁵⁴¹ Zadok 2002, 60–61; Abraham 2005/2006, 206.

⁵⁴² Abraham 2005/2006, 202. Martha T. Roth tarkastelee monografiassaan laajasti uusbabylonialaisten aviosopimusten sisältöä ja merkitystä (1989, 1–28).

⁵⁴³ BMA 26: Roth 1989, 92–95. Zadok (2002, 29) luettelee asiakirjan juudalaiset. Amuše, Hoosea, kuuluu heprealaiseen nimitykseen, vaikka miehen transjordanialainen alkuperä on myös mahdollinen. (Zadok 1979, 26; Zadok 2002, 18, 58).

⁵⁴⁴ Nanâ-kānatin veli Mešallam mainitaan asiakirjan muusta tekstistä erillään taulun vasemmalla reunalla. On epäselvää, miksi näin on toimittu. Abraham 2005/2006, 202.

minaa hopeaa. Toisaalta Nanâ-kānatin aviosopimuksessa ei poikkeuksellisesti mainita avioeron syyksi toisen vaimon ottamista, ja sulhasen tulee vanhahtavan oikeuskäytännön mukaisesti sitoa hopea morsiamen vaatteiden helmaan.⁵⁴⁵

Kaikkein ilmeisin ero kahden aviosopimuksen välillä liittyy myötäjäisiin ja morsiamen perheelle suoritettavaan korvaukseen. Sulhaselle tai tämän isälle maksettavat myötäjäiset ovat keskeinen osa uusbabylonialaisia aviosopimuksia, ja Martha T. Rothin mukaan niistä sopiminen lienee ollut keskeisin syy avioliittoa koskevien asiakirjojen laadintaan.⁵⁴⁶ Kaššan perhe maksaakin sulhaselle vaatimattomat myötäjäiset, joihin kuuluu kultaa, koruja, huonekaluja ja astioita. Sitä vastoin Nanâ-kānatin aviosopimuksessa myötäjäisiä ei mainita lainkaan, vaan sulhanen sitoutuu antamaan morsiamen äidille viiden sekelin arvoisen kankaan. Tapa kankaan lahjoittamisesta sopimuksen yhteydessä tunnetaan Babyloniasta, ja Abraham arvelee, että Nanâ-kānatin aviosopimuksessa kangas oli tarkoitettu todellisuudessa lahjaksi tulevalle vaimolle tai hyvittämään leskiäidin menetystä tilanteessa, jossa tytär ei ollut enää hänen taloudellisenä turvanaan.⁵⁴⁷ Rothin mukaan on myös muutamia aviosopimuksia, joissa sulhasen perhe näyttäisi suorittavan morsiusmaksun naisen perheelle.⁵⁴⁸ Olipa kangas morsiusmaksu tai ei, taloudellisesti avioliitto ei vaikuta kovin kannattavalta sulhasen tai turvatulta morsiamen näkökulmasta. Molemmat sopimustekstit päättyvät Mardukin, Zarpānītun ja Nabūn nimiin vannotuille kirouksille sopimuksen rikkojaa kohtaan, ja asiakirjojen lopussa ovat tavanomaiset todistajalistat.⁵⁴⁹ Nanâ-kānatin aviosopimuksen erityispiirteisiin kuuluu kuitenkin se, että kirouslistaan on yhdistetty babylonialaisjumalten jälkeen poikkeavalla tavalla kuningas Kyyroksen nimi.⁵⁵⁰

Aviosopimusten muoto ja sisältö osoittavat juudalaisten tai länsiseemiläisten siirtolaisten tunteneen ympäröivän yhteiskunnan juridiset normit ja ilmaisut, joita he käyttivät myös laatiessaan perheoikeuden asiakirjoja.⁵⁵¹ Molemmat avioliitot solmittiin babylonialaisia nimiä käyttäneiden perheiden kanssa⁵⁵², ja ne

⁵⁴⁵ Roth 1989, 3–7, 12–15; Abraham 2005/2006, 202–203.

⁵⁴⁶ Roth 1989, 7–9, 26–28.

⁵⁴⁷ Abraham 2005/2006, 203–205.

⁵⁴⁸ Roth 1989, 11–12.

⁵⁴⁹ Roth 1989, 19–23.

⁵⁵⁰ Abraham 2005/2006, 205–206.

⁵⁵¹ Roth 1989, 1–23; Abraham 2005/2006, 202, 206.

⁵⁵² Kaššan aviomies Gūzanu Kiribtun poika Ararrun jälkeläinen kuuluu sukunimestään päätellen hyvin todennäköisesti babylonialaiseen kaupunkiväestöön. Abraham 2005/2006, 208. Koska

vahvistettiin vetoamalla paikallisiin jumaliin. Sipparissa elänyt Kaššan perhe näyttäisi kuitenkin olleen hieman varakkaampi ja integroituneen tiiviimmin babylonialaiseen yhteiskuntaan, sillä aviosopimukseen kuuluu tavanomainen pykälä myötäjäisten maksamisesta⁵⁵³, eikä se sisällä harvinaisia tai vanhahtavia sopimusehtoja. Nanâ-kānatin aviosopimuksessa on taas avioeroon ja morsiusmaksuun liittyviä erikoisuuksia, ja kirousosio päättyy uusbabylonialaisissa asiakirjoissa poikkeukselliseen muotoiluun. Vaikka kulttuurinen integraatio olikin pitkällä, jotkin vanhat ja kantaväestön keskuudesta kadonneet oikeuskäytännöt näyttäisivät säilyneet siirtolaisyhteisöissä. Ennen kaikkea vaikuttaa siltä, että Nanâ-kānat ja Kašša olivat varsin vähävaraisten perheiden tyttäriä, joka joutuivat solmimaan avioliiton ilman riittävien myötäjäisten antamaa taloudellista turvaa.⁵⁵⁴ Vaimon oikeudet erotilanteessa turvattiin sopimalla hyvin suuren erorahan maksusta, kun taas aviomiehen oikeudet sukunsa jatkamiseen turvattiin sopimalla vaimon surmaamisesta uskottomuustapauksessa. Ehto aviorikoksen tehneen vaimon surmaamisesta rautatikarilla näyttäisi liittyvän juuri varattomien morsianten aviosopimukseen.⁵⁵⁵

5.3. Johtopäätökset

Āl-Jāhūdun väestö näyttäisi Murašūn arkiston juudalaisten tavoin eläneen Nippuria ympäröivällä maaseudulla, mikä vahvistaa entisestään käsitystä alueen asemasta Babylonian deportaatiopolitiikassa. Kuten monet muut itäisen Välimeren rannikoilta tuodut siirtolaiset, myös osa juudalaisista asutettiin heidän entisen pääkaupunkinsa mukaan nimetylle paikkakunnalle.⁵⁵⁶ Tämä ei jää epäselväksi, kun tarkastellaan paitsi hyvin tunnettua kaksoiskaupunki-ilmiötä myös Āl-Jāhūdussa asuneiden juudalaisten poikkeuksellisen suurta määrää. AJBN-tekstien valossa näyttää siltä, että kaupunki ei jäänyt alueen ainoaksi juudalaisia koonneeksi hallintorakenteeksi, sillä juudalaisten ḥaṭrun olemassaolosta on monia vakuuttavia viitteitä. Teksteissä esiintyvät šušānūt, dēkūt ja šanū ovat babylonialais-persialaiseen läänityslaitokseen liittyviä ihmisryhmiä

siirtolaisten tiedetään omaksuneen babylonialaisia nimiä, Nanâ-kānatin sulhasen Nabû-bān-aḥin taustasta on vaikea sanoa mitään varmaa.

⁵⁵³ Myötäjäiset ovat kuitenkin vaatimattomat. Abraham 2005/2006, 208.

⁵⁵⁴ Abraham 2005/2006, 202, 206, 208. Zadok näkee Kaššan aseman toisin (2002, 59).

⁵⁵⁵ Wunsch 2003, 6–7.

⁵⁵⁶ Huomaa, että Babylonialaisessa kronikassa Jerusalemiä kutsutaan nimellä *āl Ia-a-ḥu-du*, 'Juudan kaupunki'. Grayson 1975, 102. Katso myös Joannès & Lemaire 1999, 24 ja tutkimukseni luku 2.1.

tai virkamiehiä, ja asiakirjat osoittavat juudalaisten pitäneen hallussaan jousimaita. Tämän lisäksi Murašûn arkistosta tunnetaan hyvin tapa nimetä ḥaṭruja niiden jäsenten kotialueen mukaan. Vaikka erityistä juudalaisten ḥaṭrua ei lopulta olisikaan ollut olemassa, siirtolaisväestön kuuluminen kruunun läänitysmaatalouden piiriin on lähdeaineiston valossa ilmeistä.

AJBN-tekstit näyttäisivät tarjoavan Murašûn arkiston tavoin tietoa pääasiassa juudalaisen maaseutuväestön elämästä, eikä kaupungeissa eläneistä käsityöläisistä tai kauppiaista saada vielääkään kattavaa tietoa. Edellä esitelty AJBN-teksteihin kuulumaton aviosopimus Sipparista kuitenkin osoittaa, että juudalaisia asui Babylonian kaupungeissa ja jotkut heistä toimivat kuninkaallisina kauppiaina. Ilahduttavasti kaikki Āl-Jāḥūdun tienoilla laaditut asiakirjat eivät ole vain verokuitteja tai velkakirjoja, vaan myös juudalaisten sosiaalisesta asemasta on mahdollista saada tärkeitä lisätietoja Kathleen Abrahamin julkaisemista aviosopimuksesta ja perinnönjakokirjasta. Nämä dokumentit osoittavat muiden AJBN-tekstien tavoin juudalaissiirtolaisten tunteneen babylonialaisen yhteiskunnan oikeuskäytännöt ja noudattaneen vakiintuneita juridisia muotoja sopimuksia laatiessaan. Asiakirjojen perusteella juudalaiset eivät olleet missään tapauksessa varakkaita, mutta ei ole syytä olettaa heidän eläneen erityisessä köyhyyydessäkään. Juudalaisten sosioekonomista asemaa koskevat johtopäätökset ovat samanlaiset kuin Murašûn arkistoa käsitellessä luvussa: Juudalaiset olivat pääasiassa puolivapaita maanviljelijöitä, joiden taloudellinen tilanne mahdollisti ihmisarvoisen elämän muiden siirtolaisryhmien keskuudessa.

Kysymys juudalaisten integroitumisesta babylonialaiseen yhteiskuntaan on monitahoinen. Yhtäältä jahvististen nimien käyttö ja niiden antaminen seuraaville sukupolville⁵⁵⁷ kertovat yhteisön identiteetin säilyneen vieraiden kulttuurivaikutteiden keskellä. Toisaalta juudalaiset olivat omaksuneet babylonialaiset oikeuskäytännöt, toimivat läänityslaitoksen pikkuvirkamiehinä ja harjoittivat muutoinkin tavanomaista kanssakäymistä ympäröivän yhteiskunnan kanssa. Sipparissa laadittu aviosopimus jopa osoittaa, että seka-avioliittoa solmittiin syntyperäisten babylonialaisten kanssa ja sopimuksen rikkojaa vastaan voitiin kirotta vieraiden jumalien nimessä. Kyse näyttäisikin olleen pitkälle edenneestä integraatiosta, joka salli juudalaisten säilyttää identiteettinsä mutta samalla osallisti heitä mukaan yhteiskuntaelämään.

⁵⁵⁷ Babylonialaiset ja länsiseemiläiset nimeämiskäytännöt periytyivät varsin hyvin suvuissa. Katso Pearce 2006, 405.

6. Johtopäätökset

Kuningas Nebukadnessar II siirrätti 500-luvun alussa Juudasta Babyloniaan joukon väestöä, jonka jäseniä ja jälkeläisiä on mahdollista tunnistaa myöhemmistä asiakirjalähteistä. Analysoin edellä kolme 500–400-lukujen babylonialaista savitaulukokoelmaa, joista kaikista käy ilmi juudalaisen väestön läsnäolo tekstien kirjoitusalueella. Kokoan nyt yhteen tutkimukseni tulokset ja hahmottelen sitä, mikä juudalaisten sosioekonominen asema oli ja miten heihin kohdistuneet toimet kuvaavat Babylonian deportaatiopolitiikkaa laajemmin. Lähdeaineiston perusteella on ilmeistä, että juudalaissiirtolaisia asui niin kaupungeissa kuin maaseudulla, mutta koska savitauluja on säästynyt nykyaikaan vain sattumanvaraisesti, juudalainen kaupunkiväestö saattaa olla materiaalisia aliedustettuna. Tässä tutkielmassa analysoitujen tekstien perusteella juudalaiset jakautuvat asuinpaikkansa perusteella kahteen sosioekonomiseen pääryhmään, Babylonin hovilta elatuksensa saaneisiin kuninkaallisiin ja ammattimiehiin sekä kruunun läänitysmaita Nippurin ympäristössä viljelleeseen puolivapaaseen väestöön.

Nebukadnessar II harjoitti muinaisen Lähi-idän tavanomaista valtopolitiikkaa pitämällä kuningas Jojakinia ja hänen poikiaan panttivankeina Babylonin hovissa ja pyrki näin estämään kapinan ja levottomuuksien syntymistä Juudassa. Palatsiarkiston öljyannoslistojen mukaan hovissa asui myös muiden maiden kuninkaallisia, jotka eivät epäilemättä olleet siellä omasta tahdostaan. Kyse oli kuitenkin enemmän kotiaarestista kuin ankarasta vankeudesta, eikä öljyannoslistoissa mikään viittaa Jojakinin tai hänen poikiensa huonoon kohteluun, jota Toisen kuninkaiden kirjan loppu kuvaa. Kirjan kertomus Jojakinin vapauttamisesta ja nostamisesta muita kuninkaita korkeammalle Amel-Mardukin aikana lienee kirjoittajan tapa ilmaista tulevaisuuden toivoa – myös pakkosiirtolaisuus päättyisi vielä kerran.

Nebukadnessar II:n palatsiarkiston tauluissa esiintyy myös runsaasti vierasmaalaisia sotilaita ja käsityöläisiä sekä muutamia kuningasperheen ulkopuolisia juudalaisia, joissa jotkut toimivat palatsipalvelijoina ja puutarhurina. Kaikkien juudalaisten asemaa Babyloniassa ei tunneta, mutta pidän todennäköisenä, että monet heistä työskentelivät muiden siirtolaisten tavoin käsityöläisinä ja hovin palvelustehtävissä. Tätä näkökulmaa tukee myös Toisen kuninkaiden kirjan tieto siitä, että valtaosa pakkosiirtolaisista oli Jerusalemin ylimystöä ja käsityöläisiä. Babylonia näyttäisi näin seuranneen Assyrian

deportaatiopolitiikkaa: Valloitetujen alueiden ylimystöä hallittiin pitämällä heidän sukulaisiaan panttivankeina, ja koulutettuja ammattilaisia pakkosiirrettiin valtakunnan ydinalueille pönkittämään niiden loistoa. Näiden väestöryhmien sosioekonominen asema niin Juudassa kuin Babyloniassa oli hyvä, ja he kuuluivat Babylonin hovissa valtion tarjoaman elatuksen piiriin.

Ennen kaikkea Babylonian hallitsijat siirsivät juudalaisia Nippurin ympäristöön, missä maanviljelys oli ilmeisen pahasti taantunut Assyriaa vastaan käytyjen sotien jälkeen. Juudalaisille jaettiin kruunun läänitysmaita, joiden viljelyoikeuden he saivat valtiolle suoritettavia veroja ja työ- tai sotapalvelusta vastaan. Maiden viljelyoikeus periytyi isältä pojille, ja järjestelmä takasi periaatteessa pysyvän toimeentulon sen piiriin otetuille perheille mutta sitoi viljelijät samalla maahansa. Läänityismaista tai niihin liittyvistä palvelusvelvoitteista ei voinut luopua, ja näin pääosa maaseudun juudalaisista kuului tuon ajan yhteiskunnan laajaan puolivapaiden ihmisten joukkoon. On mahdotonta sanoa, sidottiinko koko pakkosiirtolaisväestö läänitysjärjestelmään heti 500-luvun alussa ja tulisiko AJBN-tekstien ja Murašûn arkiston juudalaisia pitää kategorisesti siihen kuuluvina. Toimeentuloa haettiin kuitenkin myös viljelemällä vuokramaita, paimentamalla lampaista ja kalastamalla, mikä viittaa siihen, etteivät juudalaisten maatalouselinkeinot liittyneet vain läänitysmaiden viljelyyn.

Persialaisaikana läänitysjärjestelmää ja siihen kuluva nimistöä muokattiin uuden hallinnon tarpeisiin sopivaksi, mutta läänitysviljelijöiden elämään nämä muutokset tuskin suuresti vaikuttivat. Muutamat juudalaiset osallistuivat pikkuvirkamiehinä *ḥaṭru*-laitoksen paikallishallintoon samalla, kun jotkut heidän maanmiehistään harjoittivat varsin suurisuuntaistakin maanviljelystä, johon liittyvien töiden hoitamiseen tarvittiin väistämättä perheen ulkopuolista työvoimaa. Muutama juudalainen toimi myös orjana tai palvelijana, mutta määrä on hyvin pieni henkilöiden kokonaismäärään nähden. Kaiken kaikkiaan Nippurin alueen juudalaisten taloudellinen asema vaikuttaa kohtuulliselta, eikä viitteitä äärimmäisestä köyhyydestä tai laajamittaisesta velkaantumisesta ole. Velkakierteen riski oli silti jatkuvasti olemassa, sillä Murašûn arkiston perusteella läänitysviljelijän asema kruunuun ja Murašûihin nähden oli heikko, ja liikeyritys käytti viljelijöiden taloudellisia vaikeuksia omaksi hyödykseen.

Juudalaisten elinolot ja sosioekonominen asema Nippurin alueella ovat kuvaava esimerkki seudun siirtolaisväestön tilanteesta. Babylonia sijoitti Nippuria

ympäröivälle maaseudulle lukuisia pakkosiirtolaisryhmiä, jotka asutettiin usein tietylle, siirtolaisten kotimaa tai kotikaupungin mukaan nimetylle paikkakunnalle. Myöhemmin Persia jatkoi tätä samaa käytäntöä nimeämällä läänityslaitoksensa hallintoyksiköjä *ḥaṭruja* niiden jäsenten maantieteellisen alkuperän tai ammatin perusteella. Alueela tunnetaankin Juudan kaupunki *Āl-Jāhūdu*, mutta juudalaisten mukaan nimettyä *ḥaṭrua* ei ole vielä löydetty, vaikka sellaisen olemassaolo vaikuttaa todennäköiseltä. Siirtolaisia ei orjuutettu järjestelmällisesti, eivätkä he päässeet nousemaan huomattaviin yhteiskunnallisiin asemiin, vaan he kuuluivat viljelemäänsä maahan sidottuun puolivapaaseen väestöön. Heillä oli oikeus hankkia omaisuutta, solmia sopimuksia ja järjestää tilansa hoito parhaalla mahdollisella tavalla, mutta heidän tuli vuodesta toiseen maksaa kruunun vaatimat verot ja täyttää vaaditut palvelustehtävät. Koska velvoitteet periytyivät peltujen mukana, säilyi viljelijöiden elämä todennäköisesti varsin samanlaisena sukupolvelta toiselle.

Babylonian tuki voimakkaasti siirtolaisyhteisöjen ja niiden identiteetin säilymistä asutuspolitiikallaan. Samalta alueelta tuodut siirtolaiset saivat asua lähellä toisiaan, ja yhteisöjen alkuperää korostettiin nimeämällä paikkakuntia niiden asukkaiden alkuperän mukaan. Kyse ei ollut kuitenkaan gettojen rakentamisesta tai siirtolaisten eristämisestä muusta väestöstä, sillä säilyneiden asiakirjojen perusteella juudalaiset harjoittivat tiivistä kanssakäymistä ympäröivän yhteiskunnan kanssa. Sopimukset laadittiin ajan juridisten käytäntöjen mukaisesti ja niitä solmittiin niin muiden siirtolaisten kuin kantaväestöön kuuluvien babylonialaisten kanssa. Jopa aviosopimuksessa tai juudalaisperheen sisäisessä perinnönjakokirjassa noudatettiin vallitsevia oikeudellisia tapoja.

Siirtolaisyhteisöjen identiteetin säilymisestä kertoo heprealaisten nimien esiintyminen Murašûn arkistossa vielä yli 150 vuotta Babylonian suorittamien pakkosiirtojen jälkeen. Erityisen tärkeää on huomata, että jahvistiset nimet säilyivät, mikä kertonee jotain myös juudalaisten uskonnollisuudesta. Tämä on silti vain toinen puoli totuutta, sillä moni juudalainen käytti aramealaista tai akkadilaista nimeä, joiden elementtinä oli toisinaan babylonialainen jumalnimi. Näin moni juudalainen hukkuu asiakirjojen nimistöön, eikä heidän tunnistamiseksi ole mitään keinoa, jos kukaan perheenjäsenistäkään ei käytä heprealaisnimeä. Nimeämiskäytännöt henkivät ennen kaikkea monikulttuurisuutta: babylonialaista nimeä käyttävät isät antoivat lapsilleen jahvistisia nimiä. Yksin jahvististen nimien perusteella on hyvin vaikea sanoa

mitään juudalaisten uskonnollisuudesta, pakanallisten kuva-aiheiden välttäminen sineteissä on tuskin sattumaa. Avioliittosopimukseensa juudalaisperhe taas oli valmis liittämään kirouksen babylonialaisten jumalten nimeen. Kaikki tämä kertoo pitkälle edenneestä integraatiosta, joka mahdollisti oman kulttuuri-identiteetin säilyttämisen mutta tarjosi samalla vapauden elää osana ympäröivää yhteiskuntaa.

Nippurin alueen juudalaisten sosioekonominen asema ei eronnut maaseudun muista läänitysviljelijöistä. He kuuluivat alempiin sosiaaliryhmiin, olivat pääasiassa maahansa sidottua puolivapaata väestöä ja saivat työllään riittävän toimeentulon. Toiminta talouselämässä ja omaisuuden hankkiminen oli juudalaisille mahdollista, ja näin heillä oli keinoja myös parantaa taloudellista asemaansa. Koska siirtolaisia ei työnnetty muun yhteiskunnan ulkopuolelle, avautui joillekin tilaisuus työskennellä valtion vähäisemmissä viroissa ja läänityslaitoksen hallinnossa. Edellä esitetyt näkökulmat huomioon ottaen juudalaisen maaseutuväestön sosioekonomista asemaa voisi kuvailla tyydyttäväksi tai varsin hyväksi, eikä laajamittaisesta orjuudesta tai köyhyydestä ole mitään viitteitä.

Juudalaisten kohtalo on varsin kuvaava tapausesimerkki Babylonian deportaatiopolitiikasta. Tapahtumien sytykkeenä oli vasallivaltio Juudan kapinointi, joka tukahdutettiin voimatoimilla ja siirtämällä valtakunnan eliittiä ja muuta kansaa suurvallan ydinalueille. Kuningasperhe ja muuta koulutettua väestöä sijoitettiin Babyloniin, mutta valtaosa juudalaisista asutettiin Nippuria ympäröivälle, taloudellisesti taantuneelle maaseudulle. Juudalaisista pakkosiirtolaisista oli Babylonialle kahdenlaista hyötyä: Yhtäältä yläluokka ja käsityöläiset tarjosivat välineen poliittiseen kiristykseen ja valtakunnan loiston rakentamiseen. Toisaalta Nippurin puolivapaat talonpojat toivat uutta peltoalaa viljelyn piiriin ja verotuloja valtion kassaan mutta muodostivat samalla työvoima- ja sotilasreservin.

Assyrian tavoin Babylonian deportaatiopolitiikan keskeisiä päämääriä olivat imperiumin vahvistaminen ja taloudellisen hyödyn tavoittelu. Assyrian harjoittamalla politiikalla näytti olleen myös siirtolaisten assimilaatiota kiihdyttäviä vaikutuksia, mutta tämä ilmiö puuttuu 500–400-lukujen Babyloniasta. Sitä vastoin kyse oli ilmeisen tietoisesta pyrkimyksestä siirtolaisten integrointiin: Heidän sallittiin säilyttää ryhmäidentiteettinsä ja asua omissa yhteisöissään, mutta samalla he saattoivat osallistua talouselämään ja

kanssakäymiseen ympäröivän yhteiskunnan kanssa. Pakkosiirtojen päämäärät eivät olleet ideologisia vaan valtapoliittisia: Olennaista ei ollut se, mitä siirtolaiset ajattelivat tai mihin he uskoivat. Olennaista oli se, että siirtolaiset olivat suurvallalle ennen kaikkea taloudellinen resurssi. Sama politiikka jatkui persialaisajalla.

”Virtojen varsilla Babyloniassa me istuimme ja itkimme, kun muistimme Siionia.” Psalminkirjoittajan sanat ovat muokanneet voimakkaasti käsitystä pakkosiirtolaisuudesta, joka mielletään usein orjuudeksi ja jota on tavattu kutsua Baabelin vankeudeksi. Tutkimustulosteni valossa kyse ei kuitenkaan ollut orjuudesta, ja Nippurin alueen juudalaisten sosioekonominen asema vastasi muun puolivapaan maatalousväestön oloja. Babylonin kaupungissa asiat olivat vielä paremmin. Yhteisöidentiteetti oli mahdollista säilyttää samalla, kun yksilö osallistui ympäröivän yhteiskunnan elämään. Tämä ei silti tarkoita, etteivätkö juudalaisten kokemukset vastaisi psalminkirjoittajan kuvausta. Juudalaiset oli repäisty juuriltaan ja heidät oli kuljetettu kauas kotimaastaan keskelle vierasta kulttuuria. Jerusalemin temppeli oli tuhottu ja suvut revitty rikki. Näiden haavojen umpeutuminen kesti kauan, ja ne jättivät jälkensä myös heprealaisen Raamatun tekstiin.⁵⁵⁸

⁵⁵⁸ Haluan kiittää tästä arvokkaasta näkökulmasta Israelin historia -tutkielmaseminaarimme ryhmää ja Merivoimien sotilaspappeja, joiden kanssa käydyt keskustelut auttoivat näkemään psalmin kontekstissaan. Samat huomiot on tehnyt tahollaan myös Becking 2009, 201–202.

Kirjallisuus

Apuneuvot

CAD

1956–2011 *The Assyrian Dictionary of the Oriental Institute of the University of Chicago*. Chicago: The Oriental Institute of the University of Chicago.

CDA

2000 *A Concise Dictionary of Akkadian*. Edited by Jeremy Black, Andrew George and Nicholas Postgate. 2nd (corrected) printing. SANTAG. Arbeiten und Untersuchungen zu Keilschriftkunde 5. Wiesbaden: Harrassowitz.

Koehler, Ludwig & Baumgartner, Walter

1958 *Lexicon in Veteris Testamenti Libros*. Leiden: Brill.

Lähteet ja tutkimuskirjallisuus

Abraham, Kathleen

2005/2006 "West Semitic and Judean Brides in Cuneiform Sources from the Sixth Century BCE. New Evidence from a Marriage Contract from Āl-Yahudu". *Archiv für Orientforschung* 51, s. 198–219.

2007 "An Inheritance Division among Judeans in Babylonia from the Early Persian Period (from the Moussaieff Tablet Collection)". Meir Lubetski (ed.), *New Seals and Inscriptions, Hebrew, Idumean, and Cuneiform*. Hebrew Bible Monographs 8. Sheffield: Sheffield Phoenix Press, s. 206–221.

Ahn, John J.

2011 *Exile as Forced Migrations. A Sociological, Literary, and Theological Approach on the Displacement and Resettlement of the Southern Kingdom of Judah*. Beihefte zue Zeitschrift für die alttestamentliche Wissenschaft 417. Berliini: De Gruyter.

Albertz, Rainer

2003 *Israel in Exile. The History and Literature of the Sixth Century B.C.E.* Studies in Biblical Literature 3. Atlanta: Society of Biblical Literature.

ARM 7

1957 *Textes économiques et administratifs* par Jean Bottéro. Archives royales de Mari VII. Transcriptions et traductions. Pariisi: Imprimerie Nationale.

ARM 9

1960 *Textes administratifs de la salle 5 du palais*. Transcrits, traduits et commentés par Maurice Birot. Archives royales de Mari IX. Transcriptions et traductions. Pariisi: Imprimerie Nationale.

ARM 12

- 1964 *Textes administratifs de la salle 5 du palais (2ème Partie)*. Transcrits, traduits et commentés par Maurice Birot. Archives royales de Mari XII. Transcriptions et traductions. Paris: Geuthner.

ARM 18

- 1977 *Mukannišum. L'administration et l'économie palatiales à Mari*. Transcription, traduction et étude historique par Olivier Rouault. Archives royales de Mari XVIII. Transcriptions et traductions. Paris: Geuthner.

Augapfel, Julius

- 1917 *Babylonische Rechtsurkunden aus der Regierungszeit Artaxerxes I. und Darius II*. Kaiserliche Akademie der Wissenschaften in Wien, philosophisch-historische Klasse, Denkschriften 59, 3. Wien: Alfred Hölder.

Baker, Heather D.

- 2001 "Degrees of Freedom: Slavery in Mid-First Millennium BC Babylonia". *World Archaeology* 33, s. 18–26.

Barstad, Hans M.

- 2008 *History and the Hebrew Bible. Studies in Ancient Israelite and Ancient Near Eastern Historiography*. Forschungen zum Alten Testament 61. Tübingen: Mohr Siebeck.

Becking, Bob

- 1990 "Jehojachin's Amnesty, Salvation for Israel? Notes on 2 Kings 25,27–30". Christian Brekelmans & Johan Lust (eds.), *Pentateuchal and Deuteronomistic Studies. Papers read at the XIIIth IOSOT Congress Leuven 1989*. Bibliotheca Ephemeridum Theologicarum Lovaniensium XCIV. Leuven: Leuven University Press, s. 283–293.
- 1992 *The Fall of Samaria. An Historical and Archaeological Study*. Studies in the History of the Ancient Near East II. Leiden: Brill.
- 2002 "West Semites at Tell Šēh Ḥamad: Evidence for the Israelite Exile?". Ulrich Hübner & Ernst Axel Knauf (Hrsg.), *Kein Land für sich allein. Studien zum Kulturkontakt in Kanaan, Israel/Palästina und Ebir-nāri für Manfred Weippert zum 65. Geburtstag*. Orbis Biblicus et Orientalis 186. Freiburg: Universitätsverlag, s. 153–166.
- 2006 "'We All Returned as One!'. Critical Notes on the Myth of the Mass Return". Oded Lipschits & Manfred Oeming (eds.), *Judah and the Judeans in the Persian Period*. Winona Lake: Eisenbrauns, s. 3–18.
- 2009 "Does Exile Equal Suffering? A Fresh Look at Psalm 137". Bob Becking & Dirk Human (eds.), *Exile and Suffering. A Selection of Papers Read at the 50th Anniversary Meeting of the Old Testament Society of South Africa OTWSA/OTSSA, Pretoria August 2007*. Oudtestamentische Studiën 50. Leiden: Brill, s. 183–202.

Berlin, Adele

- 2001 "The Book of Esther and Ancient Storytelling". *Journal of Biblical Literature* 120, s. 3–14.
- BHS
– *Biblia Hebraica Stuttgartensia*. Ediderunt K. Elliger et W. Rudolph. Stuttgart : Deutsche Bibelgesellschaft 1997.
- Bickerman, Elias
1984 "The Babylonian Captivity". W. D. Davies & Louis Finkelstein (eds.), *The Cambridge History of Judaism 1. Introduction. The Persian Period*. Cambridge: Cambridge University Press, s. 342–358.
- 1986 "The Generation of Ezra and Nehemiah". Elias Bickerman, *Studies in Jewish and Christian History III. Arbeiten zur Geschichte des antiken Judentums und des Urchristentums* 9. Leiden: Brill, s. 299–326.
- Blenkinsopp, Joseph
2009 *Judaism. The First Phase. The Place of Ezra and Nehemiah in the Origins of Judaism*. Grand Rapids: Eerdmans.
- Bush, Frederic W.
1996 *Ruth, Esther*. Word Biblical Commentary 9. Dallas: Word.
- Cardascia, Guillaume
1951 *Les archives des Murašû. Une famille d'hommes d'affaires babyloniens a l'époque perse (455–403 av. J.-C.)*. Paris: Imprimerie Nationale.
- Carter, Charles E.
1999 *The Emergence of Yehud in the Persian Period. A Social and Demographic Study*. JSOTSup 294. Sheffield: Sheffield Academic Press.
- Charpin, Dominique
1984 "Nouveaux documents du bureau de l'huile à l'époque assyrienne." *Mari annales de recherches interdisciplinaires* 3. Paris : Éditions Recherche sur les civilisations.
- Clay, Albert T.
1904 *Business Documents of Murashû Sons of Nippur. Dated in the Reign of Darius II. (424–404 B. C.)*. The Babylonian Expedition of the University of Pennsylvania. Series A, volume X (BE10). Philadelphia: The Department of Archaeology and Paleontology of the University of Pennsylvania.
- Clay, Albert T.
1907 *Light on the Old Testament from Babel*. Second edition. Philadelphia: The Sunday School Times Company.
- Clay, Albert T.
1908 *Legal and Commercial Transactions Dated in the Assyrian, Neo-Babylonian and Persian Periods Chiefly from Nippur*. The Babylonian Expedition of the University of Pennsylvania. Series A, volume VIII,

part I (BE8/1). Philadelphia: The Department of Archaeology,
University of Pennsylvania.

Clay, Albert T.

- 1912 *Business Documents of Murashu Sons of Nippur. Dated in the Reign of Darius II.* University of Pennsylvania, The Museum Publications of the Babylonian Section, volume 2, number 1 (PBS2/1). Philadelphia: The University Museum.

Cogan, Mordechai

- 2008 *The Raging Torrent. Historical Inscriptions from Assyria and Babylonia Relating to Ancient Israel.* Jerusalem: Carta.

Cogan, Mordechai & Tadmor, Hayim

- 1988 *II Kings. A New Translation with Introduction and Commentary.* The Anchor Bible 11. S.l.: Doubleday.

Cole, Steven W.

- 1996 *Nippur in Late Assyrian Times c. 755–612 BC.* State Archives of Assyria Studies IV. Helsinki: The Neo-Assyrian Text Corpus Project.

Collins, John J.

- 1993 *Daniel. A Commentary on the Book of Daniel.* Hermeneia. Minneapolis: Fortress Press.

Coogan, Michael David

- 1973 “Patterns in Jewish Personal Names in the Babylonian Diaspora”. *Journal for the Study of Judaism* 4, s. 183–191.
- 1974 “Life in the Diaspora. Jews at Nippur in the Fifth Century B.C.” *The Biblical Archaeologist* 37, s. 6–12.
- 1976 *West Semitic Personal Names in the Murašû Documents.* Harvard Semitic Monographs 7. Missoula: Scholars Press.

Daiches, Samuel

- 1910 *The Jews in Babylonia in the Time of Ezra and Nehemiah according to Babylonian Inscriptions.* Jews’ College Publication 2. Lontoo: Jews’ College.

Dandamayev, Muhammad A.

- 1984a *Slavery in Babylonia. From Nabopolassar to Alexander the Great (626–331 BC).* DeKalb: Northern Illinois University Press.
- 1984b “Babylonia in the Persian Age”. W. D. Davies & Louis Finkelstein (eds.), *The Cambridge History of Judaism I. Introduction. The Persian Period.* Cambridge: Cambridge University Press, s. 326–342.
- 1987 “Free Hired Labor in Babylonia during the Sixth through Fourth Centuries BC”. Marvin A. Powell (ed.), *Labor in the Ancient Near East.* American Oriental Series 68. New Haven: American Oriental Society, s. 271–279.

- 1991 "Neo-Babylonian Society and Economy". John Boardman et al. (eds.), *The Cambridge Ancient History*. 2nd edition. Volume III, part 2: The Assyrian and Babylonian Empires and other States of the Near East, from the Eighth to the Sixth Centuries B.C. Cambridge: Cambridge University Press, s. 252–275.
- 2000 "State Taxes in Neo-Babylonian and Achaemenid Mesopotamia". Simonetta Graziani et al. (eds.), *Studi sul Vicino Oriente antico dedicati alla memoria di Luigi Gagni*. Volume I. Istituto Universitario Orientale, Dipartimento di Studi Asiatici, Series Minor 61. Napoli: Istituto Universitario Orientale, s. 147–162.
- 2004 "Twin Towns and Ethnic Minorities in First-Millennium Babylonia". Robert Rollinger & Christoph Ulf (eds.), *Commerce and Monetary Systems in the Ancient World: Means of Transmission and Cultural Interaction*. Melammu Symposia V. Oriens et Occidens 6. Stuttgart: Franz Steiner Verlag, s. 137–151.
- 2006 "Neo-Babylonian and Achaemenid State Administration in Mesopotamia". Oded Lipschits & Manfred Oeming (eds.), *Judah and the Judeans in the Persian Period*. Winona Lake: Eisenbrauns, s. 373–398.
- Davies, Philip R.
1998 "Exile? What Exile? Whose Exile?". Lester L. Grabbe (ed.), *Leading Captivity Captive. The 'Exile' as History and Ideology*. JSOTSup 278. ESHM 2. Sheffield: Sheffield Academic Press, s. 128–138.
- Day, John
1980 "The Daniel of Ugarit and Ezekiel and the Hero of the Book of Daniel". *Vetus Testamentum* 30, s. 174–184.
- Dietrich, Manfred
1970 *Die Aramäer Südbabyloniens in der Sargonidenzeit (700–648)*. Alter Orient und Altes Testament 7. Kevelaer: Butzon & Bercker.
- Donbaz, Veysel & Stolper, Matthew W.
1997 *Istanbul Muraşû Texts*. PIHANS 79. Leiden: Nederlands Instituut voor het Nabije Oosten.
- Ebeling, E.
1914 *Aus dem Leben der jüdischen Exulanten in Babylonien*. Jahresbericht des Humboldt-Gymnasium 39.
- Eph'al, Israel
1978 "The Western Minorities in Babylonia in the 6th-5th Centuries B.C.: Maintenance and Cohesion". *Orientalia* 47, s. 74–90.
- 1983 "On the Political and Social Organization of the Jews in Babylonian Exile". Fritz Steppat (Hrsg.), *XXI. Deutscher Orientalistentag vom 24. bis 29. März 1980 in Berlin. Vorträge*. Zeitschrift der Deutschen

Morgenländischen Gesellschaft. Supplement 5. Wiesbaden: Franz Steiner Verlag, s. 106–112.

Fales, Frederick Mario

- 1991 "West Semitic Names in the Assyrian Empire. Diffusion and Social Relevance". *Studi epigrafici e linguistici sul Vicino Oriente antico* 8, s. 99–117.

Finkelstein, Israel

- 1994 "The Archaeology of the Days of Manasseh". Michael D. Coogan et al. (eds.), *Scripture and Other Artifacts. Essays on the Bible and Archaeology in Honor of Philip J. King*. Louisville: Westminster John Knox Press, s. 169–187.

Finkelstein, Israel & Silberman, Neil Asher

- 2001 *The Bible Unearthed. Archaeology's New Vision of Ancient Israel and the Origin of Its Sacred Texts*. New York: The Free Press.

Fischer, Georg

- 2005a *Jeremia 1–25*. Herders Theologischer Kommentar zum Alten Testament. Freiburg: Herder.

- 2005b *Jeremia 26–52*. Herders Theologischer Kommentar zum Alten Testament. Freiburg: Herder.

Flavius Josephus

- Ap* *Contra Apionem*. Buch I. Einleitung, Text, Textkritischer Apparat, Übersetzung und Kommentar von Dagmar Labow. Stuttgart: Kohlhammer.

Fritz, Volkmar

- 1998 *Das zweite Buch der Könige*. Zürcher Bibelkommentare. Altes Testament 10,2. Zürich: Theologischer Verlag.

Földvári, Péter & van Leeuwen, Bas

- 2011 "Markets in Ancient Societies? The Structural Analysis of Babylonian Price Data". Esitelmä työpajassa *The efficiency of Markets in Pre-industrial societies: the case of Babylonia (c. 400-60 BC) in comparative perspective*, Amsterdamissa 19–21.5.2011. <http://www.basvanleeuwen.net/bestanden/partialequilibriumBabylon.pdf> Viitattu 10.9.2011.

Gadd, C.J.

- 1954 "Inscribed Prisms of Sargon II from Nimrud". *Iraq* 16, s. 173–201.

Glassner, Jean-Jacques

- 2004 *Mesopotamian Chronicles*. Edited by Benjamin R. Foster. Writings from the Ancient World 19. Atlanta: Society of Biblical Literature.

Grabbe, Lester L.

- 1998 "'The Exile' under the Theodolite: Historiography as Triangulation". Lester L. Grabbe (ed.), *Leading Captivity Captive. The 'Exile' as History*

- and Ideology*. JSOTSup 278. ESHM 2. Sheffield: Sheffield Academic Press, s. 80–100.
- 2007 *Ancient Israel. What Do We Know and How Do We Know It?* Lontoo & New York: T&T Clark.
- Grabbe, Lester L. (ed.)
 1997 *Can a 'History of Israel' Be Written?* JSOTSup 245. ESHM 1. Sheffield: Sheffield Academic Press.
- 2003 *'Like a Bird in a Cage'. The Invasion of Sennacherib in 701 BCE.* JSOTSup 363. ESHM 4. Lontoo: Sheffield Academic Press.
- Grayson, A. K.
 1975 *Assyrian and Babylonian Chronicles*. Texts from Cuneiform Sources 5. Locust Valley, New York: J. J. Augustin.
- Hilprecht, H. V. & Clay, A. T.
 1898 *Business Documents of Murashû Sons of Nippur. Dated in the Reign of Artaxerxes I. (464–424 B. C.)* The Babylonian Expedition of the University of Pennsylvania. Series A, volume IX (BE9). Philadelphia: The Department of Archaeology and Paleontology of the University of Pennsylvania.
- Horster, Marietta
 2007 "The Prosopographia Imperii Romani (PIR) and New Trends and Projects in Roman Prosopography". K. S. B. Keats-Rohan (ed.), *Prosopography Approaches and Applications. A Handbook*. Prosopographica et Genealogica 13. Oxford: University of Oxford, s. 231–240.
- Howell, Martha & Prevenier, Walter
 2001 *From Reliable Sources. An Introduction to Historical Methods*. Ithaca & London: Cornell University Press.
- Hudson, Michael
 2000 "How Interest Rates Were Set, 2500 BC – 1000 AD. *Máš, tokos* and *fænus* as Metaphors for Interest Accruals". *Journal of the Economic and Social History of the Orient* 43, s. 132–161.
- Joannès, Francis
 1995 "Private Commerce and Banking in Achaemenid Babylon". Jack M. Sasson et al. (eds.), *Civilizations of the Ancient Near East*. Volume III. New York: Charles Scribner's Sons, s. 1475–1485.
- Joannès, Francis & Lemaire, André
 1999 "Trois tablettes cunéiformes à onomastique ouest-sémitique (collection Sh. Moussaïeff)". *Transeuphratène* 17, s. 17–34.
- Jursa, Michael
 1995 *Die Landwirtschaft in Sippar in neubabylonischer Zeit*. Archiv für Orientforschung Beiheft 25. Wien: Universität Wien.

- 1998 *Der Tempelzehnt in Babylonien vom siebenten bis zum dritten Jahrhundert v. Chr.* Alter Orient und Altes Testament 254. Münster: Ugarit-Verlag.
- 2010 *Aspects of the Economic History of Babylonia in the First Millennium BC. Economic Geography, Economic Mentalities, Agriculture, the Use of Money and the Problem of Economic Growth.* M. Jursa with Contributions by J. Hackl, B. Janković, K. Kleber, E. E. Payne, C. Waerzeggers and M. Weszeli. Alter Orient und Altes Testament 377. Veröffentlichungen zur Wirtschaftsgeschichte Babyloniens im 1. Jahrtausend v. Chr. 4. Münster: Ugarit-Verlag.
- Kessler, Rainer
2008 *The Social History of Ancient Israel. An Introduction.* Minneapolis: Fortress Press.
- Kinnier Wilson, J. V.
1972 *The Nimrud Wine Lists. A Study of men and administration at the Assyrian capital in the Eight Century, B.C.* With a foreword by Sir Max Mallowan. Lontoo: British School of Archaeology in Iraq.
- Kohler, J. & Ungnad, A.
1911 *Hundert ausgewählte Rechtsurkunden aus der Spätzeit des babylonischen Schrifttums von Xerxes bis Mithridates II. (485-93 v. Chr.).* Leipzig: Eduard Pfeiffer.
- Kuhrt, Amélie
1995 *The Ancient Near East c. 3000–330 BC.* Volume 2. Routledge History of the Ancient World. Lontoo & New York: Routledge.
- Laato, Antti
1995 “Assyrian Propaganda and the Falsification of History in the Royal Inscriptions of Sennacherib”. *Vetus Testamentum* 45, s. 198–226.
- Lambert, W. G.
2007 “A Document from a Community of Exiles in Babylonia”. Meir Lubetski (ed.), *New Seals and Inscriptions, Hebrew, Idumean, and Cuneiform.* Hebrew Bible Monographs 8. Sheffield: Sheffield Phoenix Press, s. 201–205.
- Lemche, Niels Peter
1984 *Det gamle Israel. Det israelitiske samfund fra sammenbruddet af bronzealderkulturen til hellenistisk tid.* Aarhus: Anis.
- LeMon, John M. & Richards, Kent Harold (eds.)
2009 *Method Matters. Essays on the Interpretation of the Hebrew Bible in Honor of David L. Petersen.* Society of Biblical Literature Resources for Biblical Study 56. Atlanta: Society of Biblical Literature.

Lipschits, Oded

- 2003 "Demographic Changes in Judah between the Seventh and the Fifth Centuries B.C.E." Oded Lipschits & Joseph Blenkinsopp (eds.), *Judah and the Judeans in the Neo-Babylonian Period*. Winona Lake: Eisenbrauns, s. 323–376.
- 2005 *The Fall and Rise of Jerusalem. Judah under Babylonian Rule*. Winona Lake: Eisenbrauns.
- Liverani, Mario
2007 *Israel's History and the History of Israel*. BibleWorld. Lontoo: Equinox.
- Lubetski, Meir
2007 "Foreword". Meir Lubetski (ed.), *New Seals and Inscriptions, Hebrew, Idumean, and Cuneiform*. Hebrew Bible Monographs 8. Sheffield: Sheffield Phoenix Press, s. xiii–xvi.
- Luckenbill, Daniel David
1924 *The Annals of Sennacherib*. The University of Chicago Oriental Institute Publications 2. Chicago: The University of Chicago Press.
- Lundbom, Jack R.
2004 *Jeremiah 21–36. A New Translation with Introduction and Commentary*. The Anchor Bible 21B. New York: Doubleday.
- Lyon, D. G.
1883 *Keilschrifttexte Sargon's Königs von Assyrien (722–705 v. Chr.)*. Assyriologische Bibliothek 5. Leipzig: J. C. Hinrichs'sche Buchhandlung.
- Mayer, Walter
1995 *Politik und Kriegskunst der Assyrier*. Abhandlungen zur Literatur Alt-Syrien-Palästinas und Mesopotamiens 9. Münster: Ugarit-Verlag.
- 2003 "Sennacherib's Campaign of 701 BCE: The Assyrian View". Lester L. Grabbe (ed.), *'Like a Bird in a Cage'. The Invasion of Sennacherib in 701 BCE*. JSOTSup 363. ESHM 4. Lontoo: Sheffield Academic Press, s. 168–200.
- Meade, C. Wade
1974 *Road to Babylon. Development of U.S. Assyriology*. Leiden: Brill.
- Mellink, Machteld
1991 "The native kingdoms of Anatolia". John Boardman et al. (eds.), *The Cambridge Ancient History*. 2nd edition. Volume III, part 2: The Assyrian and Babylonian Empires and other States of the Near East, from the Eighth to the Sixth Centuries B.C. Cambridge: Cambridge University Press, s. 619–665.
- Millard, Alan
2003 "Aramaic Documents of the Assyrian and Achaemenid Periods". Maria Brosius (ed.), *Ancient Archives and Archival Traditions. Concepts of*

Record-Keeping in the Ancient World. Oxford Studies in Ancient Documents. Oxford: Oxford University Press, s. 230–240.

Miller, J. Maxwell & Hayes, John H.

2006 *A History of Ancient Israel and Judah*. Second edition. London: SCM Press.

Niehr, Herbert

1997 “Some Aspects of Working with the Textual Sources”. Lester L. Grabbe (ed.), *Can a ‘History of Israel’ Be Written?* JSOTSup 245. ESHM 1. Sheffield: Sheffield Academic Press, s. 156–165.

Nissinen, Martti

2009 “Historiallinen raamatuntutkimus ja kriittinen historian tutkimus”. *Teologinen Aikakauskirja* 114, s. 559–568.

Oates, Joan

1991 “The Fall of Assyria (635–609 B.C.)”. John Boardman et al. (eds.), *The Cambridge Ancient History*. 2nd edition. Volume III, part 2: The Assyrian and Babylonian Empires and other States of the Near East, from the Eighth to the Sixth Centuries B.C. Cambridge: Cambridge University Press, s. 162–193.

Oded, Bustenay

1979 *Mass Deportations and Deportees in the Neo-Assyrian Empire*. Wiesbaden: Dr. Ludwig Reichert.

1995 “Observations on the Israelite/Judaean Exiles in Mesopotamia during the Eighth-Sixth Centuries BCE”. Karel Van Lerberghe & Anton Schoors (eds.), *Immigration and Emigration within the Ancient Near East. Festschrift E. Lipiński*. Orientalia Lovaniensia Analecta 65. Leuven: Peeters, s. 205–212.

2000 “The Settlements of the Israelite and the Judean Exiles in Mesopotamia in the 8th–6th Centuries BCE”. Gershon Galil & Moshe Weinfeld (eds.), *Studies in Historical Geography and Biblical Historiography Presented to Zecharia Kallai*. Supplements to Vetus Testamentum 81. Leiden: Brill, s. 91–103.

2003 “Where Is the ‘Myth of the Empty Land’ To Be Found? History versus Myth”. Oded Lipschits & Joseph Blenkinsopp (eds.), *Judah and the Judeans in the Neo-Babylonian Period*. Winona Lake: Eisenbrauns, s. 55–74.

Ofer, Avi

1997 “Judah”. Eric M. Meyers et al. (eds.), *The Oxford Encyclopedia of Archaeology in the Near East*. Volume 3. New York & Oxford: Oxford University Press, s. 253–257.

Oppenheim, A. Leo

- 1977 *Ancient Mesopotamia. Portrait of a Dead Civilization*. Revised Edition Completed by Erica Reiner. Chicago: The University of Chicago Press.
- Pakkala, Juha
2006 "Zedekiah's Fate and the Dynastic Succession". *Journal of Biblical Literature* 125, s. 443–452.
- Parpola, Simo
2004 "National and Ethnic Identity in the Neo-Assyrian Empire and Assyrian Identity in Post-Empire Times". *Journal of Assyrian Academic Studies* 18, s. 5–40.
- Pearce, Laurie E.
2006 "New Evidence for Judeans in Babylonia". Oded Lipschits & Manfred Oeming (eds.), *Judah and the Judeans in the Persian Period*. Winona Lake: Eisenbrauns, s. 399–411.
- 2011 "'Judean': A Special Status in Neo-Babylonian and Achaemenid Babylonia?". Oded Lipschits, Gary N. Knoppers & Manfred Oeming (eds.), *Judah and the Judeans in the Achaemenid Period. Negotiating Identity in an International Context*. Winona Lake: Eisenbrauns, s. 267–277.
- Pedersén, Olof
1998 *Archives and Libraries in the Ancient Near East 1500–300 B.C.* Bethesda: CDL Press.
- 2005a *Archive und Bibliotheken in Babylon. Die Tontafeln der Grabung Robert Koldeweys 1899–1917*. Abhandlungen der Deutschen Orient-Gesellschaft 25. Saarbrücken: Saarländische Druckerei und Verlag.
- 2005b "Foreign Professionals in Babylon. Evidence from the Archive in the Palace of Nebuchadnezzar II". W.H. van Soldt & R. Kalvelagen & D. Katz (eds.), *Ethnicity in Ancient Mesopotamia. Papers Read at the 48th Rencontre Assyriologique Internationale. Leiden, 1-4 July 2002*. PIHANS 102. Leiden: Nederlands Instituut voor het Nabije Oosten, s. 267–272.
- 2009 "Neo-Assyrian Texts from Nebuchadnezzar's Babylon: A preliminary Report". *Of God(s), Trees, Kings, and Scholars. Neo-Assyrian and Related Studies in Honour of Simo Parpola*. *Studia Orientalia* 106. Helsinki: Suomen Itämainen Seura, s. 193–199.
- Porten, Bezalel
1984 "The Jews in Egypt". W. D. Davies & Louis Finkelstein (eds.), *The Cambridge History of Judaism 1. Introduction. The Persian Period*. Cambridge: Cambridge University Press, s. 372–400.
- Pyhä Raamattu
– *Pyhä Raamattu*. Suomen evankelis-luterilaisen kirkon kirkolliskokouksen vuonna 1992 käyttöön ottama suomennos. Pieksämäki: Suomen Kirkon Sisälähetysseura 1996.

Roth, Martha T.

- 1989 *Babylonian Marriage Agreements 7th – 3rd Centuries B.C.* Alter Orient und Altes Testament 222. Kevelaer: Butzon & Bercker.

Röllig, Wolfgang

- 1996 "Deportation und Integration. Das Schicksal von Fremden im assyrischen und babylonischen Staat". Meinhard Schuster (Hrsg.), *Die Begegnung mit dem Fremden. Wertungen und Wirkungen in Hochkulturen vom Altertum bis zur Gegenwart*. Colloquium Rauricum 4. Stuttgart & Leipzig: B. G. Teubner, s. 100–114.

Saggs, H.W. F.

- 1982 "Assyrian Prisoners of War and the Right to Live". *Archiv für Orientforschung. Beiheft* 19, s. 85–93.

Sidersky, D.

- 1929 "L'onomastique hébraïque des tablettes de Nippur". *Revue des Études Juives* 87, s. 177–199.

Smelik, Klaas A.D.

- 1996 "Letters to the Exiles. Jeremiah 29 in Context". *Scandinavian Journal of the Old Testament* 10, s. 282–295.

Smith, Sidney

- 1970 "The Foundation of the Assyrian Empire". J. B. Bury & S. A. Cook & F. E. Adcock (eds.), *The Cambridge Ancient History*. Volume III. The Assyrian Empire. Cambridge: Cambridge University Press.

Stern, Elsie R.

- 2010 "Esther and the Politics of Diaspora". *The Jewish Quarterly Review* 100, s. 25–53.

Stolper, Matthew W.

- 1985 *Entrepreneurs and Empire. The Murašû Archive, the Murašû Firm, and the Persian Rule in Babylonia*. PIHANS 54. Leiden: Nederlands Instituut voor het Nabije Oosten.

- 2001 "Fifth Century Nippur: Texts of the *Murašûs* and from Their Surroundings". *Journal of Cuneiform Studies* 53, s. 83–132.

Tadmor, Hayim & Yamada, Shigeo

- 2011 *The Royal Inscriptions of Tiglath-pileser III (744–727 BC), and Shalmaneser V (726–722 BC), Kings of Assyria*. The Royal Inscriptions of the Neo-Assyrian Period 1. Winona Lake: Eisenbrauns.

Tropper, Josef

- 2001 "Der Gottesname *Yahwa". *Vetus Testamentum* 51, s. 81–106.

Uchitel, Alexander

- 2003 "Local Differences in Arrangements of Ration Lists on Minoan Crete". Maria Brosius (ed.), *Ancient Archives and Archival Traditions. Concepts*

of Record-Keeping in the Ancient World. Oxford Studies in Ancient Documents. Oxford: Oxford University Press, s. 139–152.

UCP9/3

- 1928 "An Agreement between a Babylonian Feudal Lord and his Retainer in the Reign of Darius II" by Henry Frederick Lutz. *University of California Publications in Semitic Philology* 9/3, s. 269–277.

Unger, Eckhard

- 1925 "Namen in Hofstaate Nebukadnezars II". *Theologische Literaturzeitung* 50, s. 481–486.
- 1927 "Der älteste Hof- und Staatskalender der Welt". *Forschungen und Fortschritte* 3, s. 1–2.
- 1931 *Babylon. Die Heilige Stadt nach der Beschreibung der Babylonier*. Berliini: De Gruyter.

Valkama, Kirsi

- 2010 "What Do Archaeological Remains Reveal of the Settlements in Judah during the Mid-Sixth Century BCE?". Ehud Ben Zvi & Christoph Levin (eds.), *The Concept of Exile in Ancient Israel and its Historical Contexts*. Beihefte zur Zeitschrift für die alttestamentliche Wissenschaft 404. Berliini: De Gruyter, s. 39–59.

Van De Mieroop, Marc

- 2003 "Reading Babylon". *American Journal of Archaeology* 107, s. 257–275.
- 2004 *A History of the Ancient Near East. Ca. 3000–323 BC*. Blackwell History of the Ancient World. Malden: Blackwell.

Vanderhoof, David

- 1999 *The Neo-Babylonian Empire and Babylon in the Latter Prophets*. Harvard Semitic Monographs 59. Atlanta: Scholars Press.
- 2003a "Babylonian Strategies of Imperial Control in the West: Royal Practice and Rhetoric". Oded Lipschits & Joseph Blenkinsopp (eds.), *Judah and the Judeans in the Neo-Babylonian Period*. Winona Lake: Eisenbrauns, s. 235–262.
- 2003b "New Evidence Pertaining to the Transition from Neo-Babylonian to Achaemenid Administration in Palestine". Rainer Albertz & Bob Becking (eds.), *Yahwism after the Exile. Perspectives on Israelite Religion in the Persian Era. Papers read at the First Meeting of the European Association for Biblical Studies, Utrecht, 6–9 August, 2000*. Studies in Theology and Religion 5. Assen: Van Gorcum, s. 219–235.

Van Driel, Govert

- 1999 "Agricultural Entrepreneurs in Mesopotamia". Horst Klengel & Johannes Renger (Hrsg.), *Landwirtschaft im Alten Orient. Ausgewählte Vorträge der XLI. Rencontre Assyriologique Internationale Berlin, 4.–*

8.7.1994. Berliner Beiträge zum Vorderen Orient 18. Berliini: Dietrich Reimer Verlag, s. 213–223.

2002 *Elusive Silver. In Search of a Role for a Market in an Agrarian Environment. Aspects of Mesopotamia's Society*. PIHANS 95. Leiden: Nederlands Instituut voor het Nabije Oosten.

Waerzeggers, Caroline

1999/2000 "The Records of Inšabtu from the Naggāru Family". *Archiv für Orientforschung* 46–47, s. 183–200.

Wallis, Gerard

1953 *Die soziale Situation der Juden in Babylonien zur Achämenidenzeit auf Grund von fünfzig ausgewählten babylonischen Urkunden*. Diss. Berliini.

1980 "Jüdische Bürger in Babylonien während der Achämeniden-Zeit". *Persica* 9, s. 129–188.

Weidner, Ernst F.

1939 "Jojachin, König von Juda, in Babylonischen Keilschrifttexten". *Mélanges syriens offerts à Monsieur René Dussaud par ses amis et ses élèves* 2. Bibliothèque archéologique et historique 30. Pariisi: Geuthner, s. 923–935.

Williamson, H.G.M.

1985 *Ezra, Nehemiah*. Word Biblical Commentary 16. Waco: Word.

Winckler, Hugo

1889 *Die Keilschrifttexte Sargons* 1. Leipzig: Eduard Pfeiffer.

Winn Leith, Mary Joan

1998 "Israel among the Nations: The Persian Period". Michael D. Coogan (ed.), *The Oxford History of the Biblical World*. New York & Oxford: Oxford University Press, s. 367–419.

Wiseman, D.J.

1956 *Chronicles of Chaldaean Kings (626–556 B.C.) in the British Museum*. Lontoo: The Trustees of the British Museum.

Wunsch, Cornelia

s.a. Cornelia Wunschin bibliografia.
<http://www.islet-verlag.de/AutorBand2.html>. Katsottu 11.2.2012.

2003 *Urkunden zum Ehe-, Vermögens- und Erbrecht aus verschiedenen neubabylonischen Archiven*. Babylonische Archive 2. Dresden: ISLET.

Yamauchi, Edwin

2002 "The Eastern Jewish Diaspora under the Babylonians". Mark. W. Chavalas & K. Lawson Younger, Jr (eds.), *Mesopotamia and the Bible. Comparative Explorations*. JSOTSup 341. Lontoo: Sheffield Academic Press, s. 356–377.

Younger, K. Lawson Jr.

- 1998 "The Deportations of the Israelites". *Journal of Biblical Literature* 117, s. 201–227.

Zadok, Ran

- 1978 "The Nippur Region during the Late Assyrian, Chaldean and Achaemenian Periods Chiefly according to Written Sources". *Israel Oriental Studies* 8. Tel Aviv: Tel Aviv University, s. 266–332.
- 1979 *The Jews in Babylonia during the Chaldean and Achaemenian Periods according to the Babylonian Sources*. Studies in the History of the Jewish People and the Land of Israel Monograph Series 3. Haifa: The University of Haifa.
- 1985 *Geographical Names According to New- and Late-Babylonian Texts*. Répertoire Géographique des Textes Cunéiformes VIII. Beihefte zum Tübinger Atlas des Vorderen Orients, Reihe B Nr. 7/8. Wiesbaden: Dr. Ludwig Reichert.
- 1988 *The Pre-Hellenistic Israelite Anthroponymy and Prosopography*. Orientalia Lovaniensia Analecta 28. Leuven: Peeters.
- 1995 "On the Late-Assyrian Texts from Dūr-Katlimmu and the Significance of the NA Documentation for Ethno-linguistic Classification". *Nouvelles Assyriologiques Brèves et Utilitaires* 1995/3.
- 1996 "Notes on Syro-Palestinian History, Toponymy and Anthroponymy". *Ugarit-Forschungen* 28, s. 721–749.
- 2002 *The Earliest Diaspora. Israelites and Judeans in Pre-Hellenistic Mesopotamia*. Publications of the Diaspora Research Institute 151. Tel Aviv: Tel Aviv University.
- 2003 "The Representation of Foreigners in Neo- and Late-Babylonian Legal Documents (Eight through Second Centuries B.C.E.)". Oded Lipschits & Joseph Blenkinsopp (eds.), *Judah and the Judeans in the Neo-Babylonian Period*. Winona Lake: Eisenbrauns, s. 471–589.

Kirjallisuusluettelon lyhenteet

ESHM European Seminar in Historical Methodology.

JSOTSup *Journal for the Study of the Old Testament*, Supplement Series.

PIHANS Uitgaven van het Nederlands historisch-archaeologisch instituut te Istanbul = Publications de l'Institut historique et archéologique néerlandais de Stamboul = Uitgaven van het Nederlands Instituut voor het Nabije Oosten te Leiden.